

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 38 • 26 Nisan '97 • 80 000 TL. (KDV dahil.)

Birlik, Dayanışma ve Mücadele Ruhuyla

Haydi

1 Mayıs'a!

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
Kapak.....	3
1 Mayıs '97.....	4-7
1 Mayıs '97'ye Doğru	
Düzen Cephesi.....	8-9
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	10-11
Sınıf Hareketi.....	12-13
Orta Sayfa: Program Sorunları Üzerine	
Konferanslar: Demokrasi Sorunu-1 ..	14-17
Sınıf Hareketinin Sorunları.....	18-19
Kürt Ulusal Sorunu.....	20-21
Uluslararası Hareket.....	22-25
EKİM'den.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'ta sosyalizmin kızıl bayrağı altına!

Bütün dünya işçilerinin ücretli kölelikten kurtuluşu için mücadelede birlik oldukları 1 Mayıs yaklaşıyor! Dünya işçileri 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanıyor. Emegün sermayeye karşı mücadelesi sürüyor. Ve bugünkü sınıflı toplum, sermayenin egemenliği ve ücretli kölelik düzeni yeryüzünden kaldırılınca kadar da sürecek.

Daha dün, geçmişin sosyalist ülkelerinin bugün açıkça kapitalist yolu tutmalarından hareketle burjuvazi ve ideologları zafer çığlıkları atıyorlardı. Kapitalist mülkiyet ve ücretli emek sisteminin ebedi, değiştirilmez olduğunu söylüyorlardı.

Oysa, yeni dünya düzeninin zaferini ilan ettiği, tüm dünyaya hükmederek işçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklara sefalet ve zulüm kustuğu sancılı bir dönemin ardından, bugün proletarya ve ezilen emekçi yığınlar yeniden uyanışa geçiyor. Dünya işçi-emekçi eylemlilikleriyle sarsılıyor. Daha dün kapitalizmin pençeleri arasında teslim alınmış Arnavutluk halkı, silahlı halk ayaklanmasıyla tüm ezilen halklara umut ve direnç veriyor. Yakın geçmişte Lenin'in, Marks'ın heykellerinin bir bir yıkıldığı Rusya'da milyonlarca işçi ve emekçi görkemli grevleriyle sermayeye acil terli döktürüyor. Uluslararası sermaye Güney Kore'den Avrupa'ya, Latin Amerika'dan Balkan'lara, Doğu Avrupa'ya, her yerde mavi tulumunu giymiş sosyalizm hayaletiyle irkiliyor.

Emperyalist ülkelere uşaklığı kendi işçi ve emekçi sınıflarına pervasız bir saldırganlıkla birleştiren Türkiye burjuvazisi ise çakılan kıvılcımların ülkemize de sıçramasından, bu devrim topraklarında hızla bir yangına dönüşmesinden korkuyor! Her türlü baskı ve zulümle işçi sınıfının

sınıfının devrimci birliği ile mümkündür. Bunun için ise herşeyden önce işçi sınıfının politik mücadelesini iktidara yönelten illegal ihtilalci bir sınıf partisine ihtiyaç vardır.

Çelik bir disiplinle ve bağımsız çıkarları doğrultusunda örgütlenmiş Rus proletaryası Ekim devrimini yaratmıştır. Sosyalizmin bu ilk denemesi bir takım güçlükler ve hatalar yüzünden yenilmiştir. Ama tüm insanlığa kurtuluşun nerede olduğunu gösterecek kadar açık ve paha biçilmez bir deneyim bırakmıştır. Sosyalist Sovyetler Birliği açlığın, sefaletin, işsizliğin, konutsuzluğun ortadan kaldırılabileceği, sınıfsal, ulusal ve cinsel ayrımların kalkabileceği, sağlık, konut, eğitim gibi hizmetlerden herkesin eşit ve ücretsiz olarak yararlanabileceğinin canlı bir kanıtı olmuştur.

Bugün Türkiye işçi ve emekçilerin, ezilen Kürt halkının tek gerçek ve kalıcı kurtuluşu bu düzenin yıkılması ve bağımsızlığa, özgürlüğe, eşitliğe ve gönüllü birliğe dayanan Sosyalist Cumhuriyetler Birliğinin kurulması olacaktır. Sosyalizm ancak komünistlerle elele veren işçi sınıfının ve onunla birlikte yürüyen emekçilerin, kardeş Kürt halkının eseri olabilir.

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizmdir! İşçi sınıfı tek kurtuluş yolunu açmak, geleceğine sahip çıkmak için bu 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına çıkıp, devrim saflarında yerini almalıdır. İşçi sınıfı davasına sahip çıkan herkes proletaryanın bağımsız çıkarlarının temsilcisi komünistlerin önderliğinde devrim ve sosyalizmin Kızıl Bayrak'ı altında birleşmelidir!

devrimci uyanışını engellemeye çalışıyor! Çünkü burjuvazi belki de hepimizden iyi biliyor ki, kapitalist Türkiye çürüyor, iflas ediyor! O işçilere ve emekçilere yoksulluk ve acıdan, yalan ve vaatten, cop ve dipçikten başka hiç birşey veremiyor. Kapitalist Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçiler sefaletle mahkum edilmiştir. Faşist yasalarca tüm özgürlükleri gaspedilmiştir. İşsizlik bulaşıcı lanet bir hastalık gibi yakalarına yapışmıştır. Ezilen emekçi yığınlar her türlü sınıfsal, ulusal, mezhepsel, cinsel baskılarla yüzyüzedir. Devlet terörünün çizmeleri altında ezilmektedir.

Kısacası, iliklerine dek çeteleşmiş, çürümüş, pislik ve kan içinde yüzen bu sistemden ayakta kalması ancak toplumun da çürümesi, işçi ve emekçilerin de yozluk ve pislik batağına batmasıyla mümkün olacaktır.

Oysa, emperyalist köleliğe, kapitalist sömürüye ve faşist zulme dayanan bu köhnemiş, rezil sermaye düzeni yıkılmaya mahkumdur. İşçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi yoktur! Kurtuluşu ise kendi ellerindedir.

Bu düzenin yıkılması, eşitliğe, özgürlüğe dayanan, her türlü sömürü ve ayrımcılığın ortadan kalktığı bir dünyanın kurulması işçi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:38 • 26 Nisan 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

**Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL.
Yurt Dışı 130 DM. Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone
Formu

Kızıl Bayrak

tekstil işçileri bülteni

Sermayenin saldırılarına dur diyelim!
Çeteleşen devletten hesap soralım!

**1 Mayıs'ta
Mücadele
Alanlarına!**

**Devrim ve
Sosyalizmin
Tekstil
İşkolundaki Sesi
ÇIKTI!**

Birlik, Dayanışma ve Mücadele Ruhuyla

Haydi 1 Mayıs'a!

Önümüz 1 Mayıs. Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü.

8 saatlik işgünü talebi ile tam 111 yıl önce Amerikalı işçilerin kapitalist sömürü sistemine karşı yükselttiği mücadele bayrağı o gün bugündür 1 Mayıs'ta dalgalanıyor. Her yıl 1 Mayıs'ta bütün ülkelerin işçileri dil, din, ırk ve cins farkına bakmaksızın ücretli kölelik düzenine karşı mücadelede birleşiyor. O gün dünyanın dört bir yanından enternasyonal dayanışma bayrakları yükseliyor. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar kavga alanlarında birleşip köhnemiş kapitalist sisteme öfkelerini kusuyor. İnsanın insan tarafından sömürülmediği, kardeş halkların eşitlik ve özgürlük içerisinde yaşadığı bir dünyaya olan özlem ve inançlarını haykırıyor.

Bu haykırış bugün de yakıcılığından hiç bir şey yitirmedi. Aksine, kapitalist barbarlık düzeni işçi ve emekçilere sefalet ve yıkım, baskı ve zulümden başka hiç bir şey sunmuyor. Köhnemiş kapitalist sistem ağır bir kriz yaşıyor. Bu sistemin sahibi olan uluslararası sermaye saltanat sürerken, krizin ağır faturası işçi ve emekçilere ödetiriliyor. Ezilen halklar emperyalizmin çizmeleri altında pervasızca çiğneniyor. Tüm dünya adeta bir kan denizi içerisinde yüzüyor.

Ancak, daha dün ebedi zaferini ilan eden çürümüş emperyalist sistem bugün yeniden emek ve özgürlükten yana esen taze bir rüzgarla irkiliyor. Arnavutluk, Rusya, Güney Kore, Latin Amerika, Avrupa görkemli işçi, emekçi eylemlilikleriyle sarsılıyor. Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe, faşist zulme karşı kavga bayrakları yeniden açılıyor. İşte, dünya işçi sınıfı böyle bir süreçte 1 Mayıs'a gidiyor.

Dünyayı derinden etkileyen tüm bu olaylar yaşanırken, ülkemizde de son dönemin en sarsıcı gelişmeleri meydana geliyor.

Susurluk kazası ile birlikte çürüyen düzenin, çeteleşen devletin foyası meydana çıktı. Yaşamımızı zehire çeviren, bizi sefalet mahkum eden, en temel hak ve özgürlüklerimizi gasp eden devletin uyuşturucudan silah ticaretine, kirli mafya işlerinden kanlı kontr-gerilla faaliyetine dek her türlü pisliğin odağında yer aldığı kör gözler için bile görülür hale geldi. Buna rağmen sermaye, ezilen emekçi kesimleri ve toplumsal muhalefeti hedef alan topyekün saldırısını frenleme gereği dahi duymadı. Aksine, emekçi kesimler için onulmaz bir yıkımla özdeş olan özelleştirme tüm hızıyla sürüyor. Taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, işsizlik, sefalet ücreti, ekonomik ve sosyal hak gaspları gün be gün daha da yaygınlaştırılan uygulamalar haline geliyor.

Kıscacası sermaye düzeni ayakta kalmak, krizin faturasını biz işçi ve emekçilere yıkmak için her geçen gün daha da pervasızlaşıyor. Sermaye rejimi ülkenin tüm zenginlik ve değerlerini göbekten bağı olduğu emperyalist güçlere peşkeş çekiyor. IMF, Dünya Bankası ve CIA'nin direktifleri doğrultusunda saldırı paketi üzerine saldırı paketi açılıyor.

Kapitalist sömürünün, emperyalist köleliğin boyunduruğu altında inletilen yığınların en ufak bir hak arayışı azgın bir terörle ezilmek isteniyor. Adeta bir özel savaş aygıtı olarak kurumlaşan devlet her geçen gün daha da tırmandırılan gözetilmele, işkencelerle, yüzlerce faili "meçhul" cinayet, kayıp ve katliamla toplumsal muhalefeti öncüsüzleştirmeye, sindirmeye çalışıyor.

Ülkemizde özgürlüğün kısıntısı yok. Tüm yetki, iktidar sermayenin çıkarlarının yılmaz takipçisi MGK'nın elinde toplanıyor. Çete başı MGK en iğrenç insanlık suçlarını yönetiyor, toplumsal muhalefete, devrimci öncü güçlere karşı işkence ve katliam timleri olarak görev yapan kontr-gerilla güçlerinin beyni olarak hareket ediyor. "Demokrasinin güvencesi", "laik-kemalist düzenin koruyucusu" gibi maskelerle kirli yüzünü saklamaya çalışan ordu darbe sopasını her fırsatta sallayarak faşist 12 Eylül rejiminin bekçiliğini yapıyor.

Çillerler, Ağarlar, Bucaklar ve onun gibi katil, hırsız, işkenceci takımı elini kollunu sallaya sallaya dolaşırken, emekten, özgürlükten yana olan güçler zindanlara tıkılıyor, DGM'lerde yargılanıyor. Gençecik öğrenciler, sırf parasız eğitim hakkı istedikleri için yaşından büyük cezalara çarptırılıyor. Direnişteki işçi, memur joplanıyor, saçlarından yerlerde sürükleniyor.

Yanıbaşımızda ise kardeş bir halkın özgürlük mücadelesi haksız, kirli bir savaşla bastırılmaya çalışılıyor. Trilyonlarca liralık kaynak Kürt halkına karşı sürdürülen sömürgeci savaşa aktarılıyor. Dağ taş bombalanıyor, köyler, tarlalar ateşe veriliyor, kadınlara tecavüz ediliyor, cesetler çiğneniyor. Hiç bir çıkarımızın bulunmadığı bu kirli, iğrenç savaşa yollanan çocuklarımız, emperyalizmin, sömürgeci sermayenin sofrasında paylaşılacak bir talan için, pisipisine ölüme gönderiliyor. Kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen bu zulüm ve vahşet denizinde insanlıktan çıkarılan çocuklarımız geri dönse dahi, onları bekleyen bir kez daha sömürü, sefalet ve işsizlik oluyor.

Milliyetçi önyargılarla, ırkçı propagandalarla yalnızca bu kirli savaşın pasif destekçisi haline getirilmeye çalışılmıyoruz. Aynı zamanda saflarımız Kürt-Türk,

Alevi-Sünni diye bölünmeye de çalışılıyor. Birleşik, örgütlü mücadelemizi yükseltmemizin önüne engel olmaya çalışan sermaye düzeni bizi birbirine düşürmek için elinden geleni yapıyor.

Sermaye düzeni bu konuda da olduğu gibi, sınıfa dönük tüm saldırılarda işbirlikçi sendika ağalarına dayanıyor. Son TİS ihanetleri bir kez daha mücadelemizin, birliğimizin önündeki en büyük engelin sendika bürokrasisi olduğunu gösterdi. Kaderini ve çıkarlarını sermaye sınıfı ile bütünleştirmiş bu ihanet şebekesi bizi alçakça satıyor. Yeni saldırı paketleri dayatmak, yeni emperyalist kölelik paktları imzalatmak üzere ülkemize gelen IMF ile masaya oturuyor. Elleri yüzlerce sınıf kardeşimizin kanına bulaşmış faşist katil Türkeş'in cenazesinde gözyaşı döküyor. Sermayedarlarla, çetecilerle sarmaş dolaş kadeh tokuşturuyor.

Sendikamızın başına çöreklenmiş bu alçaklar takımı şimdi de sermaye iktidarı ile elbirliği içerisinde 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tarzda kutlanmasının önüne engel olmaya çalışıyorlar. Bizi emekten ve özgürlükten yana olan güçlerden, devrimci ve komünistlerden yalıtılmak için elinden geleni yapıyorlar.

Sermaye rejiminin ve onun ayrılmaz bir parçasına dönüşmüş bulunan sendika bürokrasinin en büyük korkusu, 1 Mayıs'ta Susurluk düzenini hedef almamızdır. Pislik ve kan batağının kaynağındaki devlete, MGK'ya ve sermaye sınıfına karşı devrimci bir kararlılıkla mücadeleye bayrağımızı yükseltmemizdir. '77 1 Mayıs Taksim katliamından yirminci, '96 1 Mayıs Kadıköy katliamının birinci yıldönümünde, katliamların faili olduğu apaçık ortaya çıkan katil çete devletinden hesap sormamızdır. 1 Mayıs'ın yeniden Taksim 1 Mayıs alanına kavuşmasıdır.

Zira onlar da çok iyi biliyorlar ki, işçi sınıfının devrimci bir önderlik altında 1 Mayıs'ta kavga alanlarına çıkması, devrim ve sosyalizm şiarlarıyla illiklerine dek çürümüş, köhnemiş kapitalist sistemine karşı birleşmesi sonun başlangıcı olacaktır. Sömürsüz, sınıfsız, özgür bir dünya için, sosyalizm için mücadelede birleşen işçi sınıfı kapitalist sömürünün, emperyalist köleliğin, faşist zulmün kafasında bir balyoz gibi patlayacaktır.

Zincirlerimizden başka kaybedeceğimiz bir şey yok! Ama kazanacağımız koskoca bir dünya var! 1 Mayıs'ta sömürünün ve zulmün kaynağındaki sermaye düzenine karşı mücadelemizi birleştirelim. Enternasyonal dayanışma bayrağını kaldıralım! Yaşasın devrim ve sosyalizm şiarlarıyla işçi sınıfı davasına, sınıfsız, sömürsüz, özgür bir

Kahrolsun Kapitalizm! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

**IMF paketlerine, özelleştirmeye,
taşeronlaştırmaya, sefalet ücretine,
işsizliğe hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!**

**Kahrolsun emperyalist kölelik! Yaşasın
bağımsız, sosyalist Türkiye!**

**Kahrolsun sendika bürokrasisi!
Sendikalar bizimidir!
Sendika ağaları defolsun!**

**Devlet terörüne son!
MGK, Özel Tim, DGM dağıtılsın!**

Zindanlar yıkılsın! Tutsaklara özgürlük!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

**Kirli savaşa son! Kürt halkına özgürlük!
Kahrolsun sömürgecilik! Yaşasın eşitlik,
özgürlük, gönüllü birlik!**

**1 Mayıs katliamlarının hesabını
katil devletten soracağız!
1 Mayıs Taksim alanını geri alacağız!**

1 Mayıs tutsaklarına özgürlük!

**Çetelerin ipleri sermayenin elinde!
Kahrolsun sermaye düzeni!
Yaşasın işçi-emekçi iktidarı!**

**Temiz toplum savaşan işçilerle gelecek!
Karanlığı devrim aydınlatacak!**

**İşçi sınıfı savaşacak!
Sosyalizm kazanacak!**

Bir büyük gelenektir 1 Mayıs!

*Ekim Devrimi'nin
ve dünya
proletaryasının
büyük önderi
127 yaşında*

Lenin'den işçilere 1 Mayıs çağrısı:

**"İki dünya, bu büyük
mücadelede karşı
karşıya duruyor"**

İşçi yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, 1 Mayıs geliyor. İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor: sermaye dünyası ile emek dünyası, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir tarafta bir avuç kan emiciler var. Bunlar fabrikaları ve değirmenleri, alet ve makinaları ele geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve dağ gibi paraları kendi özel mülkleri yapmışlardır. Hükümeti ve orduyu uşakları, yıkdıkları servetin sadık bekçi köpekleri yapmışlardır.

Diğer tarafta ise milyonlarca mülksüz vardır. Onların hizmetinde çalışabilmek için parababalarına yalvarmaya zorlandılar. Emekleriyle bütün serveti yarattılar; bununla birlikte, bütün hayatları boyunca bir parça ekmek için mücadele etmek, sadaka dilenir gibi çalışmak için yalvarmak, çok ağır çalışmayla güçlerini ve sağlıklarını kaybetmek ve köylerdeki ahır gibi evlerde ya da büyük kentlerdeki bodrum ve tavan aralarında açlıktan ölmek zorundadırlar.

Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar. İşçiler, ortak çalışmayla yaratılan servetin bir avuç zengin için değil, bütün çalışanlar yararına kullanılacağı bir toplum sistemi için savaşıyorlar. Toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları, bütün çalışanların ortak malı yapmak istiyorlar. Zengin ve yoksul olarak bölünmeyi ortadan kaldırmayı, emeğin ürünlerinin işçilere, kendilerine gitmesini ve insan türünün bütün başarılarının, çalışma biçimindeki bütün gelişmelerin çalışan insana baskı aracı olarak hizmet etmesini değil, ama onun kaderini düzeltmesinde aracı olmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi, bütün ülkelerin işçilerine sonsuz kurbanlara mal olmuştur. Kendi hakları olan daha iyi hayat ve gerçek özgürlük için oluk gibi kan akıtmışlardır. İşçilerin davası için savaşanlar, hükümetler tarafından korkunç işkencelere uğramışlardır. Ama bütün işkencelere rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güçleniyor.

(...)

İşçi yoldaşlar!

Çok yakındaki belirleyici savaşa iki kat daha fazla enerjili hazırlanalım. Sosyal-Demokrat proletaryanın safları daha sıkılaşsın! Sosyal-Demokrat proletaryanın şiarı daha geniş alanlara yayılsın! İşçi talepleri kampanyası daha cesur olarak yürütülsün! 1 Mayıs'ın kutlanması, devamına binlerce yeni savaşçı kazandırsın ve bütün halkın özgürlüğü, sermayenin boyunduruğunda çalışan herkesin kurtuluşu için büyük mücadelemizde güçlerimiz artsın!

Nisan 1904

(Signature)

Tam 111 sene önce, 1886 1 Mayıs'ında, ABD'nin Baltimore kentinde toplanan İşçi Sendikaları Kongresi 8 saatlik işgünü talebi için mücadeleyi yükseltti. O gün İşçi Sendikaları Kongresi'nin kararı doğrultusunda Amerika çapında yüzbinlerce işçi iş bırakarak alanları zapteder. 8 saatlik işgünü talebini militanca savunan işçilerin giderek yükselen mücadelesi karşısında ABD burjuvazisi şiddet silahına sarılır. 1 Mayıs'ı takip eden günlerde devlet provokasyonları ve terörü iyice yoğunlaşır.

3 Mayıs günü işçilerin düzenlediği bir gösteriye kolluk kuvvetleri azgınca saldırır. Bir işçinin katıldığı saldırının ardından işçilerin öfkeleri bir kat daha bilendir. Ertesi gün bir öncekine göre daha kitlesel ve güçlü bir protesto gösterisi gerçekleşir. Polis bu gösteriye de azgınca saldırarak çok sayıda sendikacı ve işçiyi tutuklar. Düzmece iddialarla 4 Mayıs göstericileri yargı önüne çıkarılır. Verilen siyasi karar sonucu bir çok işçi çok ağır cezalara çarptırılır. Albert Persons,

Adolph Fischer, George Engel ve August Spies isimli dört işçi önderi idama mahkum edilir. Bu karar 11 Mayıs 1887'de infaz edilir.

ABD burjuvazisi şiddetle yükselen işçi mücadelesini durdurabileceğini sanıyordu. Ancak buna en net yanıt darağacında gözünü kırpmadan ölüme giden işçi önderlerinden geldi. August Spies ölmeden önce "Mezardaki sessizliğimiz, hayattaki konuşmalarımızdan daha etkili olacaktır" diyordu. Nitekim, burjuvazinin tüm baskı ve tehditlerine, yoğunlaştırdığı terörüne rağmen ABD'li işçiler mücadelelerini yükselttiler. 1887'de idam edilen dört işçi önderi sadece ABD işçilerinin değil, tüm dünya işçilerinin sembolleri oldular.

1 Mayıs 1886'dan üç yıl sonra, 14-21 Temmuz 1889'da Paris'te toplanan II. Enternasyonal 1. Kongresi 1 Mayıs 1890'da tüm ülkelerde gösteriler yapılmasını kararlaştırır. Gerek 8 saatlik işgünü talebinin daha güçlü savunusu için, gerekse de 1887'de katledilen dört işçi önderinin anısına bir çok ülkede görkemli gösteriler düzenlenir. Dünya işçileri birlik ve dayanışma içerisinde, militan bir ruhla alanlara çıkar. 1891'de Brüksel'de toplanan II. Enternasyonal 2. Kongresi ise 1890 gösterilerinin başarısı üzerine 1 Mayıs gösterilerinin gelenekselleşmesi ve her sene tekrarlanması kararı alınır.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs böylesine zorlu ve can bedeli bir mücadelenin ürünüdür. Tüm dünya işçilerinin bir sınıf olarak, burjuvaziye karşı kazandıkları bir mevzi bir büyük gelenektir 1 Mayıs.

1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!

ABD 1887

**Albert Persons
Adolph Fischer
George Engel
August Spies**

Türkiye 1977

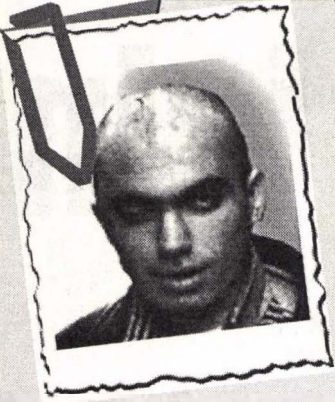
**Aleko Konteus
Ahmet Gözükara
Ali Yeşilgül
Bayram Çıtak
Bayram Sürücü
Divan Nergis
Ercüment Günkut
Hasan Yıldırım
Hikmet Özkürkzü
Hüseyin Kırkın
Hacer İpek Saman
Bayram İyi
Hamdi Toka
Hülya Emecan
Jale Yeşim
Kahraman Alsancak
Kenan Çatak
Kıymet Duman
Karabet Akyan
Kadir Balcı
Leyla Altıparmak
M. Atilla Özbelen
Mustafa Elmas
Meral Özkol
M. Ali Genç
Mustafa Ertan
Niyazi Darı
Nazmi Arı
Nasan Ünalı
Ömer Narman
Özcan Gürkan
Rasim Elmas
Sibel Açıkalin
Tevfik Beysoy
Yücel Elbistanlı
Ziya Baki**

1989

Mehmet Akif Dalcı

1996

**Dursun Odabaşı
Hasan Albayrak
Levent Yalçın
Akın Rençber**

Yoldaş Ahmet'e mektup!

Merhaba yoldaşım,
Seninle görüşmemizin üzerinden henüz bir hafta bile geçmedi. Ancak ne zaman düşüncelere dalsam, seninle yaptığımız kısa değerlendirmeler geliyor aklıma. Hele 1 Mayıs ile ilgili giriştiğimiz tartışma...

Daha bir ay kadar önce doktorların öldü-ölecek dediği, polisin öldüresiye vurduğu darbelerle uzun günler boyu hayat ve ölüm arasında gidip gelen sen, karşımdasın. Ve düşmana inat, kavgaya inancını, yoldaşlara bağlılığını dile getiriyorsun. Doktorların uyarılarına rağmen 1 Mayıs'ta alanda olmak istediğini söylüyorsun bana.

Hayır, maceracı bir yaklaşımın ürünü değil söylediklerin. 1 Mayıs'ın önemini konuşuyorsun seninle. Bizim için ne anlam ifade ettiğini anlatıyorsun bana. Gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Sesin dingin. Söylediklerin tok ve kesin. "Alanda olmalıyım." diyorsun. "Bu bizim için önemli."

1 Mayıs'ta kortejdeki yerini almanın yoldaşlarımız üzerindeki olumlu etkisinden bahsediyorsun. Düşmana inat alanda olmanın, kavga sloganları atmanın önemini anlatıyorsun. Ve inan ki yoldaşım, haklısın.

Ve yine inan ki yoldaşım, 1 Mayıs'ta alanda, yanımızda olacaksınız. Fiziken değil belki (çünkü doktorlar buna izin vermiyor), ama mücadele için çarpan yüreğinizle orada olacaksınız. Sloganlarımızda, pankartlarımızda, ruhumuzda taşıyacağız seni alana. Sadece İzmir'de değil, İstanbul'da, Ankara'da, Adana'da, her yerde kavga alanlarında bizimle beraber olacaksınız.

Kavgamız uzun, yorucu ve sert. Kavgamız insanlığın ve emeğin kurtuluş kavgası. Ve sen yoldaşım, bu onurlu kavganın bir neferisin. Görev ve sorumlulukların '97 1 Mayıs'ı ile sınırlı değil. Direnişler, grevler, eylemler ve nice 1 Mayıs'lar var önümüzde. Senin bugün görevin yoldaşım, bir an önce iyileşmek. Kavgadaki tereddütsüz yerini bir an önce alabilmek.

Bugün dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler mücadele bayraklarını açmış durumdadır. Arnavutluk'tan Kore'ye, Fransa'dan Peru'ya, bir çok ülkede ezilenlerin ayak sesleri yankılanıyor. Daha düne kadar sırça saraylarında sevinç naraları atan "Yeni Dünya Düzeni" çığırkanları, bugün "düzenlerinin" emekçi kitleler tarafından nasıl da sarsıldığını korkuyla izliyorlar.

Türkiye'de de sermaye sınıfı korkulu rüyalar görüyor. TÜSIAD'ın "şerefli" üyelerinden biri "Varoşlardan gelecekler, boğazımızı kesecekler" demişti geçen yıl. Emekçi kitlelerin uyanışından duyduğu korkuyu dile getirmişti. Bugün korkuları daha da somut ve daha da güçlüdür. Devrimci '96 1 Mayıs'ından bu yana bir yıl geçmiş, ancak devlet tüm çabalarına rağmen onun devrimci izlerini silmemiştir. Provokasyon girişimleriyle, cam-çerçeve edebiyatıyla, tüm gücüyle saldırmış ancak '96 1 Mayıs'ının kızılığını silmemiştir.

Bu sene de yüzbinler alanlarda olacak yoldaşım. 1 Mayıs'ı bir hesap sorma gününe çevirmek için çıkacaklar alana. Sermayenin azgın saldırılarına karşı, çeteleşen devlete karşı, sendika ağalarının ihanetine karşı öfkelerini haykıracaklar. Ve biz yoldaşım, her defasında olduğu gibi yine işçi ve emekçi kitlelerin yanında, içinde olacağız.

'96 1 Mayıs'ı tarihe "Devrimci 1 Mayıs" olarak kazındı. '97 1 Mayıs'ını ise "İşçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ı" olarak yazmak istiyoruz. Hazırlığımızı bunun için ve buna göre sürdürüyoruz. Diğer devrimci güçlerle görüşüyoruz, fabrikalara, işçi-emekçi semtlerine gidiyoruz.

Bildirilerimizle, afişlerimizle dövüyoruz alanları. İşçilerle, emekçilerle görüşüyoruz. 1 Mayıs'ı, işçilerin devrimci 1 Mayıs'ı yapmak için çabalyoruz. Ve inan ki yoldaşım, sen hep aklımızda, yüreğimizdesin. Bize güç veriyorsun.

Tüm işaretler gösteriyor ki; '97 1 Mayıs'ı, sınıf ve kitle hareketinde yeni bir mihenk taşı olacak. Susurluk'ta bir kamyonun altında kalan devlet, '97 1 Mayıs'ında işçi ve emekçilerin hesap soran sloganlarıyla sarsılacak. Özelleştirme saldırısına, sefalet ücretine, taşeron sistemine, tensikatlara, eşel-mobile, TİS ihanetlerine, kirli sömürgeci savaşa, emperyalist boyunduruğa, çeteleşen devlete, kısacası baskı ve sömürünün her türlüüne karşı işçi sınıfının taleplerini haykıracacağız.

Ve sen yoldaşım, ismin kavga bayraklarımızda yazılı, yüreğin yüreğimizde yanımızda olacaksınız.

Bir metal işçisiyle 1 Mayıs üzerine Röportaj:

"İşçi sınıfı 1 Mayıs'ta devrimcilerle birleşmelidir!"

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: 1 Mayıs işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü yaklaşıyor.

'96 ve '97 1 Mayıs'ını değerlendirsek düşünceleriniz nelerdir?

İşçi: İşçilerin mücadelesi genellikle ekonomik taleplerle sınırlı, ne yazık ki. Bunun ötesine mutlaka geçilmelidir. Çünkü kapitalist bir ülkede sadece maddi çıkarlar değil, bir takım manevi değerler de sınıf için gereklidir. Özellikle 1 Mayıs gibi bir günde işçi sınıfı politik taleplerini yükseltmelidir. 1996 1 Mayıs'ını değerlendirsek, o zaman politik örgütler, demokratik kitle örgütleri yeterince sınıfın içinde değildi. Bunu kapitalistler de en iyi tarzda değerlendirdiler. '96 1 Mayıs'ının bu denli kolay faşist provokasyonlara konu olması da biraz bundandır. Kısacası işçi sınıfı önümüzdeki 1 Mayıs'ta devrimcilerle birleşmelidir. Sadece ekonomik değil, bir takım manevi talepleri de olmalıdır.

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: Sermaye düzeni bu yıl da sınıf ile devrimci hareketi yalutmak istiyor. Kitlelerin devrimcilerle kucaklamasını engellemek istiyor. Buna karşı devrimcilere, sınıf bilinçli işçilere düşen görev nedir?

İşçi: Şimdi, devrimci yani komünistlerin görevi sınıfa öncülük yapmaktır. Sendika ağalarına kalsa 1 Mayıs'ı salonlarda kutlayacaklar. Türk-İş'in amacı buydu zaten. Taban basıncı ve devrimci, demokratik kitle örgütlerinin zorlamasıyla Türk-İş ve Hak-İş mecburen alanlara inmek zorunda kaldı. Onlar gelmeseler de yine 1 Mayıs alanlarda kutlanacaktı.

Gerçeği konuşmak gerekiyor. Sınıfı alanlara döken devrimci kitle örgütleridir. Sendika ağaları değil. Bugün işçiyi metropollerde örgütleyen de devrimcilerdir yani sendikalar değildir. Bir sendika ağası gelip de tek tek fabrikalarda işçiyi örgütlemiyor. Sendika henüz sınıfın ekonomik taleplerine dahi sahip çıkamıyor. Sözleşmede, grevde, hatta pasif bir eylemde bile işçileri alçakça satıyorlar.

Buna rağmen işçiler malesef onların denetiminden çıkmış değil. İşçi sınıfının temel eksikliği bu, yani henüz devrimcilerle birlikte hareket etmiyor. '77 1 Mayıs'ından '97 1 Mayıs'ına kadar 20 yıl geçti, ama asıl 1 Mayıs alanı olan Taksim'i henüz alamadı işçi sınıfı. Bu sadece sınıfın değil Türkiye'deki devrimci yapıların ve demokratik kitle örgütlerine de eksikliğidir. Bugün öncü işçilerin ve devrimcilerin en önemli görevi bu zaafi aşmak, Taksim'i geri almaktır.

197
MAYIS

Kızıl Bayrak: Her 1 Mayıs öncesi, kitle hareketinin geliştiği dönemlerde faşist sermaye düzeni işçilere, emekçilere bir de devrimci örgütlere, sosyalist basına saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bu saldırıları boşa çıkarmak konusunda neler yapılabilir?

İşçi: Tabii, geçen dönem olduğu gibi, belki de bu dönemde de saldırılar olacaktır. Düşman kendi alehine olan tüm gelişmelere saldırıyor. Sınıfın mücadelesini, manevi değerlerini simgeleyen 1 Mayıs'a saldırıyor, bir grev veya direnişin kazanım elde etmemesi için saldırıyor, haklarımızı savunduğumuz için saldırıyor. Gözdağı olsun diye kan dökerler. '77 de olduğu gibi birtakım faşist mihraklarını meydana çıkararak kanlı eylemler gerçekleştiriyorlar. Bugüne kadar bu hala aynı biçimde devam ediyor.

Bunun tek çözümü, sermayeye gücümüzü gösteren militan bir mücadeledir. Kendi haklarımıza olduğu kadar devrimci basına da sahip çıkmalıyız.

Bir de bu tür saldırılara meydan vermemek gerekiyor. 1 Mayıs'ta olsun, başka kitle eylemlerinde olsun sağa sola saldırırız. Binaların camlarını kırarız, arabaları parçalarız. Tamam öfkemiz doğru, ama bu aşlında yanlış bir olay. Düzene saldırmak gerekiyor. Mesela Belediye Sarayı'na yürü, karakollara yürü, parlamentoya yürü kitlelerle beraber. Mesela Amerika Büyük Elçiliğine yürüyeceksin.

Bu ülkede varolan herşey bizim içindir. Bugün burjuvanın elindedir, ama yarın bizim olacak bunlar. Bizim ihtiyacımız olacak bunlara. Bugün bir fabrika olsun, bina olsun, bir araba olsun kaybetmek, yok etmek bize yakışmaz. Biz yoktan birşeyleri varetmeye çalışan insanlarız. Varetmeye çalışırken niye varolanı yok edelim. Tahrip etmek bizim işimiz değil. Böyle olunca, halkın gözünde devrimciler ne zaman toplansa olay çıkarı imajı doğar. Devrimcilik her zaman yapıcılık, yaratıcılıktır. Birşeyler yaratıp, birşeyler vermektir.

İşçi sınıfı devrimci hareketin yanında olması gerekiyor. Kendi çıkarlarını en tavizsiz tarzda savunan, bunun için bedel ödeyenlere sahip çıkması gerekiyor. İyi bir örgütlenme gerekiyor. İşçinin kendi öz çıkarları için, tamamen bilinçli hareket etmesi gerekiyor. Bugün çoğu işyerlerinde görüyorsunuz, işçilerin çoğu bilinçsiz. Neyin ne olduğunu bilmiyorlar. Bazı yerlerde zoraki eylemlere katılıyorlar, eylem lafı olduğu zamanlar tedirginlik yaşıyorlar. Bu tedirginliğin ortadan kalkması için örgütlenmek şarttır. Düzenli ve uzun soluklu bir şekilde. İşçi sınıfının bir an önce ihtilalci partisine kavuşması gerekiyor.

Devrimci 1 Mayıs için

Devrimci Güç Birliği ve Dayanışma Platformları kuruldu!

KAMUOYUNA!

1 Mayıs'ın devrimci içeriğinin boşaltılması yönündeki girişimlere karşı durmak amacıyla Nisan ayının ilk haftasından bu güne genişleyerek devam eden görüşmeler sonucunda "Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu" oluşturulmuştur.

Platformumuz 1 Mayıs alanı Taksim'i devrimci 1 Mayıs için önemli görmekte ve "Taksim'i unutmamak, unutturmayacağız" biçiminde görüşünü ifade etmektedir.

Devrimci 1 Mayıs'tan yana olan tüm kuvvetler tavırını Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu'ndan yana koymak, platform içindeki yerini almalıdır.

'97 1 Mayıs kutlamalarının düzeniçileşmesini engellemek amacıyla platformumuz aşağıdaki mEtne "1 Mayıs Tertip Komitesine" sunmayı uygun görmüştür.

1) 1 Mayıs gösterisinin İstanbul emekçilerine daha fazla hitap edebilmesi, kutlamanın halktan soyutlanmaması, halka mitinge katıl çağrısının yürüyüş esnasında da yapılabilmesi için, yürüyüş güzergahlarının ve toplanma yerlerinin şehir içinde belli noktalardan başlatılması (Örneğin Okmeydanı, Mecdiyeköy, Kağıthane, Alibeyköy gibi) daha uygundur. Provokasyona açık ve şehir dışında sayılabilecek noktalarda toplanılmaması gerekmektedir.

2) İşçilerin, emekçilerin gözünden düşmüş, işçi sınıfına güven vermeyen sendika bürokratlarının kürsüden hitabı kitleyi provoke edecektir. Bu provokasyona zemin hazırlamak için bir kadın, bir erkek, (birisi mutlaka Kürt olmalıdır) işçinin kürsüden hitabı sağlanmalıdır. Ayrıca;

a- Geçtiğimiz 1 Mayıs'larda (1977, 1989, 1996) şehit düşen işçi ve emekçilerden birinin yakını kürsüden şehitler adına hitap etmelidir. Tercihen 1996 1 Mayıs'ında şehit düşen emekçilerden birinin yakını olmalıdır.

b- 1996 1 Mayıs'ında gözaltına alınan ve halen tutuklu bulunan devrimcilerin mesajı kürsüden mutlaka okunmalıdır.

c- Birçok çevreyi kapsayan ve 1 Mayıs'a kadar genişleyecek olan platformumuz adına bir işçinin kürsüden konuşmasının sağlanması talebimizdir.

3) İşçi, emekçi, devrimcilerin taşıdığı, arkasında durduğu ve meşru gördüğü pankartların alana girmesinde görevlilerce engel çıkartılmaması ve yardımcı olunması gerekmektedir. Bu konuda, komite üzerine düşen görevleri yerine getirmelidir.

4) 1 Mayıs programı, tüm kitle alana girmeden başlatılmamalıdır. Programa mutlaka işçi sınıfının enternasyonal geleneklerine uygun olarak "Enternasyonal Marşı" ile başlanmalıdır. "1 Mayıs Marşı" Enternasyonal'den sonra ve tüm miting boyunca konuşma aralarında çalınmalıdır. İşçi sınıfının mücadele geleneklerine aykırı müzik yayını yapılmamalıdır.

5) 1 Mayıs'97'ye maksimum katılımın sağlanması ve kutlamanın emekçilere mal edilmesi açısından Tertip Komitesi "Üretimi durdur, 1 Mayıs'a katıl" çağrısını etkili bir biçimde yapmalıdır. Bu, aynı zamanda işçi sınıfına mücadele çağrısıdır.

6) Miting alanına girişlerde kurulan polis arama noktalarında polis engellemelerine karşı platformumuz görevliler atayacaktır. Tertip Komitesi bu görevlilere gerekli kolaylığı sağlamalıdır;

Bizler, platform olarak önerilerimizin dikkate alınmamasını "Devrimci 1 Mayıs'ı engelleyici bir tutum" olarak değerlendireceğiz. Bu durumda Devrimci 1 Mayıs kutlamasının gerçekleşmesi için yukarıda ortaya konulan noktaların takipçisi olacağız.

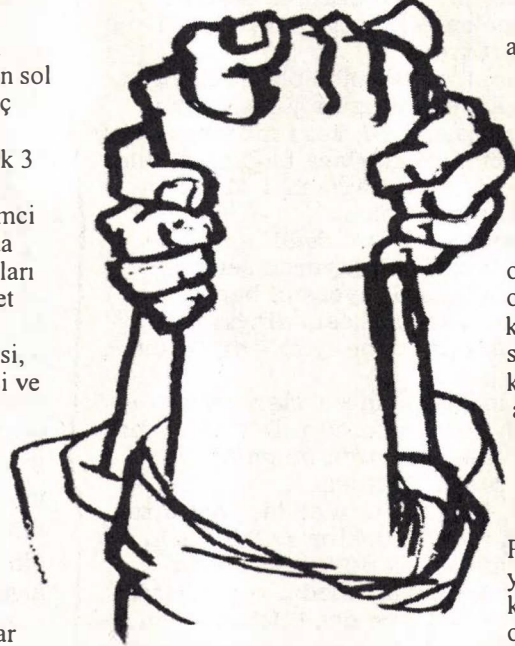
1 Mayıs'ın devrimci içeriğine uygun bir biçimde kutlanması dileğiyle.

DEVRİMCI 1 MAYIS İÇİN DAYANIŞMA PLATFORMU
(Sosyalist İktidar Partisi, Demokratik Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Kızıl Bayrak, Direniş, Devrimci Mücadele, Sokak, Tekstil İşçileri Bülteni, Özgür Gelecek, Devrimci Parti Güçleri)

1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla birlikte Devrimci 1 Mayıs için sol ve devrimci güçlerin iş ve güç birliği çalışmaları da hız kazanmış bulunuyor. Yaklaşık 3 haftadır süren görüşmeler sonucunda: 1 Mayıs'ın devrimci içeriğiyle ve kitlesel bir tarzda kutlanması, 1 Mayıs kutlamaları için saptanan Abide-i Hürriyet Meydanı'nın sendika bürokratlarına terk edilmemesi, devrimci güçlerin oradaki işçi ve emekçi kitlelerden yalıtılma çabalarının önüne geçilmesi, olası devlet provokasyonlarının boşa çıkarılması genel çerçevesinde anlaşılan Sosyalist İktidar Partisi, Demokratik Mücadele Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Kızıl Bayrak, Direniş, Devrimci Mücadele, Sokak gazetesi, Tekstil İşçileri Bülteni, Özgür Gelecek ve Devrimci Parti Güçleri **Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu**'nu kurdular. 1 Mayıs kutlamalarına ilişkin aldıkları ortak karar ve istemlerini 1 Mayıs Tertip Komitesi'ne ve kamuoyuna sunan platform, 1 Mayıs alanında kitlelere, 1 Mayıs'ın mücadelecisi içeriğini ortaya koyan ortak bir metin ve ortak şiarlar üzerinden seslenmeyi hedeflemektedir.

Bu geniş platformun içerisinde aktif bir güç olarak yer alan Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Kızıl Bayrak ve Özgür Gelecek ise 1 Mayıs'a dönük ortak devrimci duruşlarını **1 Mayıs için Devrimci Güç Birliği Platformu** adı altında somutladılar. Daha dar bileşenli bu platformun kuruluş amacı ifadesini devrimci 1 Mayıs'a dönük diğer sol güçleri de arkasından sürükleyebilecek, olası yalpalamaların önüne geçebilecek bir devrimci odağın/eksenin yaratılmasında bulunmaktadır. Halihazırda büyük ölçüde sendika bürokrasinin, reformizmin ve düzen politikalarının denetiminde olan işçi ve emekçi kesimlerine, ezilen halklara 1 Mayıs'a dönük net bir devrimci alternatif sunmak ve devrimci 1 Mayıs'a güç vermeleri doğrultusunda devrimci bir önderlik müdahalesinde bulunmak bu platformun temel hedefidir.

1 Mayıs'ın devrimci içeriğiyle kutlanması genel perspektifi çerçevesinde geniş platform ile birleşen sözkonusu oluşum varlık hakkını tam da bu misyonda bulunmaktadır. İki platformun

birbirini yadsımayan farklılıklarını belki de en iyi anlatan örnek, 1 Mayıs için Devrimci Güç Birliği Platformu'nun Taksim 1 Mayıs alanının geri kazanılması perspektifinde açık bir kararlılık ve aktif bir tutum sergilerken, Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu'nun pasif destekleyici konumunda bulunmasıdır. 1 Mayıs için Devrimci Güç Birliği Platformu Şişli'den Taksim'e yürümenin mevcut imkanlarını etkin bir tarzda değerlendirmek ve koşullarını hazırlamak için bugünden aktif bir çalışma yürütmektedir. Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu ise Taksim 1 Mayıs alanına vurgu yapmakla yetinmektedir. Burada yer alan bazı güçler öncü bir tutum ortaya koymamanın sıkıntısını: "koşulları alanda değerlendireceğiz, alanda anlamlı bir politik güç Taksim'e yürümek konusunda kararlılık gösterirse biz de katılabiliriz" türü sözlerle ifadelendiriyorlar. Oysa, devrimci önderlik sorumluluğu, anlamlı bir politik gücün oluşmasını beklemeyi değil, onu oluşturmak için bu çalışmaya önyak olmayı gerektirir. Böyle bir inisiyatifi ortaya koymaktan kaçınmak başka bir şeydir; bu inisiyatifi ortaya koyduktan sonra, alanda Taksim'e yürüyüş koşullarının gerçekleşen oluşup oluşmadığını son bir kez değerlendirmeye tabi tutma esnekliğini göstermek daha başka bir şey.

Yine, başlangıçta Şişli'den Taksim'e yürüyüşü gerçekçi bulmayanların, gelinen aşamada "anlamlı bir politik güç oluşursa biz de yürürüz" demelerinin arkasında, 1 Mayıs için Devrimci Güç Birliği Platformu'nun bu alanda sergilediği kararlılık ve onun yarattığı devrimci basınç

aranmalıdır.

Halihazırda, 1 Mayıs için Devrimci Güç Birliği Platformu'nun 1 Mayıs sürecine ilişkin sağladığı devrimci birlikteliğin taşıdığı en büyük zayıflık ise, 1 Mayıs'a dönük güncel politikalarda büyük oranda ortaklanmayı başarmış olmasına rağmen, işçi ve emekçi kitlelere dönük etkin bir devrim ve sosyalizm propagandasında zayıf kalmasıdır. Bu alandaki zayıflığın arkasında ne yazık ki, devrimci 1 Mayıs için güç birliği alanında, gelecek için de umut veren, anlamlı mesafeler kaydeden Devrimci Güç Birliği Platformu'nun içerisinde bazı yapılar nezdinde dar grupçu kaygıların kökünün kazınmaması olmasa yatmaktadır. 1 Mayıs gibi işçi sınıfının ve ezilen emekçi kesimlerin sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemiyle özdeşleşmiş, devrim ve sosyalizm şiarlarıyla birlikte anılır hale gelmiş bir günde "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganının öne çıkarılmasına karşı çıkmak ancak bu dar grupçu kaygılardan beslenen bir politik körlükle açıklanabilir. En azından biz, "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarını demokratik halk devrimi stratejisine aykırı sayan bir tutuma başka bir izah getiremiyoruz.

Bu tutumda ısrar etmek, sınıf, kitle ve devrimci hareketi için tayin edici önemde olan devrimci 1 Mayıs'ın temel ayaklarından birinden yoksun kalması anlamına gelecektir. Dahası, tüm dünyada yeniden üyanan sosyalizm ve devrim özleminin, 1 Mayıs'ın devrimci gücüyle Türkiye işçi ve emekçi kesimleri saflarında da canlandırmanın önemli bir fırsatının heba edilmesi olacaktır.

Kızıl Bayrak olarak, 1 Mayıs'ın içeriğine uygun bir tarzda kutlanması hedefiyle oluşturulan devrimci güç birliği ve dayanışma platformlarını, halihazırda taşıdıkları eksikliklerine rağmen, devrimci bir 1 Mayıs için devrimci güçler cephesinden atılan anlamlı adımlar olarak değerlendiriyoruz. Tüm işçi, emekçi ve ezilen kesimleri, devrimci 1 Mayıs alternatifine sahip çıkmaya, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaya çalışan sendika bürokrasinin denetiminden çıkıp 1 Mayıs'ta yerlerini dayanışma ve devrimci güç birliği saflarında almaya çağırıyoruz!

**Yaşasın 1 Mayıs!
Biji Yek Gulan!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşasın Devrimci Dayanışma!**

1 Mayıs ve devrimci sorumluluk...

1 Mayıs yaklaştıkça sermaye saflarında gerginlik de artıyor. Devlet yetkilileri, emniyet teşkilatı, sendika ağaları sıkı bir işbirliği içerisinde yaklaşan 1 Mayıs'ı kendi kontrolleri altına almak ve resmi bir geçit törenine çevirmek için son hazırlıklarını yapıyor.

Fakat tüm önlemlere, tüm manevralara rağmen sermaye iktidarı ve uşaklarının içi bir türlü rahat etmiyor. Sınıfın mücadele tarihine şanlı kavga günleri olarak yazılan geçmiş 1 Mayıs'lar ve özellikle de '96 devrimci 1 Mayıs'ın canlı hatırası gitmiyor akıllarından.

Fakat bu sermaye devletinin avantajlarının farkında olmadığı anlamına gelmiyor. Sınıf hareketinin bugünkü düzeyi, sendika bürokrasinin sınıf üzerindeki hakimiyeti, işçi sınıfı ile devrimci hareketin halihazırdaki uzaklığı... tüm bunlar faşist düzene güç veriyor.

Ancak yaklaşan her 1 Mayıs, azgın sömürü koşullarının ve dipsiz bir terörün hüküm sürdüğü bizim gibi ülkelerde, devrimci hareket ve işçi sınıfı tarafından iyi değerlendirildiğinde, mevcut tabloyu kökünden sarsma potansiyellerini de içinde barındırıyor. Özellikle de, '96 1 Mayıs'ın devrimci hareketin yeniden önemli güçler biriktirdiğini ortaya koyduğu, geçmiş 1 yılın ise ezilen emekçi kitlelerde önemli tepki birikimlerine yol açtığı bilindiği bir evrede sermaye rejimi bu tehlikeden her zamankinden fazla korkuyor. En büyük kaygısı da, işçi sınıfının 1 Mayıs alanında devrimci hareketle buluşmasıdır. Zira bu, önümüzdeki dönemde hem sınıf hareketinin devrimci bir mecraya akıtılmasının imkanlarının hızla artması, hem de devrimci hareketin önemli bir prestij ve güç kazanması anlamına gelecektir.

Açıktır ki, bugün sermaye düzeninin ve onun uşaklarının temel amacı böyle bir buluşmayı engellemektir. Bu noktada devlet kuşkusuz en fazla işbirlikçi sendika ağalarına güveniyor. Ancak, bugün sendika bürokrasisi, sınıf üzerindeki tüm denetimine rağmen bir hayli yıpranmıştır. Özellikle 1 Mayıs'tan çok kısa bir süre önce gerçekleşen büyük TİS ihanetleri sendika bürokrasinin işini zorlaştırıyor. Zira 1 Mayıs, işçi sınıfının bu ihanet şebekesine karşı yıllardan bu yana biriktirdiği tepki ve öfkelerin patlamasına da iyi bir vesile teşkil ediyor.

Yine sınıf tabanında 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tarzda kavga alanlarında kutlanması doğrultusundaki belirgin eğilimi, öncü kesimlerin ise daha da ileri giderek 1 Mayıs'ı devrimci güçlerle birlikte kutlamak ve Taksim 1 Mayıs Alanı'nı geri almak doğrultusundaki istekleri sermaye devletini endişelendiriyor. Bu ve benzeri göstergelerden sınıfta kararlı ve militan bir mücadelenin dinamiklerinin içten içe mayalandığı mesajını alan devletin salt resmi güvenlik önlemleriyle yetineceğini beklemek hayaldir. Faşist sermaye rejiminin halihazırda en önemli silahı geçmişte de gündeme getirdiği kanlı provokasyonlardır.

Bilindiği gibi, sermaye devleti bir yıl önce de 1 Mayıs'ta kitlenin üzerine

ateş açmış, 3 emekçiyi katletmiş ve ardından da cam-çerçeve edebiyatı üzerinden "teröristler", "bölücüler" karşı devrimci kampanyasına hız vermişti. Bu kampanyada sağlanan başarı, '96 devrimci 1 Mayıs'ına gölge düşürmüştür. Dahası, özünde bu nitelikleri barındırmasına rağmen, sözkonusu 1 Mayıs'ın gerek kitle hareketi gerek devrimci hareket için gerçek bir çıkış olmasının önüne geçmiştir. Kuşkusuz '96 1 Mayıs'ı sınıf ve kitle hareketine önemli devrimci mesajları ulaştırma gücüne erişmişti. Ancak, ardından pompalanan karşı-devrimci histeri bunları büyük ölçüde boşa çıkarmıştır. Yine '96 devrimci 1 Mayıs'ı, sınıf hareketinin devrimci harekete dönük güvensizliğini ve soğukluğunu sarsacak bir görkeme ulaşmış olmasına rağmen, dört bir koldan sürdürülen karalama kampanyaları sınıfın devrimci güçlere olan uzaklığını derinleştiren yeni güvensizlik tohumları ekmiştir.

Nasıl ki, sermaye düzeni geçmiş deneyimlerden ders çıkarmayı biliyor ve hazırlıklarını ona göre yapıyorsa, devrimci hareket de son 1 Mayıs'tan öğrenmesini bilmelidir.

'96 1 Mayıs'ının ortaya koyduğu en önemli derslerden biri devrimci şiddetin ancak kitleleri harekete geçirebildiği,

onları düzen karşıtı, militan bir duruşa sevkettiği oranda yolaçıcı olabildiğidir. Tersinden ise, kitlelerden kopuk, dar kadro eylemlerine dayanan çıkışlar çoğu kere ters tepen özelliklere sahiptir.

'96 1 Mayıs'ında, faşist rejimin katliam saldırısının ardından, bazı sol militan güçlerin de dahil olduğu cam kırmalarının varoş gençliği nezdinde belli bir kitle tarafından sahiplenildiği doğrudur. Ancak bunun, 1 Mayıs'ın asıl kitle gücünün (temel alınması gereken hedef kitlenin) işçi sınıfı olduğu düşünüldüğünde işin özünde bir şey değiştiği de açıktır.

'96 1 Mayıs'ında burjuvazinin vitrinlerinde patlayan varoş gençliğinin öfkelerini meşru görmek başka birşeydir. İşçi sınıfının sınıfsal kültür ve mücadele disiplinine aykırı olan, düşmana karşı-devrimci bir kampanya için malzeme sunan ortaya çıkan tabloyu olumlamak daha başka birşeydir.

Küçük burjuva halk katmanlarının en radikal kesimi olan gecekondu gençliğinin gözü kara olduğu kadar disiplinden, stratejiden ve öngöründen de yoksun olan, saman alevine benzeyen fevri, kendiliğinden çıkışlarını kutsamak buralardan beslenen geleneksel devrimci hareketinin genel bir özelliğidir. İşçi sınıfı hareketinin halihazırdaki geri düzeyi, militan

özelliklerinin mevcut zayıflığı bu tutumu daha da besleyen faktörlerdir. Oysa, proletaryanın devrimin öncü gücü, toplumun devrimci kesimleri arasında sonuna kadar gitme gücü ve kararlılığı olan tek sınıfı olduğu kitabi bir laf kalabalığı değilse eğer, işçi sınıfının en devrimci, en militan sınıf olduğu da bir gerçektir. Bugün için sınıfın bu karakteristiğinin büyük ölçüde "uykuda" olması, bu gerçeği değiştirmemektedir. Aksine, bu, durum devrimci deviyandırma görevini çok daha yakıcı ve acil kılmaktadır.

1 Mayıs sürecinde 1 Mayıs İçin Devrimci Güç Birliği Platformu'nu kuran devrimci güçlerin bir araya gelerek, sınıfın devrimci damgasını vurduğu bir 1 Mayıs için iş ve güç birliğini geliştirmesi olumlu olduğu kadar, umut verici bir gelişmedir. Bugün bu güç birliği içerisinde yer alan devrimci yapılar bazı temel görevlerde ortaklanmışlardır. Bu çerçevede, işçi sınıfı ile devrimci hareketin yalıtılmasına izin vermemek, 1 Mayıs propagandasında sınıfa dönük saldırıları çeteleşen devlet gerçeğiyle birlikte ele almak, ortak şiarlar etrafında sınıfa seslenmek ekseninde 1 Mayıs'ta devrimci bir ortak duruşun tüm koşulları mevcuttur.

Ancak bu devrimci duruşun sınıfta gerçek yanıtını bulmasında 1 Mayıs'a dönük ortak bir politik hatta birleşmek kadar, devrimci sınıf disiplininde ve devrimci sağduyuda ortak bir davranış çizgisini yakalamak da önemlidir. Bu ise herşeyden önce, '96 1 Mayıs'ın dersleri ışığında ve işçi sınıfının devrimci damgasını vurduğu '97 1 Mayıs'ının başarısı için küçük burjuvaziye has dar grupçu kaygıları bilinçli bir tarzda arka plana atmaya, saflardan yükselebilecek, sol sektör ve anarşizan çıkışları gereken hassasiyetle ölemeye bağlıdır.

Burada, '96 1 Mayıs'ının gösterdiği bir diğer olguya da dikkat çekilmelidir. Kirli provokasyonun sahibi, katliamcı devlet, tümüyle gayri-meşru ve haksız bir konumda bulunmasına rağmen cam-çerçeve edebiyatı üzerinden '96 1 Mayıs'ına azgınca saldırılabilmıştır. Dahası, 1 Mayıs'ın karalanması üzerinden devrimci örgütlere karşı pervasız bir operasyon furyası başlatmıştı. 1 Mayıs'ın, özellikle de böyle bir saldırı karşısında devrimci hareketin ortak mevzisi olarak savunulması gerekirken, çeşitli devrimci yapılar kendi içinde "kim en devrimciydi", "kim en çok kitleyi geçirmişti", "1 Mayıs'ın gerçek sahibi kim" türü akılalmaz bir tartışma başlatarak, büyük bir sorumsuzluk sergilemişlerdi. Üzerinde biraz düşünüldüğünde, bu davranış tarzının, karşı-devrimci kampanyaya malzeme olan bazı tutumlardan çok daha fazla burjuvazinin işine yaradığı, '96 1 Mayıs'ına gölge düşürülmesini çok daha fazla kolaylaştırdığını görmek çok da zor olmayacaktır.

Daha şimdiden, '97 1 Mayıs'ına dönük hazırlıklar henüz sürerken, ortak bir çaba ile yaratılan değerlerin yine ortak bir tarzda savunulması gerektiğini bilince çıkarmak bu nedenle özel bir önem taşıyor!

Devrimci 1 Mayıs için ileri!

Çağrımızdır!

1 Mayıs; işçi sınıfının uluslararası "Birlik, Mücadele ve Dayanışma" günü, özgürlük yolunda mücadele çağrısıdır.

1997 1 Mayıs'ı '77 Taksim katliamının 20., 1 Mayıs '96 Kadıköy katliamının ise 1. yılıdır. Çete devletinin 1 Mayıs'ları kana boğarak birliğimizi, dayanışmamızı ve mücadelemizi engellemek istediği açıktır.

1 Mayıs katliamlarının hesabını sormak, devlet provokasyonlarına barikat olmak ve "Devrimci 1 Mayıs" istemlerinden dolayı hala cezaevinde bulunan 1 Mayıs tutsaklarının özgürlüğe kavuşması için 1 Mayıs'ta tek yumruk olalım. Özgürlük ve eşitlik bayrağını yükseltelim. 1 Mayıs'ı Taksim'de taçlandıralım!

İşçiler, emekçiler, gençler, emekten yana olan tüm kuvvetler; 1 Mayıs'ı kutlamak, şehitlerimizi selamlamak devletten hesap sormak için üretimi durdur, kepengini kapat, Devrimci Güç Birliği Platformu'ndaki yerini al.

Yaşasın 1 Mayıs! Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

**1 Mayıs Şehitleri Ölümsüzdür!
1 Mayıs Tutsaklarına Özgürlük!
Yaşasın Devrimci Dayanışma!**

1 Mayıs İçin Devrimci Güç Birliği Platformu

(Demokratik Haklar Platformu, Demokratik Mücadele Platformu, Özgürlük İçin Mücadele Platformu, Kızıl Bayrak, Özgür Gelecek)

Adana:

1 Dakika Karanlık Eylemleri Süreci

6 Nisan'dan itibaren yeniden başlatılan "1 Dakika Karanlık" eylemi Adana'da da ilk kampanya döneminin yaygınlık ve kitleselliğinden yoksun bir şekilde sürüyor. Başlangıçtaki olumlu politik atmosfer ve canlılıktan şu an pek bir şey kalmadı.

Bu kez "İsrar ediyorum, isyan ediyorum!" sloganıyla başlayan eylem geçmiş dönemden farklı olarak, tek bir emekçi semtinde, Şakirpaşa'da devam ediyor. En pasif biçimiyle bile (1 dakika karanlık eylemi) çok az rağbet görüyor.

Oysa ilk dönemde eylemler şehir merkezinde ve birçok emekçi semtinde, militan kitle gösterileri şeklinde yaşıyordu. Yeni kampanya ise yalnızca Şakirpaşa'da iki ayrı yerde yapılan eylemlerden ibaret. Bunlardan birisini HADEP organize ediyor. Devrimci çevrelerin (Kızıl Bayrak, Atılım, Alınteri) inisiyatifiyle yürüyen eylem ise, daha çok bu çevrelerin kitle tabanlarından oluşuyor.

Üç devrimci hareketin ortak müdahalesine konu olan Şakirpaşa eyleminde biz komünistler ilk kampanyanın başından itibaren özel bir rol oynadık. Etkin bir politik müdahaleyle eyleme yön vermeye çalıştık. Atılım ve Alınteri okurlarıyla tutumumuzu ortaklaştırıp, eylemin seyrini tamamen değiştirdik. Eylem kısa sürede kitlesel sayılabilecek bir düzeye ulaştı ve açık bir militan kimlik kazandı.

Eylemin başından itibaren temel zaafı ise semt dinamiklerini aşamaması oldu. Türkiye genelinde yaşanan bu zaaf, Adana eyleminde çok daha belirgin olarak yaşandı. Öyle ki eylemlere tek tük fabrika işçilerinin akışı bile olmadı. Eylemi semtlerde omuzlayanlar hemen tüm süreç boyunca yalnızca semtin politizasyonu açık genç unsurları oldu. Ailelerin yalnızca bir kaçı (onlar da çocukları katıldığı için gelen analardan oluşuyordu) eyleme iştirak etti.

En önemli zaaf ise devrimci hareketin bu zayıflığa büyük ölçüde seyirci kalması oldu. Oysa sınıf kitlelerine bu gündemi taşımak bugün özel bir önem taşıyor!

Adana / Kızıl Bayrak

23 Nisan Kadıköy:

"Kahrolsun MGK, MIT, CIA. Kontrgerilla!"

"Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" eylemi Anadolu Yakası Demokrasi Platformu, HÖP ve Devrimci 1 Mayıs için Dayanışma Platformu'nun çağrısı ile Kadıköy İskele Meydanı'nda sonlandı.

Kadıköy Altıyol'da toplanan yaklaşık 600-700 kadar kitle, "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" sloganı ile yürüyüşe geçti. Polis yürüyüşün önünü zaman zaman keserek engel olmaya çalıştıysa da gösterilen kararlı tavır karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

Yürüyüş, esnasında "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Kahrolsun MGK, MIT, CIA. Kontrgerilla!", "Halkız, haklıyız kazanacağız!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Susurluk devlettir! Hesap soralım!", "Özgürlük işçilerle gelecek!" sloganları atıldı. Çeşitli döviz ve pankartlar açıldı.

Kızıl Bayrakçı komünistler yürüyüş sırasında kuşlama yaptılar. "DGM'ler kapatılsın!", "MGK dağıtılsın!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın 1 Mayıs!", "1 Mayıs'ta kavga bayrağını yükseltelim!", "Yaşasın halkların kardeşliği" yazılı dövizler açtılar.

Kitlenin Kadıköy meydanında toplanmasının ardından Anadolu yakası Demokrasi Platformu ve HÖP adına birer basın açıklaması yapıldı. Kısa bir müzik dinletisinden sonra kitle sesizce dağıldı.

Okmeydanı 1 dakika karanlık eylemine polis saldırdı...

1 Mayıs öncesi devletin provokasyon provası!

Sermaye rejiminin yaklaşan 1 Mayıs'a dönük provokasyon hazırlıkları içerisinde olduğunu ortaya seren en son gelişme Okmeydanı'ndaki "1 dakika karanlık" eylemine polislin azgınca saldırması oldu. Göstericileri joplariyla dağıtmaya çalışan kolluk kuvvetleri genç bir kıza polis arabasıyla ezdi, onlarca eylemciyi ise vahşi bir dayak eşliğinde gözaltına aldı.

Aydınlık için 1 dakika karanlık eylemleri geçmişte de sık sık polislin engellemeleriyle karşılaşılıyordu. Fakat kampanyanın ilk başladığı haftalarda Antalya'da bir öğretmenin ölümüne neden olan olaylardan bu yana, böylesine açıktan ve pervasız bir saldırı yaşanmamıştı. O günlerde tüm ülke çapında yaygınlaşmış olan kitlesel sokak eylemlerinin sert müdahaleler karşısında hızla militanlaşmasından ve beklenmedik patlamalara yolaçmasından korkuluyordu. Susurluk kazasının toplumun ezilen kesimlerinde yolaçtığı sarsıcı etkilerin henüz tüm canlılığını koruduğu bir evrede bundan bilinçli bir tarzda sakınılıyordu.

Oysa geline aşamada, burjuva düzen Susurluk'un üstünü kapatmaya dönük çabalarında belli bir mesafe almış bulunuyor. En azından, uzun bir dönemdir Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşen devlet olgusu üzerinde yoğunlaşan gündemi saptırmayı ve şeriat-laik

kemalist düzen, ordu-refah gerginliği sahte eksenine çekmeyi büyük oranda başarmış durumdadır.

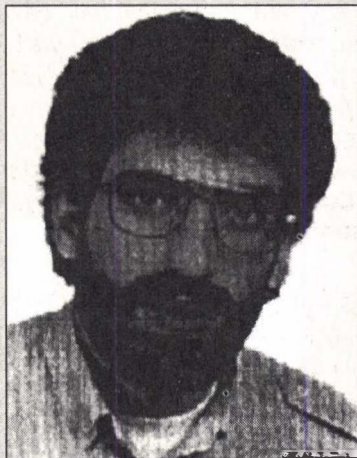
Ancak, toplumsal atmosfer üzerinde her zaman politikleştirici bir etkiye sahip olan, düzen ile emek güçlerinin hesaplaşmasını simgeleyen 1 Mayıs'ın yaklaşması faşist sermaye rejimi açısından ciddi bir risk oluşturuyor. 1 Mayıs'a çok az bir süre kala, Okmeydanı'nda gerçekleşen 1 dakika karanlık eylemine dönük saldırı, bir kez daha devletin şiddet silahına sarılarak 1 Mayıs öncesi toplumsal muhalefeti sindirmek ve bastırmak amacıyla olduğunu gösteriyor. Bu ve benzeri provokasyonlarla, devrimci güçler ile kolluk güçleri arasında kısır bir

düello imajı yaratılmak isteniyor. Topluma, devrimcilerin bulunduğu her yerde kaosun ve terörün yaşanacağı mesajı ulaştırılmaya çalışılıyor.

Okmeydanı eylemcilerine dönük saldırı aynı zamanda, ikinci kez başlatılan kampanyanın ilkine nazaran daha sınırlı bir kitle gücüne ulaşmasından, daha ziyade de devrimci güçlerin çabalarıyla sürdürülmesinden cesaret alıyor. Ancak saldırının, tam da, Okmeydanı gibi eylemlerin canlılığını nispeten koruduğu bir yerde, dahası son günlerde yeniden binlerle ifade edilen bir kitleselliğe doğru büyüdüğü bir evrede gündeme gelmesi, 1 dakika karanlık eylemlerinin yeniden alevlenmesinden duyulan korkudan dolayıdır. Açıktır ki, bu eylemler böylesi bir dinamiği, eskisi kadar güçlü olmasa da, halen barındırmaktadır. Politik sokak hareketinin yeniden yükselmesi, kendisini dolaysız olarak 1 Mayıs'a yansıtacak politik-devrimci bir toplumsal atmosferin oluşmasına hizmet edecektir. Devlet provokatif saldırılarıyla herşeyden önce bunun önünü kesmeye çalışıyor.

Devrimci güçler önümüzdeki dönemde geçmiş 1 dakika karanlık eylemlerinde olduğu gibi, mücadelenin sürdürüğü tüm alanlarda devletin provokasyonlarına hazırlıklı olmalıdır. Bugünün yakıcı görevi, kitleleri bu kirli provokasyonlara karşı ve onları boşa çıkaracak tarzda hazırlamaktır. Bu alanda gösterilecek devrimci sorumluluk, hem 1 Mayıs öncesi, hem de 1 Mayıs'a dönük devlet provokasyonlarını göğüslemek ve güçlü bir karşı saldırıya dönüştürmek için tayin edici bir önem taşımaktadır.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür! TKP (ML) Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman Dersim'de şehit düştü

Cüneyt Kahraman
1972- 24 Mart 1997

14 Mart 1997'de Çemişkezek kırsalında devlet güçleri ile girilen bir çatışmada ağır yaralanan TKP (ML) Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman, 10 gün sonra, 24 Mart 1997 tarihinde yoldaşlarının bakımı altındayken şehit düştü.

Tüm cezaevlerinden TKP (ML) davası tutsakları adına yapılan açıklamada "Önder yoldaşımız Cüneyt Kahraman (Savaş) mücadelemizin her anında yaşayacaktır." "Hesap günü bugündür! Devrimci intikam ertelenemez!" denildi.

Devrimci idealleri adına yürüttüğü savaşa, düşmanla çarpışarak şehit düşen bu devrimcinin anısı önünde eğiliyoruz.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

MGK'nın Kukla Oyunu

Son günlerde medya Tuğgeneral Özbek'in Refah Partisi'ni hedef alan sözleri ile çalkalanıyor. Ancak tuğgeneralin, göstermelik bir burjuva demokrasisi açısından dahi düzeyde ve yakışsız olan beyanatı üzerinde koparılan fırtına, hiç de ordunun giderek daha pervasız bir tarzda siyasal yaşama hükmetmesini hedef almıyor. Aksine, MGK'nın bilinçli bir tarzda tımandığı gerginliğe, darbe tehditlerine burjuva medya kendi cephesinden tuz biber ekliyor. Tüm diğer düzen kurumları gibi bizzat MGK'nın emrinde çalıştığı artık apaçık bilinir hale gelen medya, tek bir ağızdan paşaya hak veriyor! Tüm düzen partileri ise, RP'nin darbeyi adeta davet ettiği görüşü üzerinde birleşiyor. ANAP Genel Sekreteri Yaşar Okuyan'ın: "RP'li yöneticilerin ortaya koyduğu görüşler, konuşmalar, kışkırtmalar adeta Türkiye'de ihtilale davetiye çıkarır niteliktedir. Bugün, ordu düşmanlığı yapmak, ihtilale davetiye çıkartmak, kimsenin hakkı değildir" diye formüle ettiği görüşü DYP'den DSP'ye, MHP'den ANAP'a herkes destekliyor. DYP hükümet ortağına sahip çıkma cesareti bile gösteremezken, generallerin hedef tahtasına konulan RP, ordunun kaba müdahalelerini açık bir dille kınamaktan dahi kaçınıyor. "Silahlı Kuvvetleri bağlamadığı gibi bu beyanatı da RP'ye tavır olarak değerlendirmek yanlış olur" (RP İstanbul Milletvekili Mehmet Ali Şahin) gibi açıklamalar ve tuğgeneralin cezalandırılmasını isteyen bazı RP'li milletvekilinin karşısına parti iradesi ve "Nasıl komutan şahsi fikirlerini açıklamış ise, arkadaşlarımız da şahsi görüşlerini açıklamışlar" sözleriyle çıkılması RP'nin ordunun karşısında "boynu kıldan ince" olduğunu ortaya koyuyor.

Evet son dönemde ordu durmadan konuşuyor. Ardı sıra yapılan MGK toplantıları, Genel Kurmay Başkanı Karadayı, Orgeneral Çevik Bir'den sonra Tuğgeneral Özbek'in beyanatları bunları gösteriyor. Ordu durmadan konuşmakla kalmıyor, son dönemde konuşulan tek şey de ordunun ve onun çelik çekirdeği MGK'nın kararları, direktifleri oluyor. Kimi zaman ordu Sincan'da olduğu gibi tanklarını, kimi zaman ise sadık uşaklarını konuşturuyor. Öyle ki medyadan sendika bürokrasisine, başbakanın içiçleri bakanına, cumhurbaşkanından muhalefet partilerine dek bilimur burjuva sözcülerinden duyabildiğimiz tek şey: "MGK kararlarına harfiyen uyulacaktır!", "MGK kararlarının ihlal edilmesine göz yummayacağız!" türü hamasi nutuklar oluyor.

Sanki, sermaye düzeninin hizmetinde çalışan herhangi bir

kurum bugüne kadar MGK direktiflerinin dışına çıkmış, sanki ordunun iradesini herhangi bir olayda tanımayan olmuş gibi! Gerçekte yaşanan bir kukla oyunundan farkıdır. MGK ipleri çekiyor, burjuva parlamenter düzen şakşaklıyor!

Gerek son dönemde generallerin giderek daha pervasız bir tarzda ve darbe tehditini savurarak siyasal yaşama hükmetmeleri, gerekse de buna paralel olarak göğe yükselen ordu şakşaklığı tesadüf değildir. İşin bir yönü, yönünü Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşen devlete çeviren toplumsal muhalefeti darbe tehditleri ile sindirmek ve bastırmaktır. Buna bağlı olarak ikinci yönü ise, çeteleşen devletin odağında yer alan orduyu aklamaktır. Her ikisini de kapsayan üçüncü yönü ise, devletin çelik çekirdeği ordunun herhangi bir frenleyici örtüye gerek duymadan siyasal yaşama hükmedişini meşrulaştırmaktır.

MGK'nın, uyuşturucu ticaretinden silah kaçakçılığına, siyasi cinayetlerden katliam ve provokasyonlara dek devletin her türlü kirli işini yürüten çetelerin iplerini ellerinde tuttuğu apaçık hale geldiği bir sırada, yani Susurluk skandalının hemen ardından toplandı generaller. Buna rağmen MGK'nın Susurluk'a ilişkin bir çift göstermelik laf dahi söyleyememiş olması kendi suçlarının örtülü itirafı sayılmalıdır. Susurluk gibi tüm toplumu derinden sarsan, sermaye düzeninin boydan boya çürüdüğüne ortaya koyan bir gelişme karşısında, onlar oturup kesintisiz eğitim gibi yapay bir sorun üzerinde fırtına kopardılar. Şeriat-laiklik, RP-ordu gerginliğini tımandırarak gündem saptırdılar. Bununla da kalmadılar, en iğrenç insanlık suçların faili olarak Susurluk'ta gözükmüşken, şeriat tehlikesine karşı vatani cansiperhane koruyan kahraman pozlarına yattılar.

İşçi ve emekçiler bu kukla oyununa artık bir son vermelidir! 12 Eylül faşist darbesiyle işçi sınıfının, emekçi ve ezilen yığınların tüm demokratik ve siyasal haklarına, özgürlüklerine el koyan ve böylece en azgın bir ekonomik saldırının zeminini döşeyen bu generallerdir. Ve yine bu aynı generaller faşist cuntadan bu yana, devletin tüm icra ve yetki organlarına hükmederek 12 Eylül faşist rejiminin devamını, "sivil" bir görüntü altında tahkimini sağladılar.

Adeta bir özel savaş kurumu haline getirilen, toplumsal muhalefete karşı sürdürülen kirli, kanlı mücadeleye içerisinde çeteleşip, çürüyen çete devletinin başı MGK'ya artık konuşma hakkı tanınmamalıdır! İşçi sınıfı ve emekçiler "MGK Dağıtılsın!" şiarı altında birleşmelidir!

Şanar YURDATAPAN Serbest Bırakılsın!

Şanar Yurdatapan yalnızca müziğiyle değil, insan hakları alanında yaptığı çalışmalarıyla da adını kamuoyuna duyuran bir sanatçı. Onu devlet sanatçısına verilen ödül törenlerinden değil, kayıp analarının her cumartesi Galatasaray lisesi önünde sürdürdükleri eylemlerden tanıyoruz. Şanar Yurdatapan'ın Çillerlerle, Sabancılarla, mafya babalarıyla samimi pozlarını görmedik basında. Adı aşk skandallarına da karışmadı. Onu bildiğimiz "sanatçı"lardan ayıran aydın onuruna sahip çıkmasıydı.

Uzun yıllar "yasaklı sanatçılar" listesinde yer alan, sanat çalışmalarını ülkesinde sürdüremediği için Almanya'ya sürgün giden Yurdatapan ülkesine döner dönmez gözaltına alındı. O günden bugüne devlet terörü ve insan hakları ihlalleri karşısında sürdürdüğü çalışmaları nedeniyle defalarca polisçe sorgulanan, DGM'lerde düşünce suçlusu olarak yargılanan, zindanlara atılan Yurdatapan, en son Nisan ayında Almanya ziyareti dönüşünde Yeşilköy havaalanında gözaltına alındı.

Terörle Mücadele Şubesin'de sorgulanıp DGM'ce tutuklanan Şanar Yurdatapan, kısa bir süre önce burjuva medyada çarşaf çarşaf itirafı yayınlanan Murat İpek ve Murat Demir adlı PKK itirafçıları saklamakla, onların beyanatlarını içeren 7 video kasetini evinde bulundurmakla suçlanıyor.

Türkiye gazetesine göre: "İki itirafçı, kasetlerde Türkiye aleyhine asılsız iddialarda bulunuyor. Polis, Türkiye aleyhine çalıştığı sanılan bir çetenin varlığından şüpheleniyor. İtirafçıların bir süredir aranmasına rağmen bulunamaması ve sahte pasaportlarla yurt dışına kaçmaya çalışmaları ise bu iddiayı kuvvetlendiriyor." (20 Nisan '97)

Susurluk kazasının hemen ardından "temizlik medya ile gelecek!" propagandasıyla imaj tazelemeye çalışan medya, açıktır ki bu sahte misyonundan ilk fırsatta çark etti. Devletin Susurluk'un üstünü kapatmak için yoğun çabalar sarfettiği içinde bulunduğumuz dönemde medya yine eski rolüne, çete devletinin avukatlığına soyundu.

Medya ve polis tarafından suça en büyük kanıt olarak gösterilen video bantlarının ne içerdiğini hepimiz biliyoruz. Bu bantlarda "Susurluk" yer alıyor. Devletle kontr-gerillanın kirli ilişkileri, siyasi cinayetlerin MGK emriyle düzenlenişi, uyuşturucu ticaretiyle özel tim ve JİTEM'in bağlantıları... uzun süre devletin emrinde çalışan itirafçıların itirafı tüm bunları ortaya koyuyor. İliklerine kadar çürümüş sermaye iktidarının sözcülerine göre ise, çeteleşen devletin içyüzünü ortaya seren video kayıtlarının bir evde saklanmış olarak bulunması, tüm bu bilgilere sahip olan itirafçıların sahte pasaportlarla yurtdışına çıkmaya çalışması "devlet karşıtı bir çetenin varlığını düşündürüyor"muş! Kasetlerde "itirafçılar Türkiye aleyhinde asılsız iddialarda bulunuyor"muş!

Oysa daha dün, sermaye devletinin kendi elleriyle silahlandığı, katliamlar ve

cinayetler için azmettirdiği, işkence seanslarına dahil ettiği itirafçılar "devlet için silah sakan şerefli" kişilerdi. Zulümle boyunegdirdikleri, vaadlerle ve türlü menfaatlerle kişiliklerini satın aldıkları bu kişilerin PKK hakkında yaptıkları "itiraf" son derece samimi sayılıyordu. Öyle ki, bu şahıslar "samimi ikrarları" nedeniyle

"affedilmekle" kalmadılar, cezaevinden çıkartılıp çıkarılmaz devletin en üst düzey yetkilerinin sorumlu olduğu en gizli işlerle görevlendirilecek kadar güvenilir de bulundular. Ordu ve polis teşkilatının onlara sağladığı silahlarla donatıldılar. Ağır gibi işkenceci emniyet müdürlerinin imzaladığı sahte kimlik ve pasaportlarla ödüllendirildiler.

Bu gerçekler, aylar öncesinden burjuva medyada da yayımlandı. Ancak sözkonusu olan çete devletinin kirli ve

kanlı işlerini gerçekleştirmek üzere sahte pasaport taşımak olduğunda, buna kimse ses çıkarmadı. Başta MGK, JİTEM ve emniyet teşkilatı olmak üzere en temel devlet kurumlarının boydan boya pislik batağına uzandığını ortaya koyan açıklamalar karşısında tek yetkili harekete geçmedi.

Türkiye'de çok şey bilmenin ne demek olduğu biliniyor. Bugüne dek yüzlerce "faili meçhul" cinayete karışmış olan itirafçılar bunun faturasını kuşkusuz herkesten iyi tahmin edebiliyor. Ancak, ne zaman ki aynı kişiler, çete devletinin içyüzünü açıklamak ve can güvenliklerini sağlamak üzere yurtdışına çıkma hazırlıkları yaptıkları ortaya çıktı, "PKK militanlarını kaçırmak üzere Türkiye'ye sahte kimlikler sokuldu" yaygarası da başladı.

Yıllardan bu yana ajanlaştırma ve itirafçılaştırma politikası izleyen devlet işkence sonucu kişisizleştirdiği, aşağılık yaratıklar haline getirdiği itirafçılarına, ölüm mangaları ve işkence timleri olarak hizmet vermelerinin karşılığında menfaat ve rant sağlamakla kalmıyor. Onları herşeyden önce, hak ettikleri cezadan da koruyor. Sıkı bir tarzda gizlenen, özel korumalarla güvenlikleri sağlanan, sahte kimlikten estetik ameliyata kadar türlü yöntemlerle yeraltına çekilen itirafçılara devletin yataklık yapması suç değil. Ama bugün Şanar Yurdatapan, doğruluğu bile kanıtlanmayan gerekçelerle "PKK yatakcısı" ilan edilebiliyor. Bu "suç"ta istinaden terörle mücadele şubelerinde günlerce gözaltında tutulabiliyor, zindanlara atılabiliyor.

Şanar Yurdatapan'ın tek suçu, sermayenin üstünü kapatmaya çalıştığı Susurluk'taki devletin suçlarını ortaya çıkarmaya çalışmasıdır. Katliamların, faili meçhul cinayetlerin, gözaltında kayıpların, kaçırarak katletmelerin üzerine gitmesidir. Tüm bu kanlı işlerin yanısıra, uyuşturucudan silah kaçakçılığına, kadın ticaretinden mafya işlerine dek devletin organize suçlarının hesapsız kalmamasını istemesidir!

Onun gibi, insanlık onuruna sahip çıkan herkes Susurluk'taki devletin hesabını

Sınıf mücadelesinin önüne "milliyetçilik" barikadı

Özelleştirme, sermaye sınıfının işçi sınıfına saldırısıdır. Sermaye devletin vazgeçilemez "milli" politikasıdır. Sağ sol bütün düzen partileri aynı saldırı programı etrafında birleşmiş, kenetlenmiştir. Bu talandan daha fazla pay kapmaya çalışan sermaye grupları arasındaki it dalaşı burjuva partilerinin muhalefetini de belirlemektedir. Hiçbirisi özelleştirme sonrası binlerce işçi ve emekçinin sokağa atılmasına, milyonlarcasının sefalet ücretlerine ve kölelik koşullarında çalışmaya mahkum edilmesine karşı çıkmamaktadır.

Özelleştirmelere karşı düzeniçi "muhalefet"

CHP ve DSP; "Stratejik işletmelerin satılması vatana ihanettir. 6 ok yolundan ayrılmak demektir. Ulusal bağımsızlık elden gidiyor", "Özelleştirme anayasaya aykırı" vb. söylemleri kullanarak özelleştirme saldırısına maruz kalan işçi ve emekçileri etkilemeye çalışmaktadır. Böylece, mevcut devletin ve düzenin sınıf niteliğine ilişkin yanılsama yaratmak istenmektedir. Sermaye iktidarı sanki emperyalizmden bağımsız da, stratejik işletmelerin özelleştirilmesi sonucunda bağımsızlığını kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalacak! Emperyalizme bağımlılığın tarihsel sürecini, temel dayanaklarını, ve bir bütün olarak sermaye sınıfının iktidarının çıkarları ile emperyalist çıkarların içiçe geçişi gerçeğini karartmak için bu söyleme baş vuruyorlar.

Özelleştirme saldırısı işçi ve emekçi yığınlarında anti-emperyalist tepkiyi geliştirmektedir. Çünkü özelleştirme saldırısı, işçi ve emekçilere dayatılan, IMF programlarının en önemli maddesidir ve emperyalist tekeller özelleştirme pastasının en yağlı dilimlerini kendilerine ayırmak için seferber olmuşlardır. CHP, DSP, İP gibi düzen partileri bu anti emperyalist tepkiyi burjuva "milliyetçi" manevralarla yedeklemek, düzen içinde ve denetim altında tutmak için çalışmaktadırlar. Bu akımların etkisi altında kalmak, onların tuzaklarına düşmek, işçi hareketinin güncel ve tarihsel çıkarları açısından yoldan saptırıcı, sabote edici bir rol oynuyor.

Özelleştirme saldırısı, sadece emperyalizmin dayatmasıyla ve zoraki boyun eğdirilmesiyle değil, mevcut sömürü düzenini ayakta tutabilmenin yegane yolu olarak sermaye tarafından benimsenen, dahası can havliyle savunulan bir politikadır. Öyleyse CHP, DSP vb. düzen partilerinin işçi mitinglerinde boy göstermelerinin ve özelleştirmeye karşı olduklarını söylemelerinin arkasında ne yatıyor?

Birincisi, bu partiler özelleştirme saldırısına cepheden karşı çıkmıyorlar. Onların muhalefeti esasta ekonomi

açısından "stratejik" öneme sahip işletmelerin satışına, yani mülkiyetinin devletin elinden çıkmasına karşı çıkmak olarak ifade ediliyor. Yani özelleştirmeye işçi ve emekçilerin çıkarları üzerinden değil, burjuvazinin çıkarları temelinde ve sadece bununla ilişkilendirdikleri yönlerine itiraz ediyorlar. Sözde muhalefet ederken dahi, düzen ve devlet politikacılığının, aynı program etrafında kenetlenmenin gereklerini yerine getiriyorlar. Özelleştirme saldırısının taşeronlaştırma, ekonomik ve sosyal hakların gaspı, sendikasılaştırma, sefalet ücretleri, işten atılmalar vb. sonuçlarına karşı çıkmıyorlar. Aksine bunları "milli çıkarlar" adına destekliyorlar.

İkincisi, bu partiler "stratejik" öneme sahip işletmelerin dahi satışına bütünüyle karşı çıkmıyorlar. Sadece satış için bu işletmelerde devletin denetimi bütünüyle elden kaybetmesini engelleyecek bazı düzenlemelerin yapılmasını şart koşuyorlar.

Üçüncüsü, bu partilerin mevcut muhalefetinin perde arkasında asıl işçi ve emekçilerin mücadelesinin denetim altında tutmak, mücadele ve kurtuluş yolundan uzak tutmak amacı yatıyor.

"Sosyal Demokratlar"ın özelleştirmeye karşı "mücadelesi"

DSP ve CHP hiçbir sonuç vermeyeceğini bildikleri iptal davaları açarak, aynı zamanda geleceğe dönük siyasi yatırım yapıyorlar. Yarın özelleştirmenin getirdiği yıkım karşısında öfkeyle sokaklara taşacak olan işçi ve emekçilerin mücadelesinin karşısına "Biz özelleştirmeye karşı çıktık, bunun için mücadele ettik, sorunların çözümü için bizi hükümete getirin" demagojisiyle yeni bir barikat örmeye çalışacaklar.

Özelleştirme saldırısı mevcut anayasanın ne özüne, ne de ruhuna aykırıdır. Faşist 12 Eylül anayasası tam da işçi ve emekçilere, ezilen ve sömürülen yığınlara bu ve benzeri saldırıların önünü açmak, darbe üzerine

darbe vurmak ve bunun karşısındaki toplumsal muhalefeti sınıfsal direnişi ezmek amacıyla hazırlanmıştır. İşçi sınıfının görevi bu anayasanın demagojik gereklerinin yerine getirilmesini beklemek, bunu talep etmek değil, bu faşist anayasayı yasa ve yasak tanımayan sınıf eylemleriyle paçavraya dönüştürmek, çöpe atmaktır. Özelleştirme saldırısının karşısında işçi ve emekçilerin direnişini ezmek için MGK'nın darbe tehdidi savurduğu, işçi ve emekçilerin her hak arayışı karşısına faşist yasa ve yasakların, devlet terörünün dikildiği mevcut koşullarda sermaye devletine, onun anayasasına, yasa ve yasaklarına, faşist kurum ve yapılarına karşı mücadeleyi yükseltmek, siyasal hak ve özgürlükler için savaşmak daha da yakıcı bir önem kazanıyor. Tam da böyle bir dönemde, sermayenin "mümtaz" hizmetkarları, işçi ve emekçilere faşist 12 Eylül anayasasına sahip çıkma, özelleştirmeye karşı mücadelesinde ona dayanma çağrısı yapıyorlar. Bu konuda gerçekleri karartıp, hayaller yayıyorlar.

Özelleştirmelere karşı "milliyetçilik"

Vatanseverlik ve milliyetçilik, sermayenin arkasında kendi sınıf çıkarlarını gizlediği kavramlardır. O bu kavramların içinde kendi sınıf çıkarları doğrultusunda istediği gibi doldurur, boşaltır. Bu kavramların içine dolmayacak tek şey işçi sınıfının güncel ve tarihsel çıkarlarıdır, hakları için mücadelesidir. Bunlar vatana ihanet olarak damgalanır.

Sermaye iktidarının boyunduruğu altında ezilen ve sömürülen yığınlar her türlü burjuva milliyetçiliğinin tarihsel anlamını ancak mevcut sınıf iktidarının egemenliği karşısında kendi sınıfsal konumlarının ve çıkarlarının bilincine vararak görebilirler. Özelleştirme politikasını savunanların milliyetçiliği sahte mi değil mi noktasına çakılıp kalan bir işçi sınıfı körleşecek, kendi bağımsız çıkış yolunu da göremeyecek ve kurtuluşu bu sefer "gerçek milliyetçilik"de arayacaktır. İşte sınıflar

ve sınıflar mücadelesi gerçeğinin üzerini örten asıl tuzak budur.

Bu tuzağa düşen bir sınıf, sahte ilan ettiği burjuva milliyetçilerle istediği kadar savaştığını sansın, kendi mücadele ve kurtuluş yolundan uzaklaşacaktır. Devrimci proletarya, emperyalizme karşı "vatanın", "milletin" değil, esas olarak ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluşu için savaşıyor. Burjuva milliyetçiliğinin sorgulanması ve aşılması sanıldığı gibi emperyalizme karşı mücadele görevlerini karartan, yok sayan ya da önemsizleştiren bir tutum değildir. Tersine vatanseverlik, milliyetçilik tuzağı emperyalizme karşı mücadeleyi de yolundan saptırmaktadır.

Sendika ağalarının manevraları

Türk-İş bürokratları; "Ülkenin zararına olan şeylere karşı çıkarız, enerjiyi ele geçiren, ekonomik ve siyasi gücü ele geçirir, ülkenin geleceği ile oynar, enerji sektörünün özelleştirilmesine tüm gücümüzle karşı çıkacağız" diyorlar. Aynı Türk-İş bürokratları işçi sınıfının zararına olan şeylere karşı kılını kıpırdatmıyor da, ülkenin zararına olan şeylere tüm gücümüzle karşı çıkarız demagojisine sarılıyor. "Ülke sorunları" işçi sınıfının gündeminde tabi ki merkeze alınması gereken sorunlardır. Ama bu ülkede çıkarları birbiriyle temelden çatışan uzlaşmaz sınıflar vardır. İşçi sınıfının ülke sorunları ile ilgilenip ilgilenmemesi değil, bu sorunlara kendi sınıf çıkarları doğrultusunda yaklaşım yaklaşmayacağıdır asıl önemli olan. Türk-İş'in "ülke" derken, işçi sınıfının adını ağzına bile almaması, onun "ülke çıkarları" demekle burjuva sınıfın çıkarlarını anladığını itiraf etmektedir. İpleri emperyalizmin uşağı sermaye iktidarının, kapitalist tekellerin, MGK devletinin elinde olan, sermayenin bütün saldırılarına pervasızca destek veren ve bizzat CIA-AAFLI okulundan yetişmiş olan Türk-İş ağalarının enerjinin özelleştirilmesine "ülke çıkarları" açısından da olsa, tüm gücüyle karşı çıkmayacağı açıktır. CIA onları sadece komünizme karşı mücadele için değil, aynı zamanda emperyalist sermayenin bu tür özel ihtiyaçları için yetiştirmiştir.

Sendika ağaları arpalıklarının korumak için işçilerin mücadelesini kendilerine dayanak yapmak istiyorlar. Özelleştirme sonrasında ortaya çıkacak "kayıplarının" (ihale payları, aidat yağmaları vb.) telafisini istiyorlar. Kemikleri (rüşvet, hisse, şirket yönetim kurulu üyeliği) önlerine atıldığında bugüne kadar olduğu gibi sınıfı sırtından hançerlemekte bir an olsun tereddüt etmeyecekler. Bugün meydanlarda, mitinglerde bu hainler, sahtekar burjuva milletvekilleriyle kolkola boy gösteriyorlar. İşçi sınıfı bu

hainlerin gerçek amacının ne olduğu konusunda hiçbir kuşku duymamalıdır. Onların para karşılığında satmayacakları hiç bir şey yoktur. İşçi sınıfı mücadele insiyatifini kendi eline alıp sendika ağalarının barikatını aşmadıkça, yarın bunlar tarafından yüzüstü bırakılacağı konusunda en küçük bir hayale kapılmamalıdır. Sendika ağaları yarın direnişi kolayca kırabilmek için denetimi elde tutuyorlar. İşçi sınıfının kendilerinden bağımsız harekete geçme yeteneğini felç etmeye çalışıyorlar. Yanısıra direnişin sınıf içeriğini şimdiden boşaltmaya, militan dinamiklerini soğutmaya çalışıyorlar. Mitingleri devrimcilere kapatmak, devrimci etkinliklere izin vermemek, işçilerin eline Türk bayraklarını tutuşturmak, işçi mitinglerini CHP, DSP, ANAP, İP gibi sermayenin hizmetkarlarının siyaset meydanına çevirmek, kendi denetimleri dışına çıkmamak, çizgiyi aşmamak koşuluyla reformistlere müsamaha göstermek... Bir yandan "özelleştirmeye izin vermeyeceğiz, sattırmayacağız" demagojisini elden bırakmazken, diğer yandan alttan alta özelleştirme saldırısına işçileri razı etmenin, boyun eğdirmenin zeminin düşüyorlar. Taleplerinin içeriğini boşaltmaya, mücadele kararlılığını kırmaya çalışıyorlar. İşçilerin "kötünün iyisi, iyisi" diyerek asgari savunma çizgisine çekmeye çalışıyorlar, "kıdem tazminatını al kurtul" noktasına getirmeye çalışıyorlar.

İşçi sınıfı özelleştirmelere karşı mücadeleyi yükseltmelidir!

Özelleştirme saldırısı karşısında, savunulması gereken sömürü düzeni değil, işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarıdır. İşçi ve emekçiler özelleştirme saldırısına karşı direnmelidir. Ama "Vatanın ve cumhuriyetin çıkarlarını korumak" adına, düzeni güçlerle beraber değil. Onların "vatanı" sermaye iktidarı ve çıkarlarıdır. Onların "cumhuriyeti" sömürü ve baskı cumhuriyetidir. Onların lisanında "vatanı, cumhuriyeti" korumak, sermaye iktidarının sınıf saldırılarına boyun eğmek demektir. Bu "vatan" ve "cumhuriyetten" işçi ve emekçilerin payına düşen sadece; işsizlik, açlık, sefalet, faşist baskı ve terör... vb.

İşçi ve emekçilerin hak talepleri, kurulu düzen ile çatışmaktadır. Daha dün, tam da bu yüzden, iflas eden düzeni ayakta tutmak, ona soluk aldirmek için IMF paketleri açıp işçi sınıfından "fedakarlık" yapmasını isteyenler, "vatan, millet için" demagojisine sarılmıyorlar mıydı?

Bugün işçi ve emekçilerin önünde sadece iki seçenek vardır: Ya sermaye yoğunlaşan saldırılarla işçi ve emekçileri dipsiz bir yıkıma sürükleyecektir. Sömürü düzeninin geleceğini kurtarmak için ezilen sömürülen yığınların geleceğini karartacak, işsizlik, açlık, sefalet ile mezarlarını kazacaktır. Ya da, işçi sınıfı kendi kurtuluşunu kazanmak için ayağa kalkacak ve bunun tek yolu olarak da tüm ezilen ve sömürülen yığınları kendi devrimci önderliği altında birleştirerek sermayenin sınıf iktidarını mezara gömecek olan sosyalizm mücadelesine girişecektir. Üçüncü bir ara yol, ara çözüm yoktur.

Dünden Bugüne Madenlerde Özelleştirme

Sermayenin, özelleştirme saldırısının öncelikli alanlarından biri TTK'dır. Kurum bir yandan rüdvans usulü ile özel sermayeye parça parça devredilirken, bir yandan da çalışan işçiler zorunlu emeklilik vb. yöntemlerle işini kaybetmekte, kalanlar da çok ağır ekonomik ve sosyal hak gasplarına maruz kalmaktadırlar.

5 Nisan kararlarıyla özelleştirilmesi gündeme gelen, ancak işçilerin ve halkın yoğun tepkisi karşısında yavaş yavaş küçültülen ve parça parça satılan TTK, sermaye devletinin sendika bürokratlarından buldukları destekle özelleştirmeyi başarıyla sürdürdüğü KİT'lerden bir tanesi olmuştur.

Sermaye devletinin kurumu özelleştirmede uyguladığı yolu anlayabilmek için, TTK'yi özelleştirme politikasını biçimlendiren meclis araştırma ve inceleme komisyon raporlarına bakmamız gerekir. Önümüzde 6 Şubat 95'te açıklanan TTK İnceleme Kurulu Raporu ve 96'da TTK Meclis Araştırma Komisyonunca hazırlanan rapor durmakta. Sermaye devletinin benzeri son girişimiyse "Zonguldak Havzası Atılım Programı" çalışmalarıdır.

Raporların dili

TTK İnceleme Kurulu Raporu aşağıdaki belirlemeleri yapıyor.

*Taşkömürü stratejiktir. TTK katmadığı yaratmaktadır.
*Artan üretime ihtiyaç vardır. Bu yatırım gerektirir.
*Finans ve personel giderleri normalleştirilmelidir.
*Satış fiyatları arttırılmalıdır.
Yine bu raporda yer alan "Teknik iyileştirmeler ve sonuçları" bölümüne göre:

*Yapılan yatırımlarla ocakların altyapıları iyileştirilmektedir.
*Yeni lavvarlar ve biriktirme tesisleri kurdurulacaktır.
*Yerüstü servisleri lağvedilecek veya devredilecektir.
*Yerüstü işçilerinin büyük kısmı yeraltı servislerine çekilecektir.

*Borçlar sıfırlanacak, finans yükü=kıdem tazminatı olacaktır.
*Kurum yönetimi pazarlamaya duyarlılıkla yaklaşacaktır.
İnceleme Raporu TTK'da yaşanan sorunun KİT oluşundan kaynaklandığını belirliyor. Çözümü ise iki madde ile formüle ediyor.
a)KİT yasasında "yönetim kurulu"oluşumunda değişiklik.
b)Darı özerklik sağlayan yasal düzenlemeler.

TTK Meclis Araştırma Komisyonu ise benzer saptamalarda bulduktan sonra "Temel çözümü" üç madde ile sıralıyor.

*Profesyonellik, güçlü pazarlama
*Çalışanların yönetime katılımı
*Siyasi müdahalenin en az düzeyde kalması
Ayrıca hükümete;
*Yerüstü işlerinin özelleştirilmesi,
*Kullanım dışı taşınmazların satışı,
*Çates'e satışta zarar edilmemesi,
*Lavvar modernizasyonuna acil kaynak bulunması,
*Kurumun kömür türevleri üretmek, ithalat vb. konularda aktif hale getirilmesini önermektedir.

Bu raporlar ışığında, sermayenin genel politikası şu şekilde özetlenmektedir: "Genellikle fazla sayıda işçi çalıştıran, büyük alanlar üzerine kurulu entegre tesislerin, bir bütün olarak özel işletmeciyeye devri oldukça zordur. Tesisin üretim konusunun temel olarak değiştirilememesi istenirse özelleştirmenin gerçekleştirilmesi neredeyse imkansız hale gelmektedir. Bu durumda bulunabilecek en iyi çözüm; bu büyük entegre tesisin parçalara ayrılmak suretiyle küçük kâr merkezleri haline getirilmesi ve ayrı ayrı özel işletmelere devri olacaktır".

Bu anlayıştan hareketle, sermaye devleti, özelleştirme öncesi TTK'da; Almanya'da uygulanan Treuhand modelini uygulamak istemektedir. "Satılabilecek kadar küçük, bağımsız yaşayabilecek kadar büyük işletmelerin yaratılması" Treuhand modelinin temel ilkesidir.

Saldırı hayata geçiyor

Sermaye devleti bu politika çerçevesinde bir hayli yol aldı. Uygulama, genel olarak iki yöntemle hayata geçiriliyor. Birincisi kömür sahalarının bir kısmının rüdvans usulü çeşitli sermaye çevrelerine devredilmesi. İkinci olarak; kurumlarda çalışan işçi sayısının düşürülmesi, kalan az sayıda işçinin ise ücret ve sosyal haklarının asgariye çekilmesi yoluyla küçülen kurumun kâr marjının arttırılması. Geline aşamada, yerüstü işletmelerinin devri sözkonusu.

Rüdvans usulü devredilen ocaklarda çalışan işçilerin sendika ve sigorta gibi hakları ellerinden alınmıştır. Öte yandan işçilere sefalet ücreti dayatılarak patronlar kârlarına kâr katmaktadırlar.

Sermaye devletinin başarıya ulaşmasında en büyük faktör, GMİS'ten bulduğu destektir. Bunu görmek için son birkaç dönemin toplu iş sözleşmelerine bakmak yeterlidir. Maden işçilerinin '92'deki büyük mücadelesiyle elde ettikleri belirli iyileştirmeler, '94 dönemi TİS'ine gelindiğinde enflasyon vb. etkenlerle kaybolmuş, bu dönemde Zonguldak işçi sınıfı bir kez daha sendika bürokratlarının ihanetiyle yüz yüze gelmişlerdir. '94'te imzalanan TİS'de ücret artışı geçmiş kayıpları dahi telafi etmenin çok uzağındadır. Bu sene artık imzalanma aşamasına gelmiş TİS görüşmelerinde ise ücret artışları %50'yi zor buluyor. Kaba bir hesapla '92'den '96'ya kadar reel ücretler yarıya inmiştir. İhanetçi sendika bürokrasisi son TİS'lerde sefalet ücretinin otomatige bağlanması anlamına gelen Eşel-mobil sistemini de kabul etmiş durumdadır.

Diğer yandan, sermaye, "TTK'da özerkleşme" olarak adlandırılan yönetim modeliyle işçileri "fedakarlık" ve "işyerine sahip çıkma" masallarıyla uyutmak, kurumu dikensiz bir gül bahçesine çevirmek istemektedir. TTK'nın yanı başındaki Kardemir buna en güzel örnektir.

Raporlarda TTK'nın maliyetleri konusundaki veriler baktığımızda; işçilik maliyeti 15.2 trilyonla toplam maliyetin %35.1'ini, finans giderleri ise 21.9 trilyonla toplam maliyetin %50.4'ünü oluşturduğunu görürüz. TTK İnceleme Kurulu Raporu'nun en önemli maddelerden biri de, kıdem tazminatlarının sıfırlanması yoluyla finans yükünün kaldırılmasıdır. (Finans giderleri=Kıdem tazminatları) Peki bu nasıl yapılacaktır? Tabii ki en güncel örneği olan Kardemir modeliyle. Ki son dönemde Ş. Denizler ve T. Çiller'in sözbirliği etmişçesine "kurum işçilere satılsın" sözleri bu gerçeği doğrulamaktadır.

Kızıl Bayrak / ZONGULDAK

Elmak Elektronik'den mektup var!

Bizler Elmak Elektronik A.Ş. çalışanlarıyız. Bulduğumuz işyeri Profilo, Vestel ve benzeri işletmelere fason çalışan bir fabrika. Fabrikada 150 kişi çalışıyor ve bu rakam sipariş ve iş durumuna göre yetersiz bile kalıyor. Yakın zamana kadar çoğumuz sigortasız çalışmaktaydı. İşyerimizde son yılbaşı zammına kadar 6 ayda bir % 30 zam uygulanmakta idi. Son yılbaşı zammında bu oranın yine aynı olacağını biliyorduk. Buna karşı birşeyler yapmamız gerektiğini düşünerek işçi arkadaşlarımızı bu zama karşı örgütlemeye başladık. Çalışmaya zama iki gün kala başladık ve iki gün içinde ilk hazırlıklarımızı tamamladık. Zam günü geldi, düşündüklerimiz doğru çıktı. Verilen zam o kadar gülünçtü ki, kimi arkadaşlara % 10, kimisine ise % 20 verilmişti. Tabi ki bu işçi arkadaşları iyice çileden çıkarmıştı. Kararımızı uygulamaya başladık. İş toplu halde bırakma eylemi yaptık. Eyleme katılım çok iyiydi. Tabi bunu onaylamayanlar da vardı, fakat onlar da katılmak zorunda olduklarını anladılar. İş bırakarak direnişe geçmemiz idareyi şok etmişti, böyle bir şeyi hiç beklemiyorlardı. Çünkü bu fabrikada böyle bir olay ilk defa gerçekleşiyordu. Eyleme karşı işverenin tutumu,

“çalışmak istemeyen çeker gider” şeklinde oldu. Bunun üzerine 20-25 civarında arkadaşımız işi bırakıp gitti, geride kalanlar ise idaredeki şeflerle gruplar halinde görüşmeye başladı. Şefler, zammın düşük olmasını işçilerin çalışmamasına bağlıyorlardı. Oysa, işyerimizde haftanın dört akşamı ve Cumartesi mesai yapıyordu. Bu yetmezmiş gibi Pazar günleri bile mesailere kalınıyordu. Demek ki iş vardı ve işçiler tehditlerle mesaiye çağrılıyordu. Mesela Cumartesi mesai yapılacaksa, şef geliyor ve şöyle diyordu: “Yarın mesaiye gelmeyen Pazartesi işe gelmesin”. İşçiye hiçbir mazaret hakkı tanınmıyordu. Yani bir esire davranır gibi davranıyorlardı. Tabi bu, sistemin getirdiği işçi sömürme politikasıydı.

Bunlara karşı biz şeflerimize şu cevabı verdik. “Eğer işler durgun olsaydı mesai yaptırma zorunluluğu duymazdınız, işlerin gayet yoğun olduğunun farkındayız, boş yere bizi bu tür yalanlarla kandırmaya çalışmayın, biz sizden sadaka değil hakkımız olan maaşı istiyoruz. Eğer istediklerimiz olmasa eylemlerimize devam edeceğiz”. Bunun üzerine şeflerimiz biraz yumuşama göstermeye başladılar ve bize işlerimizin başına geri dönmemizi,

maaşlarımızın tekrar gözden geçirilerek düzenleme yapılacağını söylediler. İş bırakma eylemimizi öğlene kadar sürdürüp, öğleden sonra işimizin başına döndük. Maaş düzenlemesi yapıldı, fakat bu da bizi memnun etmedi. Arkadaşların kimisi aylardır, kimisi bir yıla yakın sigortasız çalışmaktaydı. Yine eylemimizin basıncı sonucu sigortasızların sigortası yapıldı. Düşük olan mesai yüzdelemesi biraz daha yükseltildi ve işçilere biraz daha yumuşak yüzle davranmaya başlandı. Yani yarım günlük iş bırakma eylemimiz daha ilk etapta bizlere sınırlı da olsa bazı kazanımlar getirdi.

İşyerindeki gerilim bir süre devam etti. İşçi arkadaşlarımızın çoğu bilinçsiz olmalarına karşın böyle bir eyleme kalkışmışlardı. Sergiledikleri kararlılık, ilerdeki dönemde patronun karşısında daha da cesur, hak aramada daha tavizsiz olacaklarını gösteriyor. Bu yaşananlar bizi oldukça umutlandırıyor. Katılımlarından dolayı tüm Elmak Elektronik işçi arkadaşlarımıza teşekkür eder, sonsuz sevgi ve saygılarımızı sunarız.

Elmak Elektronik AŞ'den bir grup öncü işçi

Parsat Piston işçileri üzerlerindeki ölü toprağını silkiyor!

Yemekhane eylemi kazanımla sonuçlandı...

Parsat Piston Avcılar-Firuzköy'de 500 civarında işçinin çalıştığı bir metal fabrikası. Parsat işçileri bir taraftan işverenini, diğer taraftan gerici Öz Çelik-İş sendikasının satılmış yönetici ve temsilcileri tarafından cendereye alınmış durumda. Fabrikanın sahibi olan Demirören grubu her yıl ücreti biraz yükselen işçileri işten atarak ücret seviyesini sürekli düşük tutuyor. Buna rağmen sözleşme ile alınmış haklar bile uygulanamıyor, kağıt üzerinde kalıyor. Temsilciler, en ufak bir çıkış yapan, hakkını savunan işçileri işten atıyor, işçiler arasında patronun daha çok korku salıyor. Zaten temsilcilerin hiçbiri işçi değil, müdür veya şef pozisyonunda.

Ancak, bütün baskılara, işten atılmalara, her türlü hak gasplarına karşın, Parsat işçileri üzerlerindeki ölü toprağı silmeye, kıpırdanmaya başladılar. 1996 yılından kalan ve işverenin bir türlü ödemeye yanaşmadığı ikramiyelerini almak için vardiya çıkışında yemekhanede toplandılar. İki vardiyanın birleşmesi ile eyleme katılanların sayısı arttı. Tam katılımı gerçekleştiren eylemde öfke dolu işçilere ne sendika temsilcileri, ne de şefler ve müdürler yaklaşmaya cesaret edemediler. İşverenin, ikramiyelerin yarısını ödeyerek eylemi bitirme ve işçileri aldatma politikası da kar etmedi. Sonunda patron kendisi gelip ikramiyelerin tamamını ödeyeceğini söyleyince eylem bitirdi.

Parsat işçileri yıllardır işverenin ve sendikanın her türlü saldırısına karşı sesiz kaldı. Bunlara karşı mücadele edenler işten çıkartılınca arkadaşlarını savunmadı. “Burada işçilerde birlik yok, birşey olmaz” demekle yetindi. Ancak bu eylem göstermiştir ki, Parsat işçisi üstüne giydirilen deli gömleğini çıkartıp atmaya hazır. Bir kıvılcım beklemektedir. Haklarını almak için işverene karşı mücadele etmeye hazırdır. Başlarındaki kan emici, sülük temsilcileri ve sendikacıları defetmeye hazırdır. Yeter ki doğru bir önderlik oluşturulabilsin. Yeter ki işçiler yılmaz bir sınıf bilinci ile mücadelelerine sarılsınlar.

Parsat işçileri artık önünde uzun bir mücadele yolu olduğunu görmelidirler. Bu eylem bir başlangıç olmalıdır. Önce bölümlerde ileri işçilerden oluşan işyeri komiteleri kurulmalı ve kan emici temsilciler alaşağı edilmelidir. Hareketin öncülerinin atılmasına birlik halinde engel olmalı, böyle bir durumda aynı şekilde eylem konulmalıdır. Toplu sözleşmenin, satılmış sendikacıların kapalı kapılar ardında işverene yaptığı bir satış anlaşması olmasına izin verilmemeli, toplu sözleşme komitesi oluşturularak, sözleşmeye komitenin de girmesi sağlanmalıdır. Parsat işçileri her türlü hak gasplarına karşı diri olması ve İstanbul işçi sınıfının ileri unsurları Tuzla Deri İşçileri, Küçük Çekmece Belediye İşçileri, Sunteks işçileri gibi sınıf mücadelesinin ön saflarında yerini almalıdır.

Siyanürlü altın ve Bergama köylüleri...

“Bu Memleket Kimin?”

Bergama köylülerinin siyanürlü altın çıkarılmasına karşı başlattıkları mücadele sürüyor. Köylülerin muhattabı, sözde, arama yetkisi alan Eurogold firması. Ancak, Bergama köylüleri karşılarında hep devleti ve devletin kolluk güçlerini buldular.

Bir yabancı tekelin, doğayı zehirleyip öldürerek zenginliğine el koymasına, “cahil” Türk köylüsü karşı çıkıyor. Her fırsatta “bu ülkenin sahihsiz olmadığını” hatırlatarak, önüne geleni vatan haini ilan edenler ise o yabancı tekelin koruyuculuğunu/kollayıcılığını üstleniyorlar.

Peki o “en vatansever” söylevler, o herkesi hain ilan etmeler, o “ya sev ya terket” teraneleri neyi anlatmaktadır bu gerçekler karşısında? Nasıl olur da, ülke toprağını zehirlemekten, sömürülmekten korumaya çalışan köylüler “vatan haini”, onu satanlarsa “vatansever” olabilmektedir?

Bu soruların yanıtı bir kez daha, eylemci Bergama köylülerinin elinde gördüğümüz “Türk Bayrağı”nda gizlidir. Bergamalılar, vatan haini, bölücü falan olmadıklarını kanıtlamayı böylece. Bayrağa sarılmanın altında, “devletin kendi-bayrağına saldırmayacağı” gibi bir ihtimalin de hebaba katılması olsa da, asıl neden

“devletle bir sorunun olmadığını” anlatılmaya çalışılmasıdır.

Oysa Bergama köylü direnişinde sözde muhattap kim olursa olsun, gerçek muhattabın devlet olduğu bütün açıklığıyla ortadadır. Grevci-direnişçi işçiler, patronuyla hiç karşılaşmadan, günlerce haftalarca karşılarında tek muhattap olarak devlet güvenlik güçlerini bulmaktadır. Bergama köylüleri de öyle. Eurogold firmasına karşı mücadele ediyorlar. Sahasını işgal ediyor, araçlarını tahrip ediyorlar. Ama karşılığın “Türk” devletinin valisi, jandarması çıkıyor. Türk

köylüsüne karşı emperyalizmin temsilciliği, koruyuculuğu düşüyor devlete.

Bu gerçekler kabul edildiği zaman, Bergama köylüleri, gerçek muhattaplarının her eylemde karşılarında buldukları devlet olduğunu görebilir. Çünkü Eurogold şirketinin bu toprakları siyanürleyebilmesi, devletten aldığı izinle olanaklıdır. Bu iznin iptali ve bundan sonra yerli ya da yabancı hiçbir kapitaliste izin verilmemesi talebiyle mücadele, devleti muhattap almalıdır.

Ceyhan Belediyesi'nde çalışan bir işçi ile işyeri sorunları üzerine söyleşi:

“Direnmeli ve Mücadele Etmeliyiz!”

Kızıl Bayrak: İşyeri hakkında bilgi vermişsiniz?

İşçi: İşyerinde 600 işçi çalışıyor. Tümü de sendika üyesi. Belediyelerde yaygın olan taşeronlaştırma saldırısı, işyerimizde henüz gündeme gelmiş değil. Ücretlerimiz ise 16 ile 28 milyon arasında değişiyor. Eski işçiler, yeni işçilere göre daha fazla maaş alıyor. Ancak son yapılan toplu sözleşmeyle, bu fark ortadan kaldırıldı. Tüm işçilerin aynı ücreti alması karara bağlandı. Ancak geriye dönük haklarımız henüz yeni yeni ödendiği için bu fark kapatılabilmiş değil.

Kızıl Bayrak: Peki bu durum, yani ücretlerin eşitlenmesi işçiler arasında nasıl karşılandı?

İşçi: Eski arkadaşlar tepki gösterdi. “Bizler yıllardır çalışıyoruz, daha fazla ücret almamız gerekiyor” dediler. Oysa bu davranış doğru değil, tüm işçilerin aynı ücreti alması, işçi sınıfının yararına olan bir şey.

Kızıl Bayrak: Genelde Belediye işkolunda yaşanan en temel sorunlar hangileri?

İşçi: Başta gelen sorunlarımız; taşeronlaştırma, ücretlerin zamanında ödenmeyerek gasp edilmesi ve temizlik işçilerinin azlığı nedeniyle izinlerin ortadan kaldırılmasıdır. Taşeronlaştırmayla, özellikle belediye işçilerinin örgütlülüğü dağıtılmaya, sendikal örgütlülük parçalanmaya çalışılıyor. Bunun sonucu ise işçiler, sefalet ücretine mahkum ediliyor. Ayrıca, her iktidar değişiminde, belediye yönetimini kim eline geçirirse, temizlikte çalışan ahabplarını alıp idari işlerin başına geçiriyor. Böylece çalışan temizlik işçisi sayısı her geçen gün azalıyor. Bu politikadan dolayı, izinlerimiz çoğu zaman fiilen gasp ediliyor.

Kızıl Bayrak: Üç hafta kadar önce bir eylem yaptınız. Nedenleri nelerdi? Ve eylem sonrası karşılaştığınız şeylerden bahsedermisiniz?

İşçi: Eylemi ödenmeyen alacaklarımız için yaptık. Hemen hemen tüm arkadaşlar eyleme katıldılar. İşveren polisi çağırdı ve polis işçilere müdahale etti. 4 işçi gözaltına alınıp kısa bir süre sonra

birakıldı. Sonrasında 3 arkadaşımız gerekçesiz olarak işten uzaklaştırıldı. Tümü de sendika yönetiminde olan arkadaşlarımız. Ayrıca Fen işlerinde çalışan arkadaşlarımız işveren tarafından tehdit ediliyor. Yeni çıkışların gündeme gelmesi ise an meselesi. Saldırıların arkası gelecek.

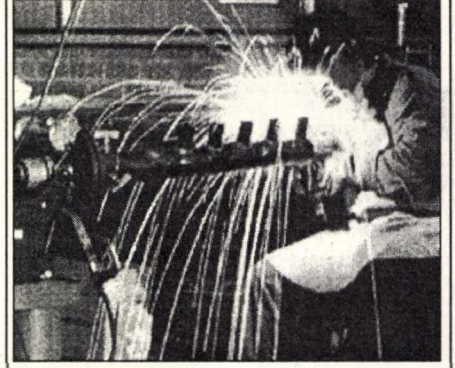
Kızıl Bayrak: Peki saldırılar karşısında işçilerin tutumu nasıl?

İşçi: İşverenin tehditlerinden dolayı şu an bir geriye çekilme var. Ancak bunun uzun sürmeyeceğini zannediyorum. İşçi arkadaşlar saldırılar karşısında bir hayli öfkeli, susulursa sıranın bir gün kendilerine geleceğini söylüyorlar. Direnmek ve mücadele etmek gerektiğini sık sık yineliyorlar.

Kızıl Bayrak: 1 Mayıs'a dönük alanınızda ne gibi hazırlıklar var?

İşçi: Sendika olarak 1 Mayıs'ı kutlayacağız. Ceyhan Belediye İşçileri 1 Mayıs'ı Ceyhan'da kutlayacaklar. Adana'daki arkadaşlar da Adana'da kutlayacaklar. 1 Mayıs'a dönük hazırlıklarımız bu çerçevede sürüyor.

İsdemir iflasa nasıl sürüklendi?

Yıllık kapasitesi 2.2 milyon ton olan İsdemir'de yatırım yapılmadığından, bacalar yıkılıyor, gaz boruları patlıyor, binlerce derecelik fırın kapakları kendiliğinden açılıyor. Bütün bunlar özelleştirmenin gerekçesini oluşturan "zarar ediyor" demagojisine malzeme oluşturmak için yapılıyor.

Peki, İsdemir nasıl iflasa sürüklendi? Üretim yatırımı için bile kaynak ayırmayan sermaye devleti, işletmeyi yüksek faizle borçlanmaya teşvik etti. Kapitalistler daha fazla kar etsinler diye piyasaya maliyetinin altında mal satması sağlandı. Yani sermaye iktidarı tasfiye kararı aldığı bu işletmenin önce posasını çıkardı, zararın nedeni olarak da işçileri hedef gösterdi. Bu zarardan hiçbir sorumluluğu olmayan işçilerin elinde kalan son kırıntı haklarını da böylece gaspetti. Şimdi bu hurdanın çöpe atılması hesapları yapılıyor. Eğer para eder bir şeyler kaldıysa, onları da sermayeye peşkeş çekmenin araştırmasını yapıyorlar. İşletmeyi arsa fiyatına almak isteyen talipliler şimdiden it dalaşına başladılar bile. Sermaye iktidarı, İsdemir işçilerinin tepkilerini yumuşatmak için işletmeyi sendika ağaları aracılığıyla işçilere devretme yoluna da gidebilir.

İsdemir işçisi özelleştirme saldırısına karşı gerekli direniş gösteremezse, İsdemir'in akıbeti de tıpkı Kardemir gibi olacaktır. İsdemir işçileri bundan kuşku duymamalıdır. Tazminatları karşılığında işçilere üç-beş hisse senedi verecekler. İşçiler kendi fabrikalarında yarı aç yarı tok çalışmaya zorlanacaklar. Hızla tensikat saldırısına girişecekler. İşçileri taşeron aracılığıyla çalıştırmak için ellerinden geleni yapacaklar. Bu arada sendika ağaları yağmayı sürdürecektir ve işletme bir süre sonra yeniden iflasa sürülecek, işçilerin kıdem tazminatı da ortada kalmayacaktır.

Bu tablo kapitalist vahşetin gerçekleridir. İşçi sınıfı bu yıkıma maruz kalmak istemiyorsa, bu düzeni yıkmak için mücadelesini yükseltmelidir. İşçi ve emekçiler özgürlüğü, eşitliği, adaleti, sınıfsız sömürsüz bir dünyayı ücretli kölelik düzenini yıkarak sosyalizm ile kazanacaklardır.

İzmir ESHOT'ta Özelleştirme Saldırısı

ESHOT özelleştiriliyor söylentisi çıktığında yıl 1991'di. Büyük ESHOT direnişinin ardından 405 çalışan atılmış, bunu yeni direnişler izlemiştir. İzmir'den Ankara'ya “Ölüm Yürüyüşü” (ki kazanımla sonuçlanmıştı) henüz hafızalardadır.

O yıllarda, ESHOT çalışanlarının grevlerini, direnişlerini ve örgütlülüklerini dağıtmak için İZULAS kuruldu. ESHOT'tan sağlanan ucuz kira bedelli otobüslerle, sendikasız ve asgari ücretle işe alınan işçiler İZULAS'ta çalışmaya başladı.

Özelleştirme saldırısının sonuçlarını bugün, ESHOT işçi ve emekçileri pratik olarak yaşamaktadır. Sendikal örgütlülüklerinin dağıtılması, ücretlerin düşük tutulması, sosyal hakların tırpanlanması gibi...

Özelleştirme saldırısı “halka daha iyi hizmet” yalanlarıyla desteklendi. ESHOTun tatil günleri de çalışan 180

veznesi varken, bu sayı 50'ye indirildi. 130 veznedara hiç bir iş verilmezken, Ülkü-Der üyeleri ya da yandaşları İZELMAN adlı şirkette istihdam edildiler. Tüm çalışan veznedarlarına ayda 5 milyar ödeyen ESHOT, şu an İZELMAN şirketine ayda 11 milyar ödeyerek halka “hizmetlerini” sürdürmektedir.

577 ESHOT çalışanından 50'si yerinde tutularak, gerisi çeşitli yerlere dağıtıldı. Bu yolla ESHOT emekçisi pasifize edilmeye çalışılıyor. Saldırı bununla kalmadı. NİL-ER adlı bir şirket otobüs işletmeciliğine başladı ve bu şirketin belediyeye ödediği sadece 3 günlük kazancıdır. Geriye kalan 27 günlük kazanç ise NİL-ER'in kasalarına aktarmaktadır.

Tüm bu şirketlerdeki personel ise oldukça kötü koşullarda ve hiç bir sosyal hakları olmadan çalışmaktadırlar. Günlük çalışma süresi 12 saat, ücretleri

asgari ücrettir. Sendikal örgütlenme kesinlikle yoktur.

1991 yılında başlatılan “yerel yönetimlerdeki özelleştirme saldırısı” bugün ESHOT kurumunu yerle bir etmiş durumda. Bu saldırı karşısında ciddi bir direniş yaşanmamıştır. Belediye hizmetlerinin özelleştirilmesi yalnızca belediye çalışanlarına değil, tüm işçi ve emekçilere yönelik bir saldırıdır. Bir taraftan belediye çalışanları sefaletle mahkum edilirken bir diğer yandan yoksul emekçi halkın sırtına bindirilen yük artırılmakta, belediye hizmetleri son derece yüksek fiyatlara malolmaktadır.

Özelleştirmeye karşı mücadelede belediyeler özel bir yer tutmaktadır. Özelleştirmelere karşı sınıf dayanışmasını örgütlemek, vahşi kapitalizme karşı sınıf savaşımını yükseltmek görevimizdir.

GİNTEM: Bursa Belediyesinin Grev Kırıcılığı

Gintem işçileri yağmur-çamur, sıcak-soğuk demeden, bayram-tatil dinlemeden direnişlerini sürdürüyorlar. Bursa belediyesi ise, Gintem taşeronunun işini üstlenmiş durumda. Ancak çöp toplama işi için yeterince personeli olmadığı için, Park ve Bahçelerden ve başka bazı birimlerden derleme işçilerle ancak zengin semtlerle, mer kezi yerlerin çöpünü toplayabiliyor. Kenar semtlerin çöpten kırılması ise, belediyeyi ilgilendirmiyor. Tıpkı temizlik işlerinde, taşeronun kölelik usulü işçi çalıştırmasının onu ilgilendirmediği gibi.

Belediyenin Gintem taşeronuna verdiği bu destek sorunu çözümüyor. Tersine daha da büyütüyor. Çünkü Gintem işçileri kararlı. Haklı ve meşru isteklerinin verdiği güvenle sürdürüyorlar direnişlerini. Mücadele içinde

mücadele etmeyi öğreniyorlar. Dostlarını ve düşmanlarını daha iyi tanıyorlar. Örgütlü olmanın ve birlikte hareket edebilmenin, dostluğun ve güvenin coşkusunu bir kez daha tattıktan sonra, yeniden eski kölelik koşullarına dönmek istemiyorlar.

Kavga, alışık olmadıkları kadar sert geçiyor. Ama dert etmiyorlar fazla. Pek çoğu hayatlarında belki ilk kez gözaltına alınıyor. Belediyenin grev kırıcılığı yaptırdığı işçilerle konuşuyorlar, “Ayıptır kardeşim. Çalışmayın, grev kırıcılığı yapmayın” demek için. Bu onların en doğal hakkı. Bir işçinin başka bir işçiyle konuşmasını yasaklayan bir yasa da yazılmadı henüz. Ne var ki, yasa koyucu dinlemiyor. Alıp götürüyorlar işçileri. Kitabına uydurmaya çalışarak birşeylerle suçluyor sonra. Geçen hafta sonunda, bayramın ilk gün-

lerinde 5-6 işçi bu şekilde gözaltına alındı. Ama hiçbir kâr etmiyor baskıların. Gintem işçisi direnişini sürdürüyor.

Gintem işçilerinin bugün en çok ihtiyaç duyduğu şey sınıf dayanışması. Ve ne yazık ki en az bulabildikleri de bu. Sanayi kenti Bursa'da 5 yıldan bu yana bu çapta gerçekleştirilen ilk direniş olmasına rağmen, henüz hak ettiği yankıyı bulabilmiş değil sınıftan. Sendikalar zaten sınıftan ve sınıfın sorunlarından öylesine uzaklaşmışlar ki, sağır sultanın duyduğunu hala duymazdan geliyorlar.

Patronlar kendi sınıf dayanışmasını ilk günden kurdu. Sıra işçi sınıfı dayanışmasında. “Gintem işçisi yalnız değildir!” sloganını tüm sanayide dalgalandırmakta.

Kızıl Bayrak/Bursa

Program sorunları üzerine konferanslar:

Demokrasi sorunu

Sunuş yerine...

"Artık partinin kuruluşunu güncelleştirmek sorumluluğu ile yüzyüzeyiz. Artık hareketin çeşitli cephelerdeki görev ve sorumluluklarını bu çerçevede bir pratik planlamaya tabi tutmalı, güçlerimizi buna göre mevzilendirmeli, bizi partinin kuruluş kongresini toplamaya götürecektir somut bir çalışma dönemi içine girmeliyiz.

"İdeolojik cephede program çalışmasını somutlamak görevi var önümüzde. Program sorunu çerçevesinde önemli bir teorik-ideolojik birikime zaten sahibiz. Şimdi bu birikimi programın gerekleri doğrultusunda somutlamak göreviyle yüzyüzeyiz. Öte yandan, bir programın köşe taşlarını oluşturup da bugüne kadar yeterli somutlukta ele alamadığımız bazı sorunlar üzerinde özel bir tarzda yoğunlaşmak durumundayız. Bu tür bir çalışmanın somut ürünleri basınımda peyder pey yayınlanmalı, böylece tüm devrimci kadroların incelemesine de sunulmalıdır.

"Komünist işçi partisinin devrimci programını ortaya çıkarma çalışması halihazırda bu iddiayı taşıyan programlarla bir ideolojik hesaplaşmaya birleştirilmelidir. Bugüne kadarki ideolojik gelişmemizde geleneksel akımların programa ilişkin temel görüşlerinin eleştirisi belirgin bir yer tuttu. Örneğin, Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm ile Demokratizmi Savunmanın Sınırları kitapları, eski ve yeni programların en kritik noktalardan bir ideolojik eleştirisini kapsamaktadır. Buna rağmen, program cephesinde yeni bir ideolojik saldırı, parti programını somutlama sürecimizin temel bir boyutu olabilmelidir. Son yıllarda yeni yeni "öncü parti"lerin birer "yeni" programla ortaya çıkması bu tür bir mücadeleyi ayrıca gerektiriyor. Komünist işçi partisinin kuruluş süreci, mevcut "parti"lerin sınıfı temsil etmedikleri olgusunun öteki şeyler yanında program üzerinden de ortaya konulduğu bir ideolojik mücadele süreci ile birleşebilmelidir." (Komünist Hareket Parti Olmanın Eşiğinde/Yıldönümünde Durum Değerlendirmeleri, Ekim, Sayı: 154, 1 Ekim '96)

Bu pasajlar bu sayıdan itibaren bu sayfada başlattığımız ve sürdüreceğimiz yayının çerçevesine ve amacına da açıklık getirmektedir. Yayınlayacağımız metinler temel programatik sorunlar üzerine verilen bir dizi konferansın kayıtlarıdır. Yayına Demokrasi Sorunu ve Mücadelesi gibi temel önemde bir konuyla başlıyoruz. Dört ya da beş sayı süreceğini tahmin ettiğimiz bu konuyu, ardından devrimin öteki temel sorunları üzerine yayınlar izleyeceğiz. Sayfalarımızın elverdiği sınırlar içerisinde, bu yayına paralel olarak ya da duruma göre buna ara verilerek, programatik sorunlar üzerine çeşitli incelemelere ve polemiklere de yer vermeyi planlıyoruz.

Verilmiş konferansların kayıtları çerçevesinde yayınlayacağımız metinler, doğal olarak, belli bir redaksiyona ve düzenlemeye tabi tutulmaktadır.

Demokrasi sorunu ve mücadelesi, çok kapsamlı, çok boyutlu bir konudur. Öncelikle konunun öneminden başlamak istiyorum.

Çok kapsamlı bir konu olduğu ölçüde, doğal olarak önemi de çok boyutlu olan bir sorun. Sorunun programatik önemi, programla bağlantılı yönleri var. Bu çerçevede haliyle devrim stratejisiyle bağlantılı yönleri var. Emekçilerin devrimci siyasal eğitimiyle, devrime ve geleceğin devrimci iktidarına başarıyla hazırlanabilmesiyle bağlantılı yönleri var. Gündelik siyasal mücadeleyle bağlantılı yönleri var. Ve daha da ötesi, geleceğin toplumuyla, yani sosyalizmle, sosyalist demokrasiyle bağlantılı yönleri var. Bu son nokta çerçevesinde, doğal olarak sosyalizmin geride kalmış tarihsel deneyimleriyle bağlantılı yönleri var.

Dolayısıyla, bütün bu çok yönlü bağlantı alanları bile kendi başına bu sorunun kapsamını ve önemini göstermeye yeter.

Demokrasi sorunu ve devrimci program

Konu öncelikle Türkiye'de işçi sınıfı adına ortaya konulabilecek bir devrim programı bakımından önemlidir. Bu önem iki yönlüdür. Öncelikle işçi sınıfı adına ortaya konulan, gerçekte ise küçük-burjuva bir konuma denk düşen geleneksel programların gerçek niteliğini kavramada demokrasi sorunu anahtar durumundadır. Zira bugüne kadar Türkiye'de kabul görmüş, geleneksel devrimci akımlar tarafından benimsenmiş programlarda, demokrasi sorununun demokratik devrim kapsamında çok özel bir yeri vardır. Bilindiği gibi demokrasi ve bağımsızlık istemleri eksenine dayalı bu program son otuz yıldır geleneksel devrimci harekete egemendir. Dolayısıyla, demokrasi sorunu, geleneksel devrim stratejisine dayanak oluşturan bu programın temelsizliğini gösterebilmek bakımından önem taşıyan bir sorundur.

Öte yandan biz, bunun karşısında, Türkiye'nin mevcut toplumsal yapısını, gerçek sınıf ilişkilerini ve bu temel tarafından belirlenen siyasal ilişkilerini temel alan farklı bir devrim stratejisiyle, bunun dayandığı farklı bir devrim programıyla, sosyalist devrim programıyla ortaya çıkıyoruz. Ama bu, demokrasi sorununun taşıdığı çok özel önemi ortadan kaldırmıyor. Tam tersine, toplumun gerçek gelişme düzeyine, nesnel sınıf ilişkilerine dayanan bu program ve strateji içinde de demokrasi sorunu bütün önemini korumaktadır. Geleneksel programlarla bu noktada aramızdaki fark sorunun önemi alanında değil, fakat ele alınışında ortaya çıkmaktadır. Geleneksel programlarda temel eksen olan bu sorun, bizde sermaye iktidarını devirme genel stratejisinin bir alt ögesidir. Bunu konuşmamın daha ileriki bölümlerinde açacağım.

Dolayısıyla, demokrasi sorununu, bir yanıyla, geleneksel programların geriliğini ve tutarsızlığını kavrayabilmek bakımından doğru anlamamız gerekiyor. Ama öte yandan, kendi programımızın niteliğini ve kapsamını yerli yerine oturtabilmek için de bu sorunu marksist açıdan doğru kavrayabilmemiz gerekir. Eğer demokrasi sorununu demokratik devrim kapsamı içerisinde ele alırsak, bu Türkiye devrimini bir geriliğe, dolayısıyla sonuçta başarısızlığa mahkum eder. Türkiye'de bugünkü sınıf ilişkileri içerisinde demokrasiyi eksen alan, demokrasiyi kendi omurgasına oturtan bir program, devrimi başarıya götüremez. Bu devrim stratejisi, Türkiye'de siyasal

sınıf iktidarı değişimi yaratamaz. Bu tür bir program, çıkışında devrimci niyetler ya da yönler taşısa bile, son tahlilde düzen içerisinde erir. Neden? Çünkü sermaye düzeni ve iktidarı koşullarında siyasal demokrasi eksenine dayalı bir program ve strateji, kapitalist düzenin sınırlarını aşamaz.

Bu bilimsel bir teorik gerçektir. Marksist bir bakış açısıyla soruna yaklaşıldığında bu gerçeği anlamakta bir güçlük yoktur. Politik planda devrimci tutum, teorik plandaki tutarsızlıkların yaratacağı sonuçlarla zaman içinde kaçınılmaz olarak karşı karşıya gelir. Latin Amerika'nın güncel deneyimleri bu açıdan açıklayıcı ve öğreticidir. Aynı şekilde, Brezilya ve İspanya gibi ülkelerde siyasal demokrasi ve siyasal bağımsızlık eksenine dayalı programlarla hareket eden bazı devrimci partilerin üç-beş yıl önce aniden düzene kapaklanmaları da bu açıdan öğreticidir. Nihayet kendi ülkemizin deneyimleri var. '80 öncesinde devrimci iktidar sorununa bağlanan demokrasi eksenine dayalı stratejilerin sahibi akımların, yenilgi ortamının farklı atmosferinde nasıl kolayca düzen içi bir çizgiye kaydıklarını biliyoruz.

'80 öncesinde "devrimci halk iktidarı", "devrimci işçi-köylü iktidarı" diyenler, bugün artık "demokratik devlet", "demokratik ordu", "demokratik anayasa" diyorlar. Bu değişimi elbetteki karşı-devrimin basıncı yarattı, yenilgi sonrasında devrime duyulan inançsızlık yarattı. Fakat öte yandan böyle bir köklü değişimi bir hayli kolaylaştıran bir ön teorik temelin bunda oynadığı rol de açıktır. Örneğin TDKP, hemen 12 Eylül'ü izleyen günlerde, kalkıp "Avrupa'daki türden bir burjuva demokrasisi" diyebilirdi. Ortada henüz yenilgi ortamının yıkıcı siyasal etkileri bile yokken üstelik. Neden peki? Çünkü teorik bakış açısı buna açıktı. Kendi ifadeleriyle, "burjuvazili ya da burjuvazisiz, ama Avrupa'daki türden bir burjuva demokrasisi" öngörüyordu bu teorik temel. Kapitalist bir ülkede siyasal demokrasi sorununu devrim stratejisinin eksenine, omurgasına olarak ele alan bir hareketin teorik mantığı bu tür bir değişime her zaman potansiyel olarak açıktır.

Çok taze ve canlı bir örnek olarak DHKP-C'ye de bakabiliriz. "Demokratik anayasa"da ısrar edilirse kaçınılmaz olarak varılacak yer şimdiden bellidir. Hiçbir pratik radikalizm, teorik kavrayıştan kaynaklanan bu politik savrulmaya bir güvence oluşturamaz. Sayısız tarihsel ve güncel deneyim ortadadır.

DHKP-C'nin bugünkü açılımları ne rastlantıdır ve ne de şaşırtıcı. Bu hareket böyle bir değişime uygun bir teorik temele dünden sahipti. Kapitalist bir ülkede siyasal demokrasi eksenine oturan bir devrim stratejisinin, aynı şekilde, anti-kapitalist içeriğinden kopartılmış bir siyasal bağımsızlık hedefine dayanan bir stratejinin gerisinde, kendine özgü bir teorik temel vardır. Bu küçük-burjuva teorik temel, her zaman ve her yerde, uygun tarihsel-siyasal ortamı oluştuğunda, düzen içi açılımlara zemin oluşturur ve düzen içi çözümlere kaymakla sonuçlanır.

Aynı konuda MLKP'yi bir başka örnek olarak verebiliriz. Düşünün ki, bu hareket, daha düne kadar "demokratik kapitalizmi" ve özünde kapitalist ilişkiler temeline dayanan burjuva cumhuriyetten başka bir şey olmayan "küçük-burjuva demokratik cumhuriyeti" programatik hedef olarak formüle etmişti. İdeolojik basınç karşısında bugün bunların rötuşlanmış olması için özünü değiştirmiyor. Zira aynı teorik temel olduğu

Demokrasi sorunu-1

Demokrasi sorununun önemi ve kapsamı

gibi korunuyor. Bu açıdan bakıldığında, gırtlığına kadar tasfiyeci reformizme battığı bir sırada TDKP'yi hala "kardeş komünist örgüt" olarak görmesi ve onunla parti birliği umması hiçbir biçimde bir rastlantı değildi. Nitekim TDKP'nin tümüyle reformist bir çizgiye oturarak "kardeş komünist örgüt" olmaktan çıkmasından da MLKP'nin kendi dünkü tutumu hakkında çıkarabildiği herhangi bir ciddi sonuç olamamıştır. "TDKP Nereye?" kitabının oradan buradan ödünç alınmış eleştirilerden derlenmiş olması, ciddi herhangi bir teorik sonuç içermemesi bu açıdan rastlantı değildir. Aynı teorik temel ve sınıfsal karakter, uygun ortamı oluştuğunda, benzer sonuçlar doğurur, benzer akibetler hazırlar demiştim. *Liberal Demokratizmin Politik Platformu*'na yazılan önsözde, "bugünkü TDKP", kendisiyle aynı ideolojik-politik geçmişi paylaşan bugünün bazı devrimci akımlarının yarımına ışık tutuyor denilmişti. Bu uyarıya hedef olanların DHKP-C'nin son adımlarından da çıkartacakları dersler olmalıdır. Unutmamak gerekir ki, DHKP-C daha düne kadar her alanda öykündükleri bir hareketti.

Sorunun kendi programımız için, bu program çerçevesinde taşıdığı çok özel öneme dönüyorum. Türkiye'nin bugünkü temel sınıf ilişkilerini veri alarak, biz, devrimimizin burjuvazinin sınıf egemenliğini hedef alan bir devrim, bu yönüyle, bu karakteriyle, bu özelliğiyle de sosyalist devrim olduğunu söylüyoruz. Ama bu, demokrasi sorununu (parantez içinde hatırlatayım, burada demokrasi sorunu derken, dar anlamıyla, burjuva anlamıyla siyasal demokrasiyi kastediyorum) ortadan kaldırmadığı gibi, onun önemini de herhangi bir biçimde azaltmıyor. Tam tersine, eğer biz burjuvaziyi devirme stratejisine bağlanmış bir sosyalist devrimi başarıya ulaştırmak istiyorsak, demokrasi mücadelesini bütün bu kapsamıyla kavramak, ona gerekli önemi vermek ve pratikte de bu mücadeleyi başarıyla ilerletebilmek zorundayız. Demokrasiye endekslenmiş, demokrasiyi eksen almış bir mücadele, Türkiye'de devrimin başarısını gerçekleştiremez. Bu çok açık. Ama demokrasi mücadelesine gerekli önemi vermeyen bir sosyalist devrim stratejisi de Türkiye'de herhangi bir başarı şansı elde edemez. Bu açıdan bakıldığında demokrasi sorunu bizim hareketimiz için de son derece önemli bir sorundur ve bizim siyasal çizgimizde de çok belirgin bir yer tutmaktadır.

Bunun altını çiziyorum. Çünkü kendimizden kaynaklanan nedenlerle değil, ama Türkiye solunun bizi algılaması çerçevesinde, sosyalist devrim stratejisini savunduğumuz için, demokratik devrimi bir stratejik aşama olarak reddettiğimiz için, bizim demokrasi mücadelesini küçümsediğimiz sanılır. Siyasal sorunların, bu arada siyasal demokrasinin önemini gözden kaçıran, bunun bu toplumdaki varlığını ve devrim mücadelesi için taşıdığı önemi gözden kaçıran bir hareket zannederler bizi. Bu ciddiyetsiz ve dayanaksız düşüncenin gerisinde ya bir algılama darlığı ve çarpıklığı vardır, ya da ideolojik çaresizliğin getirdiği kasıtlı bir tutum söz konusudur. Çünkü bizim daha çıkışımızda, temel bir belge olan *Platform Taslağı*'mızda sorun tüm kapsamıyla ve son derece net bir biçimde ortaya konulmuştur. Sonrasında ise konu döne döne yayınlarımızda işlenmiştir ve pratik politikada hareketimiz siyasal özgürlükler uğruna mücadeleye hassasiyetle yaklaşmıştır. Başından itibaren bizim için ve elbetteki her gerçek

marksist için, sorun ya da tartışma, Türkiye'deki demokrasi mücadelesinin anlamı ya da önemi değil (bu anlam ve önem çok açıktır), ama bu mücadelenin nasıl bir çerçevede ele alınacağı sorundur. Devrim programının ve stratejisinin bütünlüğü içinde nasıl bir yere oturtulacağıdır.

Demokrasi bir siyasal sorundur ve her siyasal sorun kendi tarihsel somutluğu içerisinde ele alınır. Yarı-feodal bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Kapitalist bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Sosyalist devrimi yapmış bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Zira demokrasi bir tarihsel kategoridir. Onun her tarihsel döneme, sınıf ilişkilerinin her düzeyine uygun tek bir anlamı ve çözümü yoktur. Tersine, her siyasal sorunda olduğu gibi demokrasi sorunununda da, sorunu teorik olarak doğru kavramak ve pratikte yerli yerine oturtabilmek için, onun tarihsel niteliğini mutlaka göz önünde bulundurmamak gerekir. Feodalizmden kapitalizme geçişte demokrasi sorunu vardır. Temel bir sorundur; ama anlamı, kapsamı, dolayısı ile konuluğu başkadır. Kapitalizmden sosyalizme geçişte bir demokrasi sorunu vardır. Önemlidir; ama bu evredeki anlamı ve kapsamı başkadır. Proletarya burjuvaziyi devirmeyi başardıktan sonra yine ciddi bir demokrasi sorunu vardır, ki bunu bize tarihsel deneyimler de gösteriyor; ama bu aşamada da, yine aynı şekilde, demokrasinin gerek anlamı, gerek kapsamı, dolayısı ile somut konuluğu daha başkadır. Bunlardan soyutladınız mı, bunlardan kopardınız mı, genel bir demokrasi sorunu olarak meseleyi algıladınız mı, meseleden hiçbir şey anlayamamış olursunuz. Bunu göstermiş olursunuz.

Özetle genel, ya da soyut, ya da tarihsel dönemler üstü bir demokrasi sorunu yoktur. Tıpkı sınıf karakteri olmayan bir demokrasinin olmaması gibi. Zira o tarihsel evrelerin her biri, belli bir sınıf karakterine denk düşer. Sorun bu açıdan programı ve onun stratejik başarısını dolaysız olarak ilgilendiriyor. Sorunun taşıdığı çok özel önemin bir boyutu bu.

Demokrasi sorunu ve işçi sınıfının siyasal eğitimi

Sorunun, kuşkusuz bundan da kaynaklanan, bir başka temel yanına geçiyorum. Lenin, "*Demokrasi mücadelesi okulunda okumamış bir işçi sınıfının burjuvaziyi devirmesi imkansızdır*" der. Bu temel düşünce çok derin bir anlam taşımaktadır. Bu düşüncedeki gerçeklik, burada tanımlanan olgu, olağanüstü bir önem taşımaktadır. "Demokrasi okulu" burada siyasal mücadele sürecinin ta kendisidir. Proletarya temel demokratik siyasal haklar uğruna mücadele içinde gücünü ve bilincini geliştirir. Bu mücadele içinde demokratik mevziler kazanır ve bu mevzileri daha ileri bir mücadelenin dayanağı olarak kullanır. Aynı şekilde demokratik siyasal haklar uğruna mücadele, mücadelenin ortaya çıkaracağı kazanımlar, haklar ve kurumlar, proletaryanın siyasal eşitsizliğin gerisindeki gerçek sorunu, sınıfsal eşitsizliği, sınıfsal tahakkümü görmesini kolaylaştırır. Bu mücadelenin toplamı içinde işçi sınıfı siyasal bir eğitimden geçer ve burjuvazinin sınıf iktidarını devirme kapasitesine ulaşır. Gerek siyasal güç ve gerekse siyasal bilinç olarak... "Demokrasi okulunda okuma"nın tüm anlamı budur.

Ama ne yapıyor bizim ülkemizin ufku

demokratizmi aşamayan geleneksel devrimci akımları? Alıyorlar Lenin'in bu temel düşüncesini, bir geriliğin dayanağı haline getiriyorlar. Lenin'in sözlerinden; burjuva-demokrasisi kurulmadıkça, siyasal özgürlük kazanılıp kurumlaştırılmadıkça, işçi sınıfı burjuvaziyi deviremez diye bir anlam çıkarılamaz. Böyle olsaydı eğer, teorik ve tarihsel olarak, menşevikler, yani Lenin'in işçi hareketi içindeki ideolojik karşıtları haklı olurdu. Bu doğru olsaydı, çağdaş dünya tarihinin en bilinçli işçi sınıfı örneğin İngiliz işçi sınıfı olurdu ve İngiliz burjuvazisini de çoktan devirmesi gerekirdi. Leninizmin bu çarpıtılmış menşevik ve kautskist yorumunun temelsizliğini gösterebilmek için bunu hatırlatmak bile kendi başına yeterli. Belki Rusya'nın kendine özgü toplumsal sorunlarının ve Rusya'nın toplumsal-siyasal yapısı temeli üzerinde devrim sorunlarının ele alındığı, örneğin *İki Taktik* gibi eserlerde bunu akla getirecek şeyler var. Ama özellikle emperyalist savaş dönemindeki teorik tahlillerinde bunu artık bulamazsınız. Savaş, yeni çağı bütün bir açıklığıyla ortaya çıkarmıştı; yani savaş, emperyalist çağın çelişkilerinin en ileri düzeyde açığa çıkması anlamına gelmekteydi. Birinci emperyalist savaş kastediyorum. Lenin'in bu savaş ortamındaki yoğun teorik çabalarına, bu teorik çabalarının teorik sonuçlarına baktığımız zaman, gördüğümüz şey hiçbir yorum gerektirmeyecek denli açıktır.

Biz, diyor Lenin, bütün demokratik siyasal istemleri en tam biçimiyle formüle eder, bunlar uğruna en kararlı bir mücadeleyi yürütürüz. İşçileri ve emekçileri bu mücadele içerisinde sistematik bir tarzda eğitmeye çalışırız. Ama bu istemlerin bir kısmı devrimden önce (yani proletarya burjuvaziyi devirmeden önce) elde edilebilir. Bir kısmı devrimde anında, yani devrim anında elde edilir. Bir kısmı da devrimden sonra elde edilebilir. Yani bunun nasıl olacağı, demokratik istemlerin ne kadarının ne zaman elde edilebileceği, her ülkedeki mücadelenin kendi tarihsel seyriyle bağlantılı bir sorundur. Ama hemen ardından en kritik noktayı ekliyor Lenin. Dediği şudur; öyle durumlar olabilir ki, proletarya demokratik siyasal istemler uğruna verdiği mücadelede hiçbir somut pratik sonuç elde edemeden, yani bu demokratik istemlerin hiçbirini somutta gerçekleştirmeden de pekala burjuvaziyi devirebilir. Bunda akla aykırı hiçbir yan yoktur. Ama diyor, demokrasi mücadelesi içerisinde eğitilmemiş bir proletaryanın burjuvaziyi devirmesine de imkan yoktur. Yani demokratik siyasal istemler uğruna kararlı bir mücadele verildiği halde bu taleplerin hiç biri elde edilmeyebilir. Ama bu talepler uğruna mücadele içinde siyasal eğitimden geçmiş ve güç biriktirmiş bir proletarya, buna rağmen de burjuvaziyi devirebilir. Bizzat Lenin'in kendisinden okuyalım (okuyacağım Ekim 1915 tarihli bir polemik makalesidir):

"Şimdiye dek başarılı olmuş demokrasiye dayanarak ve bu demokrasinin kapitalizmde tam olamayacağını gözler önüne sererek, yığınların içinde bulunduğu yoksulluğun ortadan kaldırılmasının ve bütün demokratik reformların tam ve her yönüyle gerçekleştirilmesinin gerekli temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve burjuvazinin mülküne el konmasını istiyoruz. Bu reformların bir bölümü burjuvazinin devrilmesinden önce, bir bölümü burjuvazinin devrilmesi sırasında, bir bölümü de

devrildikten sonra yapılacaktır. Toplumsal devrim tek bir çarpışmadan ibaret değildir, ama ekonomik ve demokratik reformun bütün sorunları üzerinde, ancak burjuvazinin mülksüzleştirilmesiyle tamamlanan bir dizi çarpışmayı kapsayan bir dönemdir. Demokratik isteklerimizin herbirini, bu sonal amaç için a'dan z'ye kadar tutarlı devrimci bir yolda formüle etmeliyiz. Bazı ülkelerde, tek bir temel demokratik reform bile yapılmadan önce, işçilerin burjuvaziyi devirmelerinde akla aykırı hiçbir yan yoktur. Ne var ki, tarihsel bir sınıf olarak proletaryanın, en tutarlı ve kararlı devrimci bir demokrasi ruhuyla eğitilerek hazırlanmadıkça burjuvaziyi yenebilmesi aklın alabileceği bir şey değildir." (Devrimci Proletarya ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları içinde, Sol Yayınları, s.231)

Lenin'in bu makalesini, makaledeki bu yoruma özel bir dikkat çeken bir sunuşla birlikte daha Mart 1989'da yayınlamıştık. (O sıralar geleneksel halkçı hareketin temel programatik görüşlerine karşı sistematik bir ideolojik mücadele yürütüyorduk.) Üstelik bu tartışmayı ve polemigi kıskırtan bir sunuştu.* Fakat ilginçtir, bizim demokrasi sorununu küçümsediğimiz, geri ve tali plana ittiğimiz üzerine bugüne kadar tekrarlanan bıktırıcı iddiaların sahipleri nedense Lenin'in bu yaklaşımını alıp irdelemek yoluna gitmediler bugüne kadar. Buna şaşırılmamak gerekir. Gidemezlerdi, zira bu onların demokrasi sorununa ilişkin burjuva demokrat (gerçekte menşevik-kautskist) önyargılarının çökmesi olurdu. Onları Lenin'in savaş dönemi teorik çabaları değil, 1905 döneminin ürünü olan *İki Taktik*'in geriye dönük yorumları ilgilendiriyordu.

İşçi sınıfı burjuvaziyi niçin devirmek ister? Burjuvazinin siyasal ve ekonomik iktidar tekeline parçalayarak, ekonomiye ve toplum yönetimine el koymak için... Ama el koyduğu ekonomiyi ve iktidarı dümenine geçtiği toplumu yönetebilmesi için tam da demokrasi mücadelesi denilen okulda "okumuş", bu mücadele içinde eğitilmiş olması gerekir. Bu mücadele içerisinde eğitilmemiş, donatılmamış, bu mücadele içerisinde kendi demokratik geleneklerini, değerlerini, kurumlarını yaratamamış, bu mücadele içinde kendi gücünün bilincine varmamış ve güç biriktirmemiş bir işçi sınıfı, burjuvaziyi devirmek gibi ileri bir tarihsel davranışı zaten gösteremez. Kazara gösterse bile, devraldığı iktidarı dümeninde kalmayı başaramaz, ya da çok büyük sorunlar ve sıkıntılarla yüzyüze kalır.

Dikkat edin, kolay devrimler, büyük sıkıntılarla ve sorunlarla karşı karşıya kalabilmiştir. Doğu Avrupa'nın bir kısmı ülkesinde gerçekleşen halk demokrasileri bunun örnekleridir. Elbette tümü buna örnek değildir. Ama bir kısmının yaşadığı derin sıkıntıların gerisinde aynı zamanda bu vardır. Çünkü orada yığınlar kendi öz mücadeleleriyle, bu mücadele içerisinde kazandıkları eğitimle, yarattıkları değerler, ilişkiler ve kurumlarla burjuvaziyi, egemen sınıfı devirme kapasitesine ulaşmış değillerdi. Başka bazı kolaylıklar sayesinde iktidarı almışlardı. Ama ellerine geçen iktidarı bir egemen sınıf olarak kullanabilecek donanımdan, tam da o ön mücadeleden geçememeleri

Türkiye'nin bugünkü temel sınıf ilişkilerini veri alarak, biz, devrimimizin burjuvazinin sınıf egemenliğini hedef alan bir devrim, bu yönüyle, bu karakteriyle, bu özelliğiyle de sosyalist devrim olduğunu söylüyoruz. Ama bu, demokrasi sorununu ortadan kaldırmadığı gibi, onun önemini de herhangi bir biçimde azaltmıyor. Tam tersine, eğer biz burjuvaziyi devirme stratejisine bağlanmış bir sosyalist devrimi başarıya ulaştırmak istiyorsak, demokrasi mücadelesini bütün bu kapsamıyla kavramak, ona gerekli önemi vermek ve pratikte de bu mücadeleyi başarıyla ilerletebilmek zorundayız.

ölçüsünde yoksundular. Demokrasi mücadelesi işte, hem proletaryanın burjuvaziyi devirmesinde bir kolaylıktır; ama hem de, burjuvazinin devrilmesinin ardından yeni düzeni kurmak için bir ön kapasitedir.

Demokrasi, burjuvazi devrildikten sonra farklı bir muhteva kazanacaktır. Sözkonusu olan artık sosyalist demokrasi olacaktır. Ama işte tam da siyasal demokrasi mücadelesi okulundan geçmemiş bir proletarya, sosyalist demokrasiyi de gerçekleştiremeyecektir. Kaldı ki, daha da önemlisi, bu durumdaki bir proletarya burjuvaziyi devirmeyi zaten başaramayacaktır. Elbetteki dış etkenlerin sonucu olarak iktidarı eline geçirebilir, burada özel tarihsel durumları saklı tutuyorum. Normal koşullarda, bir toplumun kendi iç dinamikleri üzerinden bakıldığında, demokrasi mücadelesi okulundan geçmemiş bir proletarya burjuvaziyi devirmek kapasitesi gösteremez. Proletarya ve emekçiler tabii. Burada iktidar alternatifleri bir devrimci sınıf olduğu için, özellikle işçi sınıfının üzerinde duruyorum. Yoksa siyasal eğitim üzerine söylediğim şeyler, farklı yönleri saklı tutulmak kaydıyla, emekçi sınıflar için de geçerlidir.

Bu konuları konuşmamın ileriki bölümlerinde daha da açacağımı sanıyorum. Aslında burada bu meselelere biraz da zamansız olarak girmiş oldum. Ne var ki konunun önemini vurgulamak için bu bir yerde gerekliydi. Bu önemi, buradan hareketle güncelleştirmek, demokrasi sorununun güncel siyasal mücadele açısından taşıdığı özel öneme geçmek istiyorum.

Söyleyeceklerim şimdilik çok kısa ve biraz kestirme olacak. Ne yapmaya çalışıyoruz biz bugün Türkiye'sinde? İşçi sınıfı ve emekçileri siyasal mücadele içerisinde eğitmek ve devrime hazırlamak istiyoruz. İşte bu eğitimde demokrasi mücadelesinin çok büyük bir önemi var. Yani bütün demokratik siyasal hak ve özgürlükler uğruna yürütülecek mücadelenin çok ayrı bir önemi var. Eğer biz bu sorunlara, bu sorunlar uğruna mücadeleye gerekli önemi vermezsek; bir, düzenin bütün bu çelişkilerini değerlendirememiş, dolayısıyla kitlelerin bütün hassasiyet alanlarını kullanamamış oluruz. İki, bu sorunlar temeli üzerinde yığınları eğitememiş oluruz. Üç, bu mücadele içerisinde yaratılmış çeşitli mevzileri ve kurumları devrim mücadelesinin yeni safhaları için bir imkana dönüştürememiş oluruz. Dolayısıyla, bu yönleriyle bakıldığında, sorunun günlük çalışma ve mücadele açısından son derece büyük bir önemi

olduğu da açıkça görülür.

Demokrasinin tarihsel diyalektiği ve sosyalist demokrasi

Nihayet sorunun bir de geleceğin toplumuna ilişkin önemi var. Sosyalist demokrasi tartışması bu. Az önce söylediğimde vardı. Marksistler bunu önden de öngörmüşlerdi. Yani Lenin'in teorisinde bu çok açıktır, genel olarak Marksizmde açıktır. Ne diyor Lenin? Proletarya burjuvaziyi karşı başarılı bir demokrasi mücadelesi yürütmedikçe iktidarı alamaz; iktidarı aldıktan sonra ise, en tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeden sosyalizmi kuramaz. Yani bu bir tarihsel diyalektiktir. Burada bir tarihsel-toplumsal formasyondan ötekine geçerken, bir

demokrasiden de bir başka demokrasiye bir geçiş yaşanır. Lenin'in demokrasi sorununa ilişkin en önemli pasajlarından biri bu tarihsel diyalektiği ortaya koyar. Okuyorum: "*Demokrasi olmaksızın sosyalizm olanaksızdır. Çünkü: 1) proletarya demokrasi olanaksızdır. 2) utkun sosyalizm, tam demokrasiyi uygulamaksızın, zaferini pekiştiremez ve insanlığa, devletin çözülüp dağılmasını getiremez.*" (Marksizmin Bir Karikatürü ..., Sol Yayınları, s.92)

Siyasal demokrasi mücadelesi proletaryaya burjuvaziyi devirme imkanını verir. Ama burjuvazi devrildikten sonra kurulan demokrasi asıl anlamını sosyal içeriğinde bulur. Siyasal demokrasinin tarihsel bir dönüşüm sayesinde sosyal içerik kazanması, sosyalist demokrasiye ulaştırır bizi. Bu açıdan ele alındığında, demokrasinin bir tarihsel sürekliliği de var. Ama bu, diyalektik bir sürekliliktir. Yani birinden diğerine evrimsel ve doğrusal nitelikte bir geçiş değildir sözkonusu olan. Siyasal demokrasi mücadelesi burjuvaziyi devirme noktasına vardığı andan itibaren sosyalist demokrasi sorununa dönüşür. Ne anlamda? Siyasal demokrasi en tam biçimiyle gerçekleşse bile, işçi sınıfı ve emekçilere yalnızca yasa önünde eşitlik ya da daha genel kapsamıyla siyasal eşitlik verir. Ama iktisadi ve sosyal eşitliğin olmadığı bir noktada, ekonomik tekelin burjuvazinin elinde olduğu bir noktada, üretim araçlarının mülkiyetinin, zenginliğin burjuvazinin elinde olduğu bir noktada, siyasal eşitlik kapitalist toplumun maddi temelini oluşturan ekonomik ve sosyal eşitsizlikle çelişir. Bağdaşmaz, bağdaşmadığı ölçüde ise ekonomik temel belirleyici etkisini gösterir ve sonuçta siyasal eşitlik de çarpık, güdük ve iğreti bir hal alır. İşte tarihin diyalektiği o noktada kendisini gösterir. Siyasal eşitliği sosyal eşitliğe dönüştürmeyi gündeme getirir. Ya da daha doğru ve tam bir ifadeyle, siyasal eşitliğe iktisadi ve sosyal bir temel kazandırarak onu tarihte ilk kez olarak bir gerçek haline getirir. Burjuva aydınlanma döneminin ve klasik burjuva devriminin temel şiarları olan, "eşitlik, özgürlük ve kardeşlik" şiarları da işte tarihte ilk kez olarak sosyalist demokrasi sayesinde gerçekleşme sürecine girer.

Sosyalizm deneyimlerine biraz daha soğukkanlı bakıldığı zaman görülmesi gereken bir nokta var. Bunu bugünün avantajıyla tarihsel deneyime bakıldığında altı çizilmesi gereken bir nokta olarak da görebiliriz. Eski düzen devrilmiştir, mülk sahibi sınıfların ekonomik tekeli parçalanmıştır, zenginlik kolektif mülk haline getirilmiştir. Dolayısıyla sosyal eşitliğin ekonomik zemini hazırlanmıştır. Ama bu siyasal özgürlüğe sosyal bir içerik kazanmak olayı olmamıştır da, siyasal özgürlüklerin güdükleştirilmesi pahasına olmuştur. Bu bir anormallik. Elbette bu, şu veya bu kötü bireyin yarattığı bir anormallik değildir. Bu türden iddialar tarihsel materyalizm açısından bilim dışı saçmalıklardır. Biz bunun tarihsel nedenlerini çeşitli açılardan tahlil ettik. Rusya gibi geri bir ülkede devrimin gündeme gelmiş olması, sosyalizmi bu kadar geri bir iktisadi ve kültürel temel üzerinde kurmak zorunluluğunun yarattığı açmazlar, çelişkiler, sorunlar ve tuzaklar sözkonusudur burada. Bunları ayrıntılarıyla tahlil ettik, burada yeniden girmiyorum. Sorunu şimdi daha genel planda koyuyorum. Ama sonuçta baktığımızda sözkonusu

* Sözü edilen sunuşu tam metin olarak okurlarımıza sunuyoruz:

"*Ekim*, sık sık marksist literatürden parçalar, makaleler yayınlıyor. Dikkatli okuyucu bunların amaçlı yayınlandığını, *Ekim*'in ele aldığı sorunlarla doğrudan ilintili olduğunu fark etmiştir. Buna devam edeceğiz.

"Lenin'den aşağıda yayınladığımız makale, Türkiye solunda bugünün en önemli teorik tartışma konularından biri olan demokrasi sorununa marksist yaklaşımın ne olması gerektiği sorusuna son derece net bir cevap niteliğindedir.

"Demokratik devrimciler'imiz, demokratik istemler için savaşımı kapitalizmin devrilmesi savaşımından koparmakla kalmıyorlar, demokratik istemler gerçekleşmeden, sosyalist devrimin gündeme getirilemeyeceğini ileri sürüyorlar. Ama Lenin aynı kanıda değildir. "... *bütün demokratik reformların tam ve her yönüyle gerçekleştirilmesinin gerekli temeli olarak kapitalizmin devrilmesini ve burjuvazinin mülküne el konmasını istiyoruz*" diyen Lenin, "Bazı ülkelerde, tek bir temel demokratik reform bile yapılmadan önce, işçilerin burjuvaziyi devirmelerinde akla aykırı hiçbir yan yoktur" diye devam ediyor ve önemli olanın "proletaryayı devrimci bir demokrasi ruhu ile eğitmek" olduğuna işaret ediyor." (*Ekim*, sayı:18, Mart 1989-KB)

olan şudur; sosyal eşitliğin iktisadi zemini sağlanmış, fakat bunun siyasal boyutu güdük ve çarpık kalmıştır. Yani sosyal ve iktisadi özgürlük sağlanmıştır, ama siyasal özgürlük sorunu, bu yeni tarihsel-toplumsal temel üzerinde gerekli anlamını ve uygulamasını bulamamıştır. Bunu soyut, burjuva anlamda siyasal özgürlük için söyleyebiliriz elbette. Burjuvazi devrildikten, kapitalist mülkiyet ve sömürü ilişkilerinin dışına çıkıldıktan sonra bu tür bir özgürlüğün tarihsel temeli ve anlamı kaybolur. Artık yeni bir tarihsel temel vardır ve bu temel üzerinde demokrasinin siyasal anlamı ve içeriği kökten değişir. Dolayısıyla ben sosyal özgürlüğe yedirilmesi ya da bu temel üzerinde gelişip serpilmesi gereken daha ileri bir siyasal özgürleşmeyi kastediyorum. Yığınların inisiyatifinde büyük bir artıştan, toplum yaşamına ve yönetim işlerine katılmada geniş bir inisiyatiften söz ediyorum. Eski toplumun yığınlar üzerinde yarattığı ve yüzlerce, binlerce yıldır yönetilmiş olmaktan gelen bütün o eski mirasın tasfiye edilmesi ve o yönetici sınıf kimliğinin sınıfın en geri katmanlarına, emekçilerin en geri katmanlarına kadar yaygınlaştırılması türünden sorunları kastediyorum.

Teorik bakışı bir an için bir yana bırakalım, emekçilerin somut deneyimine bakalım. Doğu Avrupa ülkelerinde siyasal özgürlük yoktur propagandasına kanan ya da kendilerine göre haklı nedenlerle buna inanan emekçiler, bu rejimlerin yıkılmasına seyirci kaldılar ya da hatta yer yer buna bizzat katıldılar. Ama bugün bu ülke emekçileri ne görüyorlar? Doğu Almanya örneğini alalım. Gördüğümüz nedir? Eski Doğu Almanya işçi sınıfı ve emekçilerinin bizzat kendi deneyimlerinin onlara gösterdiği nedir? Batı Almanya'nın burjuva demokrasisinin, tekellerin egemenliğine dayalı bu sözde demokrasinin emekçiler için somut anlamı nedir? Konut sorunu büyüyor, işsizlik sorunu büyüyor, yoksulluk büyüyor. Sağlık, eğitim vb. sorunlar büyüyor. Sosyal haklar ve kurumlar durmadan tırpanlanıyor. Suç oranı görülmemiş boyutlara varıyor. İnsan ilişkilerinde büyük bir tahribatın doğduğunu, kapitalist bencilliğin ve bireyciliğin sosyal yaşamı tahrip ettiğini yapılan anketlerde bizzat bu emekçiler kendileri söylüyorlar. Emekçiler o zaman eski rejim dönemindeki sosyal kazanımların değerini hatırlamaya başlıyorlar. Demek ki o sosyal ve iktisadi kazanımlar toplumun siyasal özgürleşmesiyle organik bir bütünlük içerisine girebilseydi, bu mümkün olabilseydi, toplumların gerçekliğinde eğer bu başarılabilseydi, sosyalizm kapitalizmi gerçek anlamda ve her alanda tarihsel olarak aşmış olurdu. Ve bu sonuç kapitalizmi bekleyen tarihsel akibeti, onun kaçınılmaz yıkılışını hızlandırırdı.

Ama sosyalizmin gündeme geldiği ülkeler öylesine geri ülkelerdi ki, tam da sosyalist inşa için uygun iktisadi ve kültürel zemini yaratmak çabası, beraberinde, proletarya diktatörlüğü uygulamasının, giderek de kavramının zamanla çarpık bir içerik kazanmasını getirdi. Yığınların inisiyatifinin, dolayısıyla gerçekte yığınların siyasal özgürleşmesinin dumura uğraması sonuçlarını yarattı. Yozlaşmış bürokratik rejimler tanıdı zaten bu sonucun bir başka türlü ifadelendirilmesinden başka nedir ki? Kapitalizm sonuçta bunu çok iyi değerlendirdi. Savaş sonrası toparlanma vb. türden başka bazı avantajları da vardı. Bu avantajlarını da kullanarak sosyalist rejimlere çok yönlü bir kuşatma uyguladı. İçte biriken zaaf ve zayıflıklarla bu çok yönlü dış baskı birleşince, '89'da yaşanan çöküntülerle artık açık kapitalist biçimler arak noktalanma süreçleri oluştu.

Sorunun sosyalist demokrasi açısından taşıdığı önem hakkında şimdiden söylenebilecekler de bunlar. Şimdi konunun bu çok yönlü öneminden demokrasi sorununun kapsamına geçmek istiyorum.

Demokrasi sorununun kapsamı

Sorunun önemi kabaca bu unsurlardan oluşuyor. Peki sorunun kapsamı nedir? Demokrasi sorunu kapsam yönünden nedir? Bu soru öncelikle daha önce ifade ettiğim temel bir nokta yinelenerek yanıtlanmalıdır. Demokrasi soyut bir sorun değildir. Yani kendi içinde soyut bir demokrasi sorunu yoktur. Demokrasi, belli tarihsel koşullarda hep belli bir

Demokrasi bir siyasal sorundur ve her siyasal sorun kendi tarihsel somutluğu içerisinde ele alınır. Yarı-feodal bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Kapitalist bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Sosyalist devrimi yapmış bir ülkede demokrasi sorununun ortaya çıkışı başkadır. Zira demokrasi bir tarihsel kategoridir. Onun her tarihsel döneme, sınıf ilişkilerinin her düzeyine uygun tek bir anlamı ve çözümü yoktur. Tersine, her siyasal sorunda olduğu gibi demokrasi sorunununda da, sorunu teorik olarak doğru kavramak ve pratikte yerli yerine oturtabilmek için, onun tarihsel niteliğini mutlaka göz önünde bulundurmak gerekir.

somut anlam ve içerik kazanır. 18. yüzyıl Fransa'sında demokrasi sorununun anlamı ve kapsamı başkaydı, bugünün Türkiye'sinde aynı sorunun anlamı ve kapsamı başkadır. Yüzyılın başındaki çarlık Rusya'sında ise sorunun anlamı ve kapsamı daha başkaydı. Toplum hangi tarihsel gelişme aşamasındaysa, nesnel olarak toplum hangi tarihsel görevleri çözmek sorunuyla yüzyüzeysa, demokrasi sorunu da bunun içinde kendi gerçek ve somut anlamını ve kapsamını bulur. Diyelim ki çarlığın egemen siyasal yönetim biçimi olduğu, soyluluğun egemen sınıf olduğu bir toplumda, 1900'lü yılların başındaki Rusya'da, demokrasi sorununun kapsamı ve anlamı başkadır. Bugün, burjuvazinin egemen sınıf, kapitalizmin egemen üretim sistemi ve toplum düzeni olduğu bir Türkiye'de, demokrasi sorununun anlamı ve kapsamı daha başkadır.

Öte yandan, sorunun kapsamı belli bakımlardan benzer gibi görüldüğü halde, çözümü buna rağmen başka olabilir ya da önemli farklılıklar taşıyabilir. Egemen sınıf bir parça burjuvalaşmış da olsa esasta feodal soyluluksa, egemen siyasal biçim bu soyluluğun siyasal yönetim biçimiyse, toplumun dörtte üçü, hatta beşte dördü kırsal bir yaşamın içindeyse, yani serflik ilişkileri yaygın bir ekonomik ilişki biçimiyse, bu toplumda demokrasi sorununun kapsamı ve dolayısıyla çözümü başkadır. Ve bakıyoruz, devrim öncesi Rusya'da, ekonomik ilişkiler alanında güçlü ortaçağ kalıntıları var. Dönüp siyasal üstyapısına bakıyoruz; modernleşmiş biçimler almış olsa bile temelde bir ortaçağ yönetim biçimi olan çarlık rejimidir sözkonusu olan. Çarlık rejimi siyasal açıdan özünde feodal karakterde bir monarşidir. Böyle bir toplumda demokrasi sorununun çözümü elbetteki başkadır. Bu toplumda ezilen ulus sorunu var, bu toplumda toprak sorunu var, bu toplumda siyasal özgürlük sorunu var. Yüzeysel bir gözle bakıldığında, benzer sorunlar farklı ölçülerde de olsa bugünün Türkiye'sinde de var. Bizde de feodal kalıntılar var, dinin önemli bir etkisi var, ezilen bir ulusumuz var. Ve en önemlisi, toplumumuzda siyasal özgürlük yok ve hiçbir zaman da olmadı. Yani temel burjuva demokratik sorunlar, toplumumuzda şu veya bu ölçüde çözülmemiş olarak duruyor.

Ama nasıl bir toplum bu? Hangi temel sınıf ilişkileri egemen? Toplumsal yapıya hangi sınıf damgasını vuruyor? Burjuva demokratik gelişme kapsamına giren bir dizi sorun duruyor da, bunların çözümlenmesinin önünde bugün artık hangi sınıfın siyasal ve toplumsal egemenliği bir engel olarak duruyor?

Rusya'da egemen yönetim biçimi çarlıktı. Feodal soyluluğun bu siyasal egemenlik biçimi ve kırsal yaşamdaki yaygın feodal ilişkiler, siyasal demokrasi kapsamına giren tüm sorunların çözümü önündeki temel engel durumundaydı. Türkiye'de siyasal özgürlük yok, tersine faşist bir siyasal rejim var. Ezilen ulus sorunu, Kürt sorunu var. Türkiye'nin toplum yaşamında feodalizmin iktisadi, sosyal, kültürel, ideolojik kalıntıları değişen ölçülerde bugün de yaşamayı sürdürüyor. Bunların tümü de bir gerçek. Ama toplum gerçeğimiz bundan mı ibaret? Dahası, tüm bu gerçeklerin de üzerinde hala yaşama imkanı bulunduğu asıl zemin, belirleyici olan temel gerçek hangisi? Türkiye toplumuna bugün hangi temel iktisadi ve sosyal ilişkiler, hangi temel sınıf ilişkileri egemen? Ortaçağ'ın geçmişten bugüne kalan tüm etkileri ve kalıntıları, bugün hangi sınıfın egemenliği temelinde yeni bir biçim kazanarak hala yaşama imkanı bulabiliyor? Daha basitleştirerek soralım. Bugün siyasal gericiğin temel dayanağı hangi sınıftır? Siyasal özgürlüğü kazanmanın önünde hangi sınıfın siyasal ve toplumsal egemenliği bir engel olarak duruyor? Emperyalist egemenliğin iç toplumsal dayanağı nedir? Hangi iktisadi ilişkiler ve hangi sınıfın egemenliğine dayanıyor emperyalist hükümlerlik? Kürdistan'daki sömürgeci egemenliğin, Kürtlere karşı yürütülen kirli yok etme savaşının gerisinde hangi toplumsal sınıf var? Daha da uzatılabilir bu sorular. Ama bu sorulardan çıkarılabilecek kısa, özlü ve herkesin anlayabileceği sonuç şudur. Demokrasi kapsamına giren siyasal sorunların varlığına işaret etmek, bu sorunların konuluğu ve çözümünde bizi bir santim bile ileri götüremez. Asıl sorun, bu sorunların hangi tarihsel gelişme aşamasındaki bir toplumda, hangi egemen ekonomik ve sosyal düzen tabanı üzerinde, hangi sınıfın toplumsal-siyasal egemenliği altında kendini gösterdiği, ya da hala varlığını sürdürdüğüdür. Demokratik siyasal sorunları salt kapitalizm öncesi, ya da yeterince kapitalistleşmemiş toplumlara özgü sayanların bunu bir türlü anlayamamaları ve sorunun bu kritik alanından kaçmalarına ileride yeniden değineceğiz.

Türkiye'nin bugünkü nesnel gerçekliklerine bakıldığında zaman, burjuva demokratik karakterdeki bütün sorunların çözümünün önündeki temel toplumsal-siyasal engel, sermayenin sınıf egemenliğidir. Ve eğer önündeki engel bu ise, siyasal gericiğin asıl kaynağı burjuvazi ise, böyle bir toplumda demokrasi sorununun devrimci çözümü daha farklı bir içerik kazanır. Çünkü burada aslında bir önceki tarihsel döneme ait bir sorun, gelip bir sonraki tarihsel döneme ait bir sorunla yanyana düşmüştür. Bu kendine özgü tarihsel durumun ikili yönünü organik bir bütünlük içinde ele almayı başarmak durumundayız. Türkiye devriminin kendine özgü karakteri ve kapsamı bu doğru ele alışı ortaya çıkar.

Bir taraftan, egemen sınıf burjuvazidir; dolayısıyla gerçek bir devrim, ancak bu burjuva sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılması ölçüsünde mümkün olabilir. Burjuvazi devrilmedikçe siyasal sınıf iktidarının el değiştirmesi sözkonusu olmaz; dolayısıyla gerçek bir devrim sözkonusu olmaz. Öte yandan ise, geçmişten kalan bir dizi burjuva demokratik nitelikte sorun yaşadığımız toplumda hala çözülmemiş olarak duruyor. Bu sorunların çözümünü kapsamayan devrimci bir programın, bu sorunların yarattığı çelişki zenginliğini değerlendiremeyen bir devrimci stratejinin herhangi bir başarı şansı olamaz. Problem nasıl mı çözülür? Toplumsal düzenin belirleyici toplumsal-siyasal ilişkilerini gözetken bir ele alışı. Temel sınıf ilişkisi burjuvazi ile proletarya ilişkisidir, temel sınıfsal çelişki emek ile sermaye arasındadır diyoruz. (Yalnızca biz demiyoruz, bir-iki istisnayla bugünün Türkiye'sinde neredeyse tüm devrimci akımlar artık bunu böyle söylüyorlar.) Ve dolayısıyla doğru çözümün kritik noktası budur. Her toplumda gerçek bir devrim, topluma egemen temel çelişkinin çözümüdür. İktidarın bu anlamda el değiştirmesidir. Zira her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur, egemen sınıf iktidarının devrilmesi sorunudur. Dolayısıyla, bizim toplumumuzda demokrasi sorunlarını çözenin, daha doğrusu bu sorunları köklü ve kalıcı bir biçimde çözenin biricik gerçek yolu, egemen sınıf olan sermayeyi devirmekten

geçer.

Elbette bu, bu sınıf devrilmeden bu sorunlardan herbirinin şu veya bu ölçüde bir çözüm bulamayacağı anlamına gelmez. Bulur, kısmi ve iğreti de olsa bulabilir. Kürt sorunu bir "siyasal çözüm"e kavuşur, bir ara çözüm ya da kısmi bir çözüm bulabilir. Ama burada toplumsal sınıf ilişkilerinde temel bir değişim meydana gelmez. Zaten sorunun bir başka kritik yanı da, teorik olarak kavranması gereken yanı da budur. Teorik olarak baktığımızda, siyasal demokrasinin tüm sorunları, burjuva toplumun sınırları içerisinde şu veya bu ölçüde çözülebilir. Teorik olarak, siyasal demokrasinin tüm sorunları, kapitalizmin sınırları içerisinde bir çözüme kavuşabilir. Bu mümkündür, bu olmayacak bir şey değildir. Ulusal sorun da belli bir çözüm bulabilir. Laiklik ya da din sorunu da kendine göre bir çözüm bulabilir. İktisadi alanda ise zaten bunun bir engeli yok. Kapitalizmin gelişmesi feodal kalıntıları sürekli süpürüp bir tarafa atıyor. Siyasal demokrasi şu ya da bu ölçüde kazanılabilir. Nitekim yakın geçmişte bir takım ülkelerde kısmen de olsa kazanıldı. İspanya'da, Portekiz'de, Yunanistan'da, başka bazı ülkelerde... Ama bu sınırlar içindeki çözümler bizim sorunumuz olamaz. Biz her zaman devrime dayalı çözümler için çalışırız. Oysa saydığımız örneklerde bir devrim sözkonusu değil. Ya da Portekiz örneğinde olduğu gibi, kurulu düzenin sosyal ve iktisadi sınırları içinde gerçekleşen bir rejim değişikliği anlamında bir devrim sözkonusu.

Demokrasi sorunu denilince sorunun bir başka kritik yanı da işte budur. Yani aynı sorunu sen devrimci ve köklü bir çözümle bir sonuca bağlamayı hedefleyebilirsin. Başkası aynı konuda kurulu toplumsal düzeni aşmayan, onun siyasal ve anayasal yapısında bir değişim çerçevesine oturan bir çözüm hedefler. Demokrasi sorununun çözümüne sen liberal bir gözle de yaklaşabilirsin, devrimci bir gözle de... Örneğin Kürt sorununda devrime dayalı köklü ve kalıcı bir çözüm de hedefleyebilirsin; bazı tavizler, bazı kazanımlar temeli üzerinde bugün "siyasal çözüm" olarak tanımlanan türden geçici ve iğreti bir çözüm de...

Ama eğer sorunu işçi sınıfının bakış açısından ele alacaksak, eğer sorunu devrimci açıdan koyacaksak, eğer toplumdaki şu ya da bu sorunun çözümünü temel soruna, iktidar sorununa bağlayacaksak, dolayısıyla her türlü sorunu devrim perspektifi içerisinde değerlendireceksek, o zaman bugünün Türkiye'sinde tüm demokratik siyasal sorunların gerçek, kalıcı ve köklü çözümünün ancak egemen sınıf iktidarının devrilmesinden geçtiğini de biz bir an bile unutmuyacağız. Demokrasi sorununu marksist bakış açısından ele alarak bu biricik gerçek devrimci perspektifin içine oturtacağız.

Bugün sınıf iktidarına bakıyoruz, bu sınıf iktidarının net bir burjuva karakteri var. Bugünün Türkiye'sinde kapitalist tekellerin mutlak sınıf egemenliği var. Bu iki kere iki dört. Elbette arkalarında emperyalizm var. Ama deyim uygunsuz emperyalizmin önünde de bizzat bu kapitalist tekeller var. Yani emperyalist egemenliğin yerli dayanağı teknelci burjuvazdir. Dün mesela feodallere dayanıyordu, ya da bugün bile hala bazı ülkelerde feodallere dayanıyor. İşte Afganistan'da nelele dayandığı ortada. Ama bugünün Türkiye'sinde sermayeye, kapitalist sınıfa dayanıyor. Yani emperyalizmin Türkiye üzerindeki köleci egemenliği, teknelci burjuvazinin ülkedeki toplumsal-siyasal egemenliğine dayanıyor. Yüzyılın başında buna dayanmıyordu. Yüzyılın ilk yarısında da henüz tam buna dayanmıyordu. Güçlü bir toprak ağaları sınıfı da vardı. Ama bu sınıf zaman içinde burjuvalaştı, bu karakteri baskın hale geldi. Emperyalizm bugün artık toplum yaşamına egemen hale gelmiş kapitalist ilişkilere dayanıyor. Bu kapitalist ilişkiler üzerinde yükselen kapitalist bir sınıfa dayanıyor. Dolayısıyla eğer mesele böyleyse, eğer toplumumuzun gerçekliği bu ise, demokrasi mücadelesinin çözümü de bu gerçeklik temeli üzerinde anlamını bulur, ya da sorun buna uygun bir anlam kazanır.

(Devam edecek...)

Sinsi yöntemlerden kaba ve açık saldırıya.. "Japon Üretim Sistemi"

Kapitalizmin ikinci paylaşım savaşı sonrası yaşadığı toz pembe yılların sona erdiğini ve pek de kolay aşılamayacak bir krize girdiğini artık tüm dünya biliyor. '80'li yılların sonunda Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'nde yaşanan çözümlenin ardından, kapitalist dünya, artık tarihin sonunun geldiğini ilan etmişti. Artık barış ve refah içinde yaşanacak yeni bir döneme girilmişti ve bu "Yeni Dünya Düzeni" olacaktı. Ama geçen yıllar, gerçeğin hiç de böyle olmadığını, Doğu Avrupa'da yaşanan gelişmelerin sadece 25 yıldır süren krizin derinleşmesini geçici bir süre için yavaşlattığını göstermiştir.

Tam da "Yeni Dünya Düzeni"nin ilan edildiği evrede, emperyalist merkezler arasında yaşanan rekabet iyice kızışmıştır. O dönem özellikle ABD'yi sarsan krizin, bugün AT ve Japonya gibi emperyalist odakları da derinden etkilediği görülmektedir. Bu kriz sadece emperyalist devletleri değil, orta ölçekli bağımlı kapitalist devletleri de sarsmaktadır. Her ülkenin kendi özgülünde farklı sorunları da olmakla birlikte, Güney Kore, Türkiye, Peru, Meksika ve Brezilya gibi ülkeler bugün global dünyanın global krizi ile boğuşmaktadır.

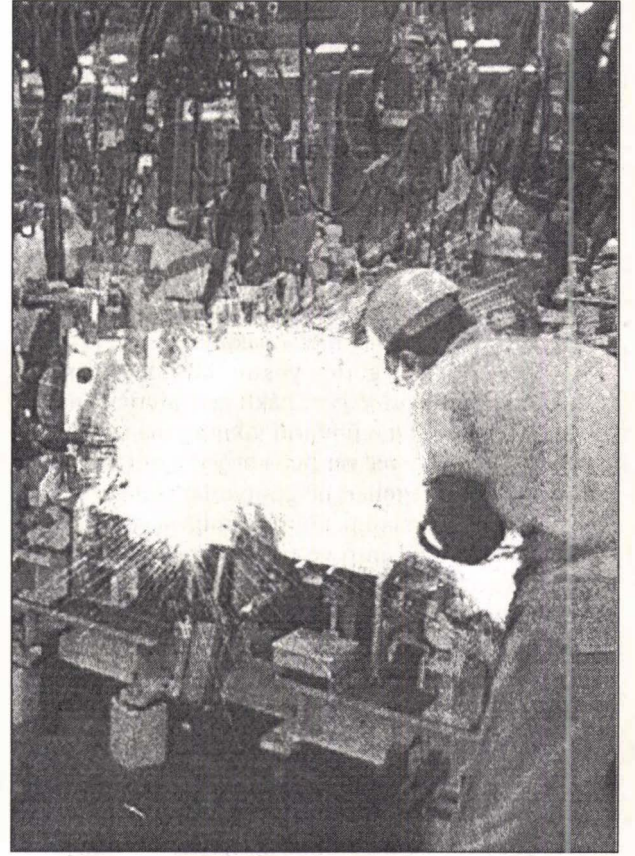
Kapitalizmin bu krizden çıkabilmek için yeni pazar bulma şansı kalmamıştır. Bu yüzden ki, giderek derinleşen yaralarını kapatmak ve azalan kar oranlarına bir set çekebilmek için tüm dünyada emekçilere karşı bir saldırı başlatmıştır. Bu saldırının üç ana silahı, **özelleştirme, tekelleşme ve "Japon Üretim Sistemi"**dir.

Özellikle özelleştirme ve tekelleşme saldırısında çeşitli ideolojik payandalar kullanılmasına rağmen saldırı bugüne kadar açıktan yürütülmüştür. Bu saldırılar esnasında emekçilerin yıllardır çeşitli mücadelelerle kazanmış olduğu bir çok hak açıktan gaspedilmeye çalışılmıştır. "Japon Üretim Sistemi" ise kapitalizmin daha ince politikalarla fabrikalar düzeyinde işçilere karşı yürüttüğü daha sinsi bir saldırıdır.

Kapitalist ve marksist literatürde Yalın Üretim, Tam Zamanında Üretim, Toyota Üretim Sistemi, Ohno Sistemi, Kanban Sistemi, Sıfır Envanter, Esnek Üretim, Esnek Uzmanlaşma ve "Japon Üretim Sistemi" olarak adlandırılan bu sistem, bu adlandırmaların hiç biri ile tam olarak ifade edilemeyeceği için, bu yazıda en genel ifade olan "Japon Üretim Sistemi" ile adlandırılacaktır.

"Japon Üretim Sistemi"nin ortaya çıkışı

"Japon Üretim Sistemi" krizin ortaya çıkması ile keşfedilmiş bir yöntem değil, ikinci paylaşım savaşı sonrasında Japonya'nın ABD ve Avrupa'nın rekabetine karşı geliştirdiği bir reflekstir. ABD ikinci emperyalist paylaşım savaşından yıpranmamış altyapısı ile çıkmıştır. Bu sayede emperyalist kamp içinde ekonomik, politik ve askeri tüm alanlarda tartışmasız bir üstünlüğe sahip olmuştur. (1) ABD bu dönemde Fordist üretim sistemini yaygın olarak kullanarak emek gücünü vasıfsızlaştırmış ve vasıfsız emek gücüne karşı üretimin her alanında makinalaşmaya gitmiştir. Böylece emek gücünün değeri düşürülerek artı-değer oranı artırılmış, dolayısıyla pazara standart ancak ucuz ürünler

sürülebilmiştir. Avrupa'da da kapitalizm benzer bir yolla pazarda kendine bir yer edinmiştir.

ABD ve Avrupa'nın aksine, Japonya'nın durumu savaş sonrası yıllarda farklıdır. "Japon Üretim Sistemi"; doğal kaynakları kısıtlı, teknolojik altyapısı zayıf ve savaştan yenik çıkmanın yüklerini taşıyan Japonya'da, kitlesel üretime alternatif bir üretim sistemi olarak, ilk defa Toyota fabrikalarında keşfedilmiştir. Fordist üretim sistemi emek gücü kullanımında yüksek verimliliği hedeflerken, "Japon Üretim Sistemi", hem emek gücü kullanımında ve hem de üretim araçlarının kullanımında en yüksek verimliliği hedeflemiştir.

Tam zamanında üretim ve toplam kalite yönetimi

"Japon Üretim Sistemi", yukarıda belirtilen hedefi gerçekleştirmek için şu temel felsefeyi ilke olarak edinmiştir: Gerekli parçalar, istenilen miktar ve kalitede, istenilen zamanda üretilecektir. (2) Bu ilke iki temel alt sistem ile desteklenmiştir. Tam Zamanında Üretim (TZÜ) ve Toplam Kalite Yönetimi (TKY). Bu iki sistem birbirlerine paralel olarak geliştirilip bugüne kadar birbirleri ile birlikte anılmışlardır.

Japonlar, hammadde, makina ve emek gücü kullanımında israfı engelleyerek ve sadece gerektiği yerde gerekli miktarda para harcayarak maliyetleri düşürmüşlerdir. Ve böylece de aynı kullanım değerine sahip bir ürünü pazara daha ucuza sunabilmişlerdir. Bu sistemin kendi içinde alt hedefleri vardır:

Sıfır stok: Hedef; hammadde girişinden ürünün çıkışına kadar hiç bir alanda stok tutmamaktır. Japon kapitalistleri sadece üretim etkinlikleri için para sermayeyi meta sermayeye dönüştürmeyi tercih etmektedirler. Stoklar üretim etkinliklerinde herhangi

Krize Çözüm Olamıyor!

bir aksamayı engellemek için elde bulundurulmaktadır ve ancak istenildiğinde dolaşıma sokulması kolay değildir.

Sıfır hazırlık zamanı: Hedef; üretime geçmek için yapılan hazırlık zamanlarının en aza indirilmesidir.

Sıfır taşıma: Hedef; üretim etkinlikleri gerçekleştirilirken parçaların üretim birimleri arasındaki taşıma zamanlarını azaltmaktır.

Sıfır duruş: Hedef; üretimin herhangi bir nedenden dolayı durmasını engellemektir. Burada bahsi geçen son üç hedefte üretken olmayan emek gücü kullanımı ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır. Kapitalist için zaman çok önemlidir; çünkü emek gücü iş saatleri olarak satın alınmaktadır. Satın alınan emek gücünün sadece üretim etkinliği için kullanılması sağlanarak, böylece emek gücü kullanımında en yüksek verim amaçlanmıştır.

Sıfır hata (otonomasyon): Hedef; hammadde girişinden ürünün çıkışına kadar, üretim etkinliğinin herhangi bir anında hatalı parça kullanımının ortadan kaldırılmasıdır. Böylece hem üretim hatalı parça kullanımı nedeni ile durmayacaktır, hem de pazara kullanım değerinden %100 emin olunan kaliteli ürün sunulacaktır.

Sıfır hata hedefi, Toplam Kalite Yönetimi anlayışı ile sadece üretim etkinlikleri için değil, üretilen ürünün dizaynından pazarlamasına kadar, %100 kalite hedefine genişletilmiştir. '50'li ve '60'lı yıllarda dünyada tapon malları ile tanınan Japonya, rekabet edebilmek için, kullanım değeri yüksek olan kaliteli malları pazara ucuz olarak sunmayı hedeflemiştir. Bunu gerçekleştirmek için fabrikalarda **kalite çemberleri** olarak adlandırılan işçi grupları oluşturulmuştur (4). Toplam Kalite Yönetimi, aynı zamanda **sürekli iyileştirmeyi** hedefler. Yapılan tüm üretim etkinliklerinde sürekli iyileştirmenin sağlanabilmesi için öneri sistemleri kurulmuştur. Böylece işçilerin sadece kol emeği değil, aynı zamanda kafa emeğinin de sömürülmesi sağlanmaktadır.

Esnek uzmanlaşma

"Japon Üretim Sistemi", yukarıda bahsi geçen hedeflerine ulaşabilmek için, vasıflı emek gücüne ihtiyaç duyar. Bunun temel nedenleri şu şekilde sıralanabilir:

* Fordist üretim sistemi, emek gücünün vasıfsızlaştırılması uğruna, fabrika içinde bürokratik hantal bir yapı oluşturmaktadır. Ancak bu yapı üretken olmayan faaliyetleri artırmaktadır ve üretken olmayan faaliyetlerin azaltılması yönünde çözüm üretememektedir. Buna karşılık vasıflı emek gücü yaptığı iş ile ilgili problemleri çözebilmektedir.

* Fordist üretiminin aksine, "Japon Üretim Sistemi", pazarda oluşan dalgalanmalara karşı stokta ürün tutmak yerine, üretim miktarlarını artırmayı veya azaltmayı tercih etmektedir. Üretim miktarlarının artırılması fazla mesailer ile sağlanmakta, ancak azaltılması bu kadar kolay olmamaktadır. "Japon Üretim Sistemi", üretim miktarlarını azaltmak için, fazla emek gücünü kalite çemberleri, tamir, bakım, v.b. faaliyetlerde kullanmakta, kalan emek gücüne ise normal şartlarda yaptıkları işlerden daha fazla iş

vermektedir. Örneğin sadece tornacılık yapan bir işçi, üretimin azaldığı durumlarda, montaj bandına da yardım edebilmektedir.

"Japon Üretim Sistemi", böyle bir emek gücü piyasasına sahip olmadığı için, başlarda elinde bulundurduğu emek gücünü sürekli eğitmiş, eğitimi üretim faaliyetlerinin en önemli parçalarından biri saymıştır. Hem eğittiği emek gücünün fabrikadan ayrılmasını ve bu yeni üretim sisteminde herhangi bir aksamanın ortaya çıkmasını engellemek için, ömür boyu iş garantisi yalanını ortaya atmıştır. Yanısıra bu vasıflı emek gücünü denetlemek için sendika liderlerine özel önem verilmiştir. Japon işyeri sendikacılığı geliştirilmiş ve firma kültürü adı altında firmaya kölelik artırılmıştır. (5)

"Japon Üretim Sistemi"nin yaygınlaşması

1971 - 1973 petrol krizine kadar Japonya'da da sınırlı olarak kullanılan "Japon Üretim Sistemi", bu yıllardan itibaren Japon firmaları tarafından yaygın olarak kullanılmaya başlanmıştır. Böylece, 1978 yılına gelindiğinde, Japon kapitalizmi, rekabet avantajı sayesinde, 1968'de %10.6 olan Dünya Toplam Mamul Madde İhracatındaki payını %15.8'e çıkarmıştır. Aynı dönemde ABD'nin payı %20.1'den %16.1'e düşmüştür. (6)

Rekabetin doğası gereği, Japonya'nın bu başarısını gören diğer emperyalist ülkeler de bu yöntemi uygulamaya başlamışlardır. 1987 yılında ABD'de "Japon Üretim Sistemi"ni uygulayan işletmelerin oranı %25 iken bu oran 1992'de %55'e yükselmiştir. (7) Bu uygulamaların ABD ve Avrupa'daki ortalama sonuçları aşağıda verilmiştir:

- * Envanterlerde %90 azalma
- * Satışların maliyetinde %15 - %40 azalma
- * İmalat ön sürelerinde %90 azalma
- * İşgücü sayısında %10 - %30 azalma
- * İmalat hazırlık zamanlarında %75 azalma
- * Kalitede %75 - %90 iyileştirme

Yine '90'lı yıllarda, bu başarıları gören orta ölçekli kapitalist ülkeler de "Japon Üretim Sistemi" uygulamaları için kolları sıvamışlardır. Bu konuda geç kalanlar ise emperyalist tekeller tarafından uyarılarak sistemin içine çekilmeye başlanmışlardır.

"Japon Üretim Sistemi"nin son evresi

Şüphesiz ki kapitalizmin kendi içinde elde ettiği bu görece başarıları, içinde bulunduğu krizi belli oranlarda hafifletmiştir. Ancak kapitalizm, emekçilere karşı bugüne kadar sinsice gerçekleştirdiği bu saldırıyı gelinen noktada açıktan yapmaya başlamıştır. Artık ömür boyu iş garantisi gerçek bir yalan olarak boylu boyunca uzanmaktadır. Son bir yıldır kapitalist devletler iş yasalarına müdahale etmeye başlamışlar, çalışma saatleri ve çalışma ücretlerinde tam bir esnekliği gündeme getirmişlerdir. Geçen Haziran ayında Fransa'da yapılan G-7 zirvesinde, esnek üretimle ilgili aşağıda sıralanan prensipler karara bağlanmıştır (8):

* Asgari ücretin kaldırılması. Çünkü asgari ücret, emeğin sadece ihtiyaç olduğu kadarının ücretlendirilmesi önünde bir engeldir.

- * İş güvencesinin kaldırılarak işten çıkarmaların kolaylaştırılması. Böylece her an için sadece üretimin ihtiyacı kadar bir istihdamın kolayca sağlanabilmesi
- * İşverenin sosyal güvenlik yüklerinden kurtulması
- * Haftalık çalışma saati konusundaki kısıtlama ve düzenlemelerin tümünden kaldırılması
- * İşsizlik parası ödenme süresinin kısaltılması veya tamamen iptali

Yine bu toplantıda alınan önemli bir kararda, yukarıda sıralanan maddelerin sadece bu 7 emperyalist ülkelerde değil fakat tüm öteki bağımlı ülkelerde de uygulanması öngörülmüştür. G-7 zirvesinin ardından dünyanın çeşitli ülkelerinde iş saatlerinin esnekleştirilmesini içeren yeni iş yasaları gündeme gelmeye başlamıştır. 1996 yılının sonuna doğru İsviçre'de bu içerikle yeni iş yasası gündeme alınmış (9) ve yine aynı dönemlerde Güney Kore'de benzer bir iş yasası gizlice parlamentodan geçirilmiştir. 1997 yılı içinde buna benzer iş yasalarının çıkması beklenmelidir.

Kapitalizm artık emek gücü piyasasındaki esnekliği kandırmaca ile değil zorla yapmak istemektedir. Bu konuda kendine ayak bağı olacak hiçbir engeli istememektedir. "Japon Üretim Sistemi" bugün dünya çapında yaygınlaşmaktadır ve yeni bir evreye girmektedir. Bu evrede kapitalizm, tıpkı özelleştirme ve tekelleşme saldırısında olduğu gibi, silahı açıktan emekçilere çevirmiştir.

Kapitalist dünya bugün yaralı arslan gibidir. Yıllardır bir efsane gibi anlatılan ve uygulanmaya çalışılan "Japon Üretim Sistemi" de krizi atlattıklarını sağlayamamıştır. Arslanın gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzündeki sakin ifade kaybolmuştur. Biricik düşmanı olan emekçilere karşı hırçın bir saldırıya geçmiştir. Emekçiler için artık yenilmez arslan değil, ölmek zorunda olduğu anlaşılabilir bir arslan vardır. Yapılması gereken açıktır: Yaraları sarmak değil, aksine yeni yaralar açmak, krizi derinleştirmek ve böylece kapitalizmi tarihe gömecek yolu düzlemektir.

Kapitalizm, tarihinin hiç bir döneminde böyle bir enternasyonal dayanışma içine girmemiştir. Emekçiler kendilerine yöneltilen tüm silahların farkına varmalı ve en önemli silah olan dayanışmayı, özellikle enternasyonalist dayanışmayı kuşanmalıdır. Aksi takdirde en uysal dönemlerinde uygulanan ve %10 - %30 oranında işgücünün işsiz kalmasına neden olan bir yöntemin tüm ağır sonuçları ile yüzyüze kalacaklardır.

Yaşasın uluslararası işçi sınıfının birleşik mücadelesi! Yaşasın sosyalizm!

Osman Deniz

- 1- "90'lı Yıllara Girerken Kapitalist Dünya", Dünya'da Yeni Düzen ve Ortadoğu içinde, Eksen Yayıncılık, 1991, s.10-11
- 2- "The Just In Time Approach", Addison-Wesley Publishing Company, 1988, s.147
- 3- Yasuhiro Monden, "Toyota Production System", Industrial Engineering and Management Press, 1983, s.3
- 4- Detaylı bilgi için bkz. "İşçi Sınıfına Yeni Bir Saldırı Yöntemi: Kalite Çemberleri", Kızıl Bayrak, 21 Mayıs '96, s.20-21
- 5- agy., ayrıca "Üretimin Esnek, Sömürünün Katı Biçimi... 'Esnek Çalışma' Saldırısı", Kızıl Bayrak, sayı:8, 21 Haziran '96, s.10-11
- 6- Ernest Mandel, "1978 - 1979 Ekonomik Krizi ve İşçi Hareketi", 1979, s.14
- 7- Nesime Acar, "Tami Zamanında Üretim", Milli Produktivite Merkezi Yayınları:542, 1995, s.4
- 8- "Emperyalistlerden Yeni Saldırı Paketleri", Kızıl Bayrak, 21 Haziran '96, s.23
- 9- "İsviçre'nin Başkentinde Büyük İşçi Mitingi", Kızıl

TC Kırt halkı için yeni bir "şefkat paketi" hazırlıyor

Yeni "şefkat paketi" topyekün yeni bir saldırı demektir

Son günlerde sık sık devletin Kırt halkına dönük yeni bir "şefkat paketi" hazırladığından söz ediliyor. Yeni "şefkat paketi" Mayıs ayında açılacakmış.

Özel savaş cephesi, özellikle de onun sözcüsü durumundaki Orgeneral Çevik Bir, "terörün belini kırdık", "PKK'yı 1984'teki konumuna çektik", "şimdi sıra ekonomik ve sosyal önlemler almaya gelmiştir" şeklinde açıklamalar yapınca, liberal-sol çevrelerde gözle görülür bir hareketlilik başladı. İçeriği ve gerçek amacı irdelenmeksizin Çevik Bir'in bu sözleri ciddi ciddi MGK'nın şahsında "devletin yumuşadığı"nın bir işareti sayıldı. Onlara göre devlet, "askeri çözüm" denilen geleneksel politika ile bir yere varamayacağını nihayet anlamıştır. Geline yerde Kırt sorununda bir "barışçıl çözüm"e zemin hazırlamaktadır.

Bu aynı çevreler Mayıs ayında açılacağı söylenen "şefkat paketi"ni de belli bir merakla bekliyorlar. Dahası iyimser bir beklenti içindedir. Doğrusu biz yeni paketi hiç merak etmiyoruz. Bu tür paketlerden neler çıktığını geride kalan yıllar sayısız kez göstermiştir.

Ne zaman sömürgeci devlet Kırt halkına dönük bir "şefkat paketi"nden söz etmişse, ardından Kürdistan'da katliamlara girişmiştir. Köyler boşaltılmış, sürgünler başlamıştır. Faili meçhul cinayetlerde artış olmuş, halk toplu halde işkenceden geçirilmiştir. Kırt illerindeki cezaevlerinde toplu infazlar gerçekleştirilmiştir. Gerillaya veriliyor denilerek halka gıda ambargosu uygulanmış, halk açlıktan kırdırılmıştır. Bu arada DEP'-HADEP'e yönelik saldırı amaçlı operasyonlara hız kazandırılmıştır.

"Şefkat paketleri"nin Kırt halkı için tek ve gerçek anlamı vardır. O da hepsinin birer "zulüm paketi" olmasıdır. Kırt halkı günümüzde bir kez daha topyekün, acımasız ve kurlsız bir saldırı altındadır.

Özel savaş aygıtı, ordusu, polisi, özel timi ve korucu çeteleri ile günlerdir Kürdistan'da ardi arkası kesilmeyen operasyonlar yürütüyor. Tüm bir Botan bölgesi ve Dersim abluka altına alınmış durumda. Kırt halkına şefkatten söz eden özel savaş aygıtı yalnızca gerillayı hedeflemiyor, Kırt emekçilerine dönük katliamlar da yapıyor. Koruculuğu sözde ıslah edeceğini söyleyen sömürgeci devlet, Kırt köylülerine yeniden ve yeniden koruculuk dayatıyor. Kabul etmeyenler zorla yerlerinden-yurtlarından kovuluyor, mecburi göçe zorlanıyor. Özellikle Dersim'de halk gıda ambargosu yüzünden açlıkla karşı karşıyadır. Susurluk'la yakayı ele veren Kürdistan'daki kanlı ve kirli icraatların sorumlusu çeteler ve işkencecilere dokunulmadığı gibi faili meçhul cinayetlere ve işkencelere yeniden hız kazandırıldı. Kırt yurtseverlerine dönük "kısmi koşullu af" hazırlığı ise koca bir yalan. Kırt yurtseverleri yeniden hedef tahtası haline getirilmiş durumda. Kürdistan'daki hemen tüm cezaevlerinde yeniden açlık grevleri var. Açlık grevleri 40'lı günleri doldurmuştur ve birçok tutuklu ölüm sınırındadır.

DGM'ler ise "İstiklal Mahkemeleri"ni aratmıyor. Sürekli olarak Kırt yurtseverlerine uzun yılları bulan cezalar yağdırılıyor. HADEP'e yönelik operasyonlar sürüyor. Metropollere sürülmüş Kırt emekçileri de yoğun saldırılar altında. Kırt emekçilerinin oturduğu semtlerin basılmadığı gün yok gibi.

Bilindiği gibi generaller ABD'nin Ortadoğu'daki jandarma devleti İsrail ile askeri ve siyasi işbirliğini iyice geliştirdiler. Geçtiğimiz günlerde Türkiye'yi ziyaret eden İsrail dışişleri bakanı Levi ile bu işbirliği daha ileri bir düzeye çıkarıldı. Buna karşın Suriye ve İran ile ilişkiler en gergin dönemini yaşıyor. Olağanüstü Hal kapsamında olmadıkları halde son MGK toplantısına Hatay valisi de çağrıldı. Hatay fiili olarak özel savaş alanı ilan edildi. Böylece Suriye'ye de bir tür savaş ilan edilmiş oldu. Sömürgeci devlet yalnızca Güney Kürdistan'a değil, Suriye ve İran Kürdistan'ına dönük bir sınır ötesi operasyonun hazırlığı içindedir. Kürdistan'ın her üç parçasına saldırmak üzere adeta gün sayıyor. Son günlerde sınır boylarına sevk edilen özel savaş güçlerinin yaşadığı hareketlilik de bunun ifadesidir.

Mayıs ayını beklemeye gerek yok. Kırt halkı için hazırlandığı söylenen "şefkat paketi" işte budur. Bir kez daha o bir zulüm paketidir ve günümüzde yoğun bir biçimde uygulanmaktadır.

Dayanaksız hayallerin ve boş beklentilerin bugüne dek Kırt halkına ve onun özgürlük mücadelesine hiçbir yararı olmamıştır. Bundan sonra da olmayacaktır. Devlet yumuşamamıştır. Değil "siyasi çözüm"e yanaşmak, Kırt halkına dönük öncekilerden de kapsamlı topyekün yeni bir saldırı hazırlığı içindedir. Dolayısıyla barışa ve "siyasal çözüm"e endeksli politikalar bir yana bırakılmalıdır. Özel savaş cephesinin Çevik Bir'in ağızından dile getirdiği sözler aldatıcıdır. Karışıklık yaratmayı hedefleyen bu sözlerle inanılmamalıdır. Kırt halkının '97 Newroz'unda yaptığı çağrıya kulak verilmelidir: "Barış için devrimci savaş!"

Devletin topyekün saldırısına birleşik bir direnişle yanıt verilmelidir.

"Bayrak provokasyonu"nu devletin yaptığı açığa çıktı. HADEP yöneticileri serbest bırakıldı. Devlet bunu hep yapıyor!

HADEP yöneticileri on ay önce gerçekleştirilen HADEP 2. Kongresi'nde yaşanan "bayrak provokasyonu"nun ardından tutuklanmışlardı. Tümünüyle keyfi bir biçimde uzun süre içerde tutulan HADEP'liler geçtiğimiz günlerde serbest bırakıldı.

Devletin "bayrak provokasyonu" sık sık tekrarlanan taktiğin yeni bir örneği olmuştu. Ne zaman devrimci sınıf mücadelesi gelişse, devlet hemen saldırıya geçmiş, provokasyonlar düzenlemiştir.

'96 yılının ilk günlerinden itibaren devrimci ve emekçi hareketi peşpeşe yeni politik çıkışlar yapmıştı. Zindanlara dönük saldırı kararlı bir direnişle püskürtülmüş, M. Göktepe cinayeti büyük bir anti-faşist protesto gösterisiyle karşılanmıştı. Öğrenci gençlik eğitimde özelleştirme saldırısına karşı militan ve kitlesel bir çıkış yapmıştı. Nisan ayında ise kamu emekçileri en kitlesel ve en militan eylemlerini ortaya koymuşlardı. Tüm bunların üzerine görkemli '96 1 Mayıs'ı gelmişti. Devrimci ve emekçi kitle hareketi maddi ve moral açıdan güçlenmişti.

İşte tam bu sırada sermaye devleti kudurganlık derecesinde karşı-devrimci bir saldırı başlattı. Önce 1 Mayıs

provokasyonu tezgahlandı. Bu provokasyonla gerici bir atmosfer yaratıldı ve yaygın saldırılara girişildi. Devrimci örgütlere dönük seri operasyonlar başlatıldı. Zindanlar hedef tahtasına oturtuldu. Kamu emekçileri bu aynı dönemde ilk kez polisin kapsamlı ve vahşi bir saldırısı ile yüzyüze geldiler. "Cumartesi Anaları"nın eylemleri dahil en meşru hak eylemleri dahi azgın bir terörle ezilmeye çalışıldı. Bu saldırıların yegane amacı, sokağı işçi, emekçi ve devrimcilere kapatmak, devrimci ve emekçi kitle hareketini yıldırıp moral üstünlüğünü yeniden ele geçirmektir.

HADEP'e dönük saldırı işte bu koşullarda gündeme geldi. Hiç kuşkusuz bu saldırının da bir mantığı ve bir amacı vardı. Belli bir süredir kendi mecrasında seyreden Kırt kurtuluş hareketi, metropollerde bir devrimci ve emekçi kitle hareketinin yükselişle birlikte yeniden umutlanmış ve yüzünü yeniden bu harekete çevirmişti. Deyim yerindeyse bir birleşme eğilimi içine girmişti. Bunun üzerine sömürgeci sermaye devleti bu umudu kırıp-tüketmek ve sözkonusu birleşme eğiliminin önüne geçmek için Kırt ulusal kurtuluş mücadelesine dönük

topyekün bir saldırıya geçti. Yıllardır sürdürdüğü kirli ve kurlsız savaş güneydeki Kırtleri de kapsayacak biçimde boyutlandırdı.

HADEP'e gelince. HADEP Kürdistan'daki seçimlerde büyük bir başarı elde etmiş, moral bir üstünlük kazanmıştı. Bu moral üstünlüğü dayanak yaparak pekiştirmek ve yeni bir çıkış yapmak istiyordu. HADEP 2. Kongresi de bunun aracı olacaktı. Nedir ki sömürgeci sermaye devleti buna izin vermedi. Önce "bayrak indirme operasyonu" tezgahlandı. Ardından da saldırıya geçildi. İçlerinde genel başkanları Murat Bozlak da olmak üzere HADEP'in hemen tüm yöneticileri tutuklandılar. Delegatesiyle, davetlisiyle kongreye katılan hemen herkes sopadan geçirildi. Kongre delegesi üç HADEP üyesi Kayseri'de kurulan alçakça bir tuzak sonucu katledildi. Daha sonraki günlerde bir çok HADEP binası polis kuşatması altına alındı. Parti binaları kurşunlandı, kundaklandı. HADEP adeta çalıştırılmaz hale getirilmek isteniyordu.

Aşağılık sermaye medyasının da aktif çabasıyla, ülke çapında bir "bayrak sendromu" yaratıldı. Kırt halkına dönük histerik bir şoven kampanya örgütlendi. Hemen Türk bayrağı basılıp çoğaltıldı. İrkçi ve şoven bir "vatan-millet-bayrak" propagandası eşliğinde hemen tüm devlet dairelerine, sokaklara, parti binalarına, evlere ve camilere bayrak asıldı. MHP ve ülkücü faşist çeteler sokaklara salındı. Faşist çeteler bir çok yerde savunmasız Kırtlere dönük saldırılara giriştiler. Gösteri ve mitingler tertiplendiler. Zorla bayrak satışları yaptılar.

"Osmanlıda oyun çoktur" denir. Onun mirasçısı TC'de ise daha çoktur. Türkiye'yi her açıdan ABD'ye peşkeş çekenler, ulusal çıkar ve değer adına ne varsa

emperyalistlerin ayağı altına serenler, her türden haktan yoksun bir halk karşısında aşağılık ve ikiyüzlü bir ulusal gurur oyunu oynuyorlardı.

"Bayrak indirme provokasyonu" bahanesiyle başlatılan histerik-şoven kampanyanın tozu-dumanı içinde, hem devrimci ve emekçi kitle hareketini ezerek iktisadi, sosyal ve siyasal saldırıları için yolu düzlemek, hem de kardeş Kürt halkına yönelik kanlı ve kirli icraatlarını gizlemek, meşrulaştırmak ve yeni saldırılara zemin hazırlamak istiyorlardı. Oynanan oyun da bu amaçlara ulaşmak için sahneye konulmuştu.

Bu oyunun özel bir amacı da vardı. Sömürgeci devlet her zaman için HADEP'i Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yumuşak karnı olarak görmüştür. Saldırılarının en çabuk ve en kolay HADEP'te yankı bulduğunu/bulacağını düşünmektedir. "Bayrak provokasyonu" ile bir kez daha HADEP'e yüklenmesi de bu nedenleydi. HADEP'i sindirmek, terbiye etmek ve eğer başarısızsa onu Kürt kurtuluş hareketinden koparmak istiyordu.

Devletin her türden provokasyonu ancak tutarlı politikalarla, sağlam politik duruşla ve politik uyanıklıkla deşifre edilip, boşa çıkarılabilir. Ardından gelen saldırılar da, Cumartesi Analarının eylemi ve zindan direnişleri örneğinde olduğu gibi, ancak militan bir direnişle geriletilebilir-püskürtülebilir. HADEP her iki açıdan da başarılı bir pratik sergileyemedi. Yarattılan "bayrak sendromu" karşısında gerekli direnci gösteremedi. Ürktü, geriledi ve savunmada kaldı.

"Bayrak provokasyonu" nun gerçek amacı anında deşifre edilemedi. Ardından gelen saldırılar gerektiği gibi püskürtülemedi. Bunda ve HADEP'in belli ölçülerde panikleyp sinmesinde, Türkiye devrimci hareketinin de belirgin bir sorumluluğu vardır. Devrimci hareketten yeterli moral ve maddi desteği alamadılar. Dahası kimi "sosyalistler" ve solcular ile kimi devrimci akımlar, "bayrak provokasyonu"nu deşifre etmekten çok, ciddi ciddi Kürt kurtuluş hareketine ve HADEP'e yönelik eleştiri salvosuna geçebildiler. Onlara göre "halkın duygu ve düşünceleri"ni gözetmek, "halkın ulusal değerleri" ile

olur olmaz oynamamak gerekiyordu. Aksi takdirde şu ya da bu şekilde provokasyonlara çanak tutulmuş olunurdu.

İma yolu da olsa onlar şunu söylemek istiyorlardı: Bayrak sorunu hassas bir sorundur; ancak HADEP sorunun hassasiyetine uygun davranmamıştır. Sonuçta şu ya da bu biçimde bu provokasyona çanak tutmuştur. En azından buna katkıda bulunmuştur. Dahası HADEP'in "halkın duygu ve düşünceleri"ni hiçe saymaya, "ulusal değerleri"yle oynamaya hakkı yoktur. HADEP bundan böyle bu tür rencide edici tutumlara düşmemelidir.

Kuşkusuz sözkonusu kişi ve akımlar tüm bunları dostça bir uyarının ifadesi olarak dile getiriyorlar. Ancak gelinen yerde bir kez daha düşünceleri gerekir ki, yaptıkları uyarı ve eleştiriler, yalnızca zamansız değil özünde yersizdir. Zira genel ve soyut planda gözetilmesi ve olur olmaz oynanmaması gereken "halkın duygu ve düşünceleri" ya da "ulusal değerleri" ile somutta "bayrak olayı"nın bir ilgisi yoktu. Tersini söylemek, aralarında zorlama bir bağ kurmaya çalışmaktı. Bu tutumun gerisinde öteki şeyler yanında bizzat provokasyonun yarattığı şoven histeri karşısında düşülen zayıflık vardı.

Bugün herşey apaçık orta yere serilmiştir. Susurluk skandalı ile sömürgeci sermaye devletinin geçmişten bugüne tüm kanlı ve kirli icraatları deşifre olmuştur. Ne kadar cinayet, toplu katliam ve provokasyon varsa tümünün devletin denetiminde ve Çatlılar eliyle gerçekleştirildiği artık herkes tarafından bilinmektedir. Bunu bizzat M. Ağarlar, Hanefi Avcılar, Korkut Ekenler, Mehmet Eymürler, İbrahim Şahinler ve onların basit piyonları durumundaki itirafçıların kendileri itiraf etmektedirler. Yine bizzat itirafçıların itiraflarıyla açığa çıkmıştır ki, HADEP 2. Kongresi'nde yaşanan "bayrak provokasyonu" da devletin bir provokasyonudur. Bizzat itirafçı provokatörlerin tezgahıyla gerçekleştirilmiştir.

HADEP'in 2. Kongresi'nde Türk bayrağını indiren provokatör devletin ta kendisidir. HADEP yöneticilerinin serbest bırakılması da bunun açık ve dolaysız itirafıdır.

'97 Newroz'u, Kürt reformizmi ve devrimci görevler

Ülkemizde Newroz imha edilmeye çalışılan bir ulusun isyan ateşidir. Kawa'nın yıllar önce yaktığı bu ateş büyümüş ve bugün Kürt halkının özgürlük savaşına dönüşmüştür.

TC yıllar boyunca Newroz'u yok saydı ve yasakladı. Newroz'dan günlerce önce başlayan yaygın operasyonlara başvurdu, binlerce insanı gözaltına aldı. Fakat bunların hiçbirinden sonuç alamadı. Ne yapsa ne etse de Newroz kutlandı. İsyan ateşi Kürdistan'ı aşıp Türkiye'nin metropollerine kadar yayıldı. Halkın Newroz'u kutlama konusundaki kararlılığını görünce sömürgeci devlet taktik değiştirdi. Newroz'u ezemeyince bu kez içini boşaltmaya yöneldi. Newroz'u "Nevruz"laştırma çabası içime girdi. Burjuvazi devrimci değerlerin içini boşaltıp düzen içi bir muhteva verme taktiğini çok iyi biliyordu. Bunu birçok kez de uygulamıştı. "Komünist" Nazım Hikmet'in yerine "vatansever" Nazım Hikmet'i, işçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ın yerine "bahar bayramı"na geçirmeye çalışması, bu konuda verilebilecek pek çok örnekten sadece ikisidir. Fakat Kürt halkı burjuvazinin Nevruz "oyununa" hayat hakkı tanımadı, kendi devrimci Newroz'unu dayattı.

'97 Newroz'u açık ve çıplak bir biçimde göstermiştir ki, Kürt halkı '90'lı yılların başındaki ilk Newroz'ları özlemekte, kendine onları örnek almaktadır. Yakılan ateşlerin isyan ateşi olmasını istemektedir. Kürt halkı yıllardır köylerini bombalayan, boşaltan, tarlalarını, ormanlarını yakan, kadınlarının ırzına geçen, erkeklerini imha eden bir devletten "barış" umulamayacağını; "siyasal çözüm" adına ola ki yapılacak bir barışın ise, İsrail ile Filistin arasındaki sözde barıştan çok farklı olamayacağını az-çok sezmektedir.

Kürt orta burjuvazisinin partisi olan HADEP, '97 Newroz'unu kapalı salonlarda ve stadyumlarda kutlayarak geçiştirmeye çalıştı. Ancak kitleler önemli ölçüde buna izin vermedi. Devletten izin alınmadan da Newroz'un kutlanabileceğini Kürt halkı defalarca kanıtlamıştı. Bu kez de öyle oldu.

HADEP'in tüm uzlaşmacı çabalarına rağmen, '97 Newroz'u büyük metropollerde ve Kürdistan'da büyük bir coşku ile kutlandı. İstanbul, Adana, İzmir ve Diyarbakır'daki kutlamalar en önemlileriydi. Dikkate değer olan, HADEP'in etkin olmadığı yerlerdeki eylemlerin daha radikal bir tarzda gerçekleşmesiydi. İzinli kutlamalar hayli renksiz ve ruhsuzdu. Dahası HADEP yöneticileri bu kutlamalarda devrimcilerin açtıkları pankartlara kaba müdahalelerde bulundular. Attıkları sloganları bastırmaya çalıştılar. "Biji PKK, ERNK, ARGK!", "Sosyalizm ateşi Kürdistan'dan doğuyor!" sloganları bile engellendi. PKK pankartları, Öcalan posterleri indirilmeye çalışıldı. Bu tutumun gerisinde devletin yıldırıcı saldırılarının yanısıra, sömürgeci devletle uzlaşma isteği ve barış hayalleri de yatıyordu. Kutlamalara katılan kitlelere "partimizin attığı sloganların dışında slogan atmayın" demeleri, "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı ile barışa dair bazı sloganların dışında kalan sloganlara izin

vermemeleri bunun ifadesiydi. "Halkların kardeşliği"ne ancak bu devletle savaşarak ulaşılabilirdi. Bu sloganın yanısıra devrimci şiarların atılmasını engellemek, bu sloganın da devrimci içeriğini boşaltmak demektir. Polisin duvarlara yazdığı "Apo kalleştir" diye biten sloganın, "Türk Kürt kardeşdir" diye başlaması bu çerçevede uyarıcı olmalıdır. Soyut planda bir

kardeşlikten bahsetmek önemli değildir. Önemli olan bu kardeşliğin önündeki engelin ne olduğunu, bu engelin nasıl aşılacağını görmek ve göstermektir.

İstedığınız bugünkü İsrail-Filistin türü bir kardeşlik değilse eğer, sömürgeci sermaye devletine karşı dişe diş bir mücadele yürütmek zorundasınız. "Gerilla vuruyor Kürdistan'ı kuruyor!" sloganını yasakladıktan sonra, istediğiniz kadar halkların kardeşliğinden bahsedin,

çabanız boşunadır. Eğer Türk burjuvazisinin devleti ve ordusu Kürt halkına kan kusturuyorken, siz bu devleti, orduyu ve onun gerisindeki sınıfı hedef almıyorsanız, kitleleri ona karşı savaştırmak yerine "barış"tan bahsediyorsanız, siz niyetinizden bağımsız olarak halkı aldatıyorsunuz demektir.

Unutulmaması gerekir ki, burjuvazi her zaman kendi çıkarlarını esas alır. Temel çıkarlarından asla vazgeçmez. Bir taviz vermişse eğer, biliniz ki bunu da yine sırf kendi çıkarını korumak için yapmıştır. Burjuvazi ile işçi ve emekçilerin çıkarları taban tabana zıttır. Ya burjuvazinin istediği olacaktır ya da emekçi halkın. Emekçi halkın çıkarları ise ancak devrimle, yani burjuva iktidarının yıkılışıyla gerçekleştirilebilir. Burjuvazi ile barış, uzlaşma, işbirliği vb. şeyler, burjuvazinin iktidarda olduğu koşullarda, tek bir anlam ifade etmektedir; halkın bir parmak bal ile aldatılması!.. Sömürü ve baskı devam edecektir. Öyleyse işçi ve emekçi halkın uzlaşma ve barış sloganları ile değil, mücadele ve zafer sloganları ile meydanlara çıkmasını sağlayın.

Ancak HADEP'ten bunu beklemek mümkün değildir. Zira bir orta sınıf partisi olarak HADEP, PKK'nin "siyasal çözüm" politikasına sınıksız sarılmıştır. PKK "siyasal çözüm" politikasından vazgeçse bile, HADEP bu politikadan kolay kolay vazgeçmeyecektir. Bunda şaşılacak bir şey yoktur. Sınıf çıkarlarına tümüyle uygun bir tutum olacaktır bu.

Gelecek Newroz'ların nasıl geçeceği konusunda şimdiden birşeyler söylemek mümkün değil. Fakat '97 Newroz'unda Kürt halkının ortaya koyduğu mücadele isteği, HADEP reformizminin ve "siyasal çözüm" çizgisinin aşılmağa istendiğini gösteriyor.

Komünist hareketin görevi ise bellidir; devrimci bir işçi hareketi geliştirerek Kürt halkının yardımına koşmak ve ağır bedeller ödenerek elde edilen mevzileri reformizmin heba etmesini engellemektir. Nihayet, özgürlüğü sömürgeci burjuvaziden zorla söküp almayı olanaklı kılacak bir birleşik mücadelenin varedilebilmesi için içtenlikli ve daha güçlü bir çaba ortaya koymaktır. Komünistler bu görevlerin gerektirdiği hiçbir fedakarlıktan kaçmayacaklardır.

Yiğit Perulu devrimcilerin tertemiz devrimci anısı önünde saygıyla eğiliyoruz!

Peru rejiminin kalles katliamı uluslararası burjuvazinin aynasıdır

Gerillalar nasıl gafil avlandılar?

14 devrimci gerillayla iki Perulu asker ve bir rehinenin öldüğü operasyon, Peru devletinin resmi açıklamalarına göre, bir İsrail-Amerika-İngiltere-Peru ortak yapımıydı. Katliamın ardından Japon Büyükelçiliğinin maketi başına geçerek şov yapan Fujimori'nin verdiği bilgilere göre, Peru özel tim elemanları İsraili uzmanlardan eğitim aldı. Amerika ve İngiliz SAS komandoları da eğitim, lojistik, istihbarat ve taktik desteği sağladı. Eylemin başladığı 17 Aralık gününü takiben, 200 Peru özel tim elemanı Amerikalı ve İsraili askeri uzmanlar tarafından eğitime başlandı. Bu emperyalist-uşak işbirliği katliam gününe kadar kesintisiz sürdü. 22 Nisan'daki vahşet operasyonu bizzat Amerikalı uzmanlar tarafından yönlendirildi ve sonlandırıldı.

Operasyon sonrası ABD ve İsrail kaynakları Perulu katilleri öve öve bitiremediler. Katliamı naklen yayınlayan CNN, bu askeri başarıyı "... bu tür operasyonlarda rehiner arasında yüzde 70 can kaybının göze alındığını belirterek, sadece bir rehinenin kalp krizinden öldüğü bu baskında elde edilen sonucun hayranlık verici olduğunu..." bu yönüyle "140 seçkin komandonun 71 rehineyi kurtardığı operasyon"un tarihe geçeceği yorumu ile duyurdu.

Ancak bu şaşıla açıklamaların yarattığı toz bulutu arasında yalın gerçekler de dünya kamuoyuna duyuruldu. 40 dakika süren operasyonunun gerillaların hazırlıksız yakalanması ile bu kadar kolay bir başarı sağladığı da böylece öğrenilmiş oldu. MRTA gerillalarının baskına futbol oynarken yakalandıkları, kimisinin kendilerini hazırlıksız yakalayan katillerin yayım ateşine karşı ateş bile açamadıkları ortaya çıktı.

Ellerinde Peru rejiminin Başbakanını, polis şeflerini, Fujimori'nin kardeşi de dahil bir çok suç ortağını bulduran, istese kolayca imha edebileceği bu insanlık düşmanlarıyla 127 gün birlikte yaşayan devrimciler, gafil avlanarak katledildiler.

Gerillalar, 17 Aralık 1996'da başlattıkları eylemin ikinci ayına doğru, 11 Şubat günü, Peru hükümeti temsilcisi ile resmi görüşmelere başlamışlar, talepleri için pazarlığa oturmuşlardı. Bugüne kadarki süreçte ise iyiniyetlerinin bir göstergesi olarak onlarca rehineyi salıvermişlerdi. Görüşmeler sırasında Küba'ya sığınmaları teklifine gerilla lideri Nestor Cerpa "Gidecekleri tek yerin Peru ormanları olduğu..." cevabını veriyor, talepleri kabul edilene kadar eyleme devam edecekleri ilan ediyordu. 21 Nisan'da, yani kanlı baskından sadece bir gün önce, hükümet temsilcisi Domingo Palermo, kamuoyuna "Peru hükümeti ile MRTA arasında resmi olmayan görüşmeler yoluyla bir uzlaşmaya doğru gidildiği..." açıklamasını yaptı. Bu açıklama ile, aynı zamanda, sözü edilen resmi olmayan görüşmeler hükümet tarafından resmleştirilmiş oluyordu.

Ve krize barışçı yollarla çözüm bulunabileceği beklentisinin en fazla olduğu günlerde Peru iktidarı krizi katliamcı bir saldırı sonlandırdı. 17 Aralık '96'da, herkesi hayran bırakan bir yaratıcılıkla, üst düzeyden 700 kişiyi rehin alarak elçiliği ele geçiren MRTA savaşçıları, 21 Nisan '97'de "futbol oynarken" gafil avlandılar. Gerillalar, henüz diplomatik görüşmeler sürerken, üstelik de bu görüşmeler tüm dünyaya Peru hükümet sözcüsü tarafından "...uzlaşmaya hiç bu kadar yakınlaşmamıştık." sözleri ile duyurulurken bir baskına uğrayacaklarını doğal olarak düşünmediler. Çünkü onların zihinleri katliamcı haksız savaşların onursuz saldırganlıklarıyla bilinememişti. Haksızlığa karşı her türlü yolla başkaldırmaktan başka bir kural bilmeyen savaşçı kimlikleri kallesliği öğrenmemiş, tüm dünya önünde onurlu bir misyona soyunan kişilikleri namertlikle kirlenmemişti.

Peru'da emperyalizmin maşası ve kiralık katili Alberto Fujimori rejimi devrimci kanı dökmek pahasına ayakta durmaktadır. **Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin (MRTA)** 127 gün süren Japon elçiliğini işgal eyleminin kırılması için 22 Nisan günü başvuru barbar yöntem, bir kez daha rejimin bu canı karakterini doğrulamıştır.

Peru'lu devrimciler, 17 Aralık 1996 günü Lima'daki Japon elçiliğinde şatafatlı bir ziyafeti basarak, aralarında yabancı işadamlarının da bulunduğu, Peru jet sosyetesinin kaymak tabakasını temsil eden 700 civarında davetliyi rehin almışlardı.

Tupac Amaru Devrimci Hareketi gerillaları, Japon elçiliği baskını vesilesiyle ne tür talepler ileri sürmüşlerdi? Kısaca ve özetle sıralayalım: Peru'lu devrimciler, ölüm mangalarının terör estirdikleri Peru'da devrimci ve masum insanların kanının dökülmesine son verilmesini; dehşet verici koşullarda zindanlarda tutulan, daha doğrusu çürütülen devrimcilerin yaşam koşullarının düzeltilmesini; ve tecritte tutulan önderleri Victor Polay Campos ile 400 civarında devrimcinin serbest bırakılmasını istiyorlardı.

Bunun yanı sıra, **Tupac Amaru Devrimci Hareketi** gerillaları, dünya kamuoyu önünde, Peru halkının ezici çoğunluğunu çağ dışı bir sefalet mahkum eden ultra-liberal ekonomik politikayı teşhir ediyor, kınıyor ve değişmesini talep ediyorlardı. Peru gerçeğini tüm çıplaklığı ve aynı zamanda tüyler ürpertici boyutlarıyla dünyanın suratına çarpıyorlardı. Çünkü IMF ve Dünya Bankası gibi emperyalizmin uluslararası kurumlarının bir "başarı mucizesi" olarak tanıttıkları bu ülkede, resmi rakamlara göre, 22 milyon nüfusun 15 milyonu dehşet verici sefalet koşullarında yaşamaktadır. Çalışabilir durumda olan her 10 Perulu emekçinin 9'u işsizdir.

İşte **Tupac Amaru Devrimci Hareketi'**ne mensup devrimcilerin bir tek kişinin burnunu kanatmadan gerçekleştirdikleri ve 127 gün sürdürdükleri cesur ve yiğit eylemin temel talepleri bunlardı. Emperyalist güdümlü Fujimori rejimi, 127 gün süren

manevralardan sonra, bu taleplere dehşet verici bir toplu katliamla cevap verdi. Oysa devrimciler, eylemleri boyunca ve hepsi barbarca katledilene kadar, dünya kamuoyu önünde olağanüstü bir iyimserlik, iyiniyet ve hoşgörü örneği sergilemişlerdi. Pespeşe yüzlerce kişiyi serbest bırakmışlardı. Zamanla rehinelere de sempatisini kazanan devrimcilerin bu tavrı, faşist rejimi ve destekçilerini çileden çıkartan, kudurtan bir faktöre dönüştü. Oysa gerillalar, içlerinde Fujimori'nin kardeşinin de bulunduğu rejimin kaymak tabakasını topluca imha etme olanağına sahiplerdi. Yapmadılar, çünkü amaçları bu değildi.

Fujimori rejimi devrimcilerin devrimci insancılığına faşizmin, kapitalist sistemin barbar bir vahşetiyle cevap verdi. CNN kameraları önünde canlı yayın çerçevesinde gerçekleştirilen katliamın detaylarına ilişkin henüz yeterince bilgi yoktur. Ama teknik denilebilecek detayların herhangi bir önemi de yoktur. Her ne kadar kirli savaşta uzmanlaşmış olsa da bu operasyonu teknik bakımdan tek başına Peru ordusunun örgütlediğini sanmak safdilliktir. Arkasında ABD ve öteki emperyalist ülke uzmanlarının olduğuna kuşku yoktur. Operasyonun kamuoyuna açıklanan ilk teknik bilgileri de göstermektedir ki gerillalar çatışmalarda ölmeler, resmen infaz edildiler, kallesçe katledildiler. Çünkü Fujimori timleri, büyük ihtimalle uyuşturucu gaz bombası kullanarak, kayıp vermeden binaya girmeyi başardılar. Gafil avlayarak hazırlıksız yakaladıkları gerillaları sağ ele geçirme olanağına sahiplerken, hepsini toptan imha etmeyi tercih ettiler. Bu ise önceden politik düzeyde alınmış bir karardan başka bir şey değildi.

Eylemin patlak verdiği günlerde yaptığımız değerlendirmede, "Eylem nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Fujimori rejimi ve uyguladığı politika, ağır bir yara almış

bulunuyor.", demiştik. Bugün rejim aldığı bu yarayı daha fazla devrimci kanı dökerek kapatma, bu arada ortaya çıkan kendi iç çatlaklarını onarına yoluna girmiş bulunuyor. Çünkü elçilik eylemi rejimi köşeye sıkıştırdı. Kirli çamaşırlarını, yalnız ülke düzeyinde değil, uluslararası bağlamda da ortaya döktü. Ve nihayet, yönetici klikler arası ilişkileri keskinleştirdi.

Rejimin bir kaç ay ört bas edilen iç çatlakları, 19 Nisan günü içişleri bakanı general Juan Briones Davila ve polis şefi general Antonio Ketin Vidal'ın safdışı edilmeleriyle su yüzüne çıkmaya başladı. Herşeyin sansür edildiği, toplumun topyekün zapturapt altında tutulduğu bu ülkede, son günlerde değişik türden skandalların mantar gibi gün ışığına çıkmaya başlaması bir tesadüf değildir. Bu rejim içi dalaşmaların bir sonucudur. Yine eylemin gerçekleştirildiği günlerde yaptığımız değerlendirmede, "Eylem Peru emekçileri ve halkının yanı sıra komşu ülke halkları üzerinde kuşkusuz güçlü ve olumlu bir etki yaratmıştır. Dahası, kıtada direnmekte direnen devrimcilere moral ve cesaret vermiştir.", demiştik. İsabetliliğini koruyan bu değerlendirme pratik ifadesini önümüzdeki dönemde gösterecektir. Hatırlanacağı gibi eylemin öncesinde emperyalist medya, bazı utanç verici teslimiyet örneklerine de dayanarak, bu kıtada devrimci hareketin kökünün kazındığını iddia etmekteydi. **Tupac Amaru Devrimci Hareketi** gerillalarının cesur ve sarsıcı eylemi bu tür iddialara büyük bir darbe oldu.

Perulu devrimcilerin katledilmesi, faşist Fujimori rejiminin yaralarını sarmaya değil, devrimci dinamiğin gelişimine katkıda bulunacaktır. Onların temiz devrimci anısı mücadelede bayraklaşacaktır. İnsan kasabı Fujimori rejiminin yaptığı katliam, özellikle Latin Amerika'da devrimcilerin, sömürülen, ezilen ve toplu imhalara maruz kalan emekçilerin, kıta halklarının kendi ülkelerindeki mevcut kukla rejimlere karşı besledikleri kine yeni boyutlar ekleyecek, onların öfkelerini bileyecektir. Bu kalles katliamın hesabını, yalnız uşak Fujimori değil, kanla beslenmeye alışık asalak Peru oligarşisi de, er ya da geç ama mutlaka ödeyecektir. Çünkü bizzat bu vahşet, faşist rejimin, Peru oligarşisinin gücünün değil, tam tersine, zayıflığının gelecek korkusunun en somut bir göstergesi olmuştur.

Türkiyeli komünistler olarak **Tupac Amaru** gerillalarının temiz, yürekli ve yiğit devrimci anıları önünde saygıyla eğiliyoruz. Zaman onların olağanüstü fedakarlıklarının boşuna olmadığını gösterecektir.

Eğitim emekçilerinin militan grevi sürüyor

Arjantin: Grevler yerel halk direnişine dönüşüyor

Menem hükümetinin yeni iş yasası, özelleştirmeler, sosyal kazanımların gaspı, dolaylı ve dolaysız vergi artışları vb. içeren neo-liberal saldırı paketi, Arjantin işçi sınıfı ve emekçilerinin öfke ve direnişle karşılandı.

Özellikle 1996'dan bu yana Arjantin'de büyük bir kitle hareketliliği var. Başta işçi sınıfı olmak üzere diğer emekçi kesimler, ülkenin dört bir yanında grevler, direnişler, protesto yürüyüşleri ve gösterilerle tepkilerini dile getiriyorlar. Eylemler her geçen gün daha geniş kitleleri kucaklıyor. (Arjantin son üç yılda Latin Amerika'da kişi başına en yüksek grev katılım oranının gerçekleştiği bir ülke.) Birçok yerde militan biçimler alan direniş ve eylemlerin politik muhtevası da gözle görülür hale geliyor. Ekonomik taleplerin yanısıra, doğrudan iktidarı ve efendisi ABD'yi hedef alan şiarlar atılıyor. Etkili dayanışma grevleri, fabrika ve yol işgalleri örgütleniyor. Eylemleri bastırmak üzere devreye sokulan devletin kolluk kuvvetleriyle uzlaşma değil çatışma yolu seçiliyor. Radikal bir direnme hattı geliyor.

İşte genel grevi ülkenin somut bir gündemi haline getiren bu gelişmelerdir. Sendika bürokrasisine rağmen genel grevin örgütlenmesine girişilmiştir. Bu arada mevzi direnişler de olanca hızıyla devam etmektedir. İşçi-emekçi grevleri metropollerden taşraya yayılmaktadır. Neuquen bölgesinde eğitim emekçilerinin militan grevleri yaşanıyor. Patagonya eyaletine bağlı bu bölgenin değişik kentlerinde bir ay aşkın bir süredir devam eden grevler radikal gösterilerle daha ileri bir boyut kazanmış durumda.

Neuquen bölgesinde hükümet programından uyarlanan yeni eğitim yasası, hem bir çok eğitim emekçisinin işini kaybetmesi, hem de kısılan ders saatleri nedeniyle maaşların düşmesi anlamına geliyordu. Eğitim emekçilerinin grev ve protesto gösterileri, "işinize gelirse" dayatması üzerine başladı. Öğretmenler, başta öğrenci gençlik olmak üzere halktan aldıkları desteğin de verdiği güçle, eylemlerini daha militan bir mecraya sıçrattılar. Eylemliliğin doruk noktası başkent Buenos Aires'e giden anayolun barikatlar kurularak işgal edilmesi oldu. (Neuquen başkent 1000 km. kuzeydoğusunda yer almaktadır). Böylece bölgenin başkentle olan tüm bağları koparıldı. Halk buna rağmen eyleme desteğini artırarak sürdürdü. (Sermaye medyasının anketine göre, bu destek %63 düzeyindedir.) Arjantin kolluk kuvvetlerinin eylemcilere saldırısı bir çok insanın yaralanmasına yolaçtı. Çok sayıda insan tutuklandı. Buna rağmen eylemi kırmayı başaramadılar. Çeşitli hedef sapıtırma ve eylemi içeriden bölme girişimleri boşa çıkartıldığı gibi, mevziler daha da güçlendirildi.

Özel birliklerle takviye edilen polis, bu kez 12 Nisan'da, Plaza Huncal ve Cutral Co şehirlerinde öğrenciler ve halkla birlikte omuz omuza mücadeleyi yükselten eğitim emekçilerine saldırdı. Coplar, basınçlı su ve gözyaşartıcı bombaların kullanıldığı saldırıda birçok insan yaralandı. Saçlarından sürüklenen, tekmelenen ve kafası yarılan insanları görüntüleyen gazeteciler ve kameramanlar da saldırının hedefi haline geldiler. Bu vahşi saldırılar emekçi halkın direnişçilere daha etkin bir biçimde destek vermesine yolaçtı. Eylemi kırmayı başaramayan kolluk kuvvetleri, bunun üzerine sokaklara ve evlere saldırmaya başladılar. Evlere atılan gözyaşartıcı bombalar halktaki isyan ateşini körükledi. Çatışmalar sokaklara, mahallelere yayılarak tümüyle polis kontrolünden çıktı. Polis katliamcı yüzünü göstermekten geri durmadı. Halka rastgele ateş açtı. Eyleme destek sunan bir emekçi boynuna saplanan bir kurşunla katledildi. Bu haberin yayılması üzerine bölgedeki çatışmalar çığırından çıktı.

Halk işçileri bakanının istifasını talep ediyor. Bölgeye yeni birlikler gönderen hükümet ise şimdilik tehditler savurmayı yeğliyor. Ama açıktır ki, rüzgar eken fırtına biçecektir. Arjantinli eğitimciler, öğrenciler ve bölgedeki emekçi halkın sergilediği kararlılık, bunu yeterli açıklıkta ortaya koyuyor.

Nikaragua: Devrimden kalan sosyal kazanımlar savunulabilecek mi?

Köylüler topraklarını savunmakta kararlı

Somoza yanlısı hükümet ile Sandinistler arasında ilk kez mülkiyet ilişkilerine yönelik politikalar nedeniyle sert tartışmalar yaşanıyor. Ocak ayında yönetime gelen Arnoldo Aleman, Nikaragua Devrimi'nin tüm kazanımlarını tasfiye etmeye çalışıyor. Bu nedenle Nikaragua'da 14 Nisan'dan bu yana Aleman'a karşı kitlesel gösteriler düzenleniyor. Bir çok sendika ve kitle örgütünün çağrısı üzerine yığınlar başkent Managua'nın bütün yollarını keserek ablukaya aldılar.

Mart ayında Toprak Reformu Enstitüsü, Sandinist yönetiminin '94'de Violeta Chamorro burjuva hükümetine yönetimi bırakmadan önce verdiği 14 bin tapunun iptal edileceğini açıkladı. Enstitü çalışanlarının Somoza ailesinin mülkiyetinin geri verilmesine ilişkin gizli planları ortaya çıkarmaları üzerine ise gelişmeler yeni bir boyut kazandı. Daha önce de, Somoza ulusal ordusunun eski bir generaline 1.5 milyon dolar tazminat ödenerek "rehabilité" edilmişti.

Bu restorasyon çabaları sürerken, yeni hükümet, Sandinist sempatisini 40 bin kamu emekçisinin işine son vereceğini duyurdu.

İşte bu gelişmeler büyük bir kitlesel direnişe ivme kazandırdı. Günlerce başkent Managua'nın yolları barikatlarla ablukaya alındı ve ulaşım felç edildi. Kent merkezinde tüketim maddeleri kıtlığı çekilmeye başlandı. Değişik kentlerde işçiler, köylüler, memurlar ve öğrenciler de eylemlere aktif destek sundular.

Hükümet başlangıçta tehditler savurarak ve ordu birliklerini ülkenin güneyine göndererek kitle eyleminin önüne geçmeye çalıştıysa da başarılı olmadı. Direnişin ivme kazanması üzerine devlet başkanı Aleman geri adım atmak zorunda kaldı. 17 Nisan günü Daniel Ortega'ya "ulusal diyalog" önerisiyle gitti. Hükümet, Sandinist muhalefet, sendikalar ve çeşitli sermaye kuruluşları bir araya gelerek, ülkenin istikrarı ve ekonomik durumu üzerine görüşmeler yapacaklar.

Geçici uzlaşmaya göre köylülerin topraklarına üç ay boyunca dokunulmayacak. Bu süre içinde bir "çözüm" bulunmaya çalışılacak. Ancak bu geçici uzlaşmanın kalıcı olması mümkün değil. Zira Aleman'ı destekleyen oligarşi, devrimin kazanımlarının tümüyle tasfiye edilmesini istiyor.

Emekçi insiyatifi geliyor

Bu kitle direnişi devrimin yükünü taşıyan emekçi yığınların karşı-devrime bir tepkisi olarak ortaya çıkmıştır. Hem Sandinist hareketin önderliğinden bağımsız gelişmesiyle hem de kitleselliğiyle yeni bir anlam taşımaktadır.

Hükümet yaptığı ilk açıklamalarda, bu "halk ayaklanması"nın arkasında yeni bir Sandinist devrim programının olduğu propagandasını yapmaya çalıştı. Yeni oligarşik güçler böylece hem hükümetle diyalog içinde olan Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni (FSLN) köşeye sıkıştırarak kitlelerden soyutlamayı, hem de FSLN'yi yeni kitle hareketiyle özdeşleştirerek denetime almayı hedefliyorlardı. FSLN yöneticilerinden Bayardo Arce ise "halk ayaklanmasının" arkasında buldukları iddiasını reddetti ve halkın mücadelesini yalnızca "desteklediklerini" açıkladı.

Yeni hükümet ile FSLN ve diğer kitle örgütleri arasındaki tartışma ve çatışma, '80'li yılların devrim sürecinde kamulaştırılan mülkiyetlerin eski sahiplerine geri verilmesine yöneliktir. Devrimin '79 yılındaki zaferinin ardından birçok büyük mülk sahibi ABD'ye sığınmak zorunda kaldı. Devrimci hükümet kamulaştırdığı toprakları kooperatiflere ve kır yoksullarına dağıttı. Ekili toprağın üçte birine sahip olan Somoza ailesinin mülkiyeti de bu süreçte kamulaştırıldı.

Toprak ilişkilerindeki dönüşüm Sandinist devrimin en önemli karakteristiklerinden biriydi. Devrim topraktaki mülkiyet ilişkilerini dönüştürmeyle özdeşleştirildi. Devrim öncesi ekili alanın %37'si büyük toprak sahiplerine aitken, bu oran toprak reformu sürecinde 1984'te %12'ye düşürüldü. Küçük köylüler ve tarım işçileri kendi sendikal örgütlerini kurarak (UNAG ve ATC) tarım burjuvazisinin siyasal gücünü etkisizleştirdiler.

Bugünkü hükümet devrimle hesaplaşmak, devrim sürecinin ekonomik, sosyal ve kültürel kazanımlarını tasfiye etmek ve devrim öncesi mülkiyet ilişkilerini tümüyle yeniden yerleştirmek istiyor. Chamorro'yla başlayan bu tasfiye sürecini şimdi yeni hükümet yeni boyutlara vardırıarak sürdürüyor.

Bu işi ilk etapta FSLN'nin burjuvalaşmış kesimiyle masa başında çözmeye çalıştı, fakat başarılı

olamadı. Heterojen bir sosyal yapı ve ideolojik-politik bir çoğulculuk sergileyen FSLN, devrimden sonra, Ortega'nın temsil ettiği eğilim şahsında bir Sandinist burjuva elit oluşturma çabasına girmişti. Bu açıdan kitleler FSLN üst düzey yöneticilerine güvenmiyorlar. Onları devrimi savunmamakla itham ediyor ve onların burjuva mülkiyetle bağlarını sorguluyorlar.

10 Ocak'ta yeni devlet başkanı Aleman, FSLN genel sekreteri Daniel Ortega'yla bir görüşme yapmıştı. Mart başında bazı köylüler polis zoruyla ettikleri topraklardan (topraklar eski sahiplerine geri verilecekti) kovuldular. Köylülerin topraklarını zorla ellerinden alma operasyonu, toplumsal çatışmanın geldiği düzeyin bir göstergesi oldu. Süren çatışmalar esnasında 20 yaşındaki bir tarım işçisi polis tarafından kurşunlanarak öldürüldü. Kitle gösterileri o günden bu yana büyük bir ivme kazanarak yaygınlaşıyor.

Kitlenin bu direnişinden sonra Sandinistler hükümetle girdikleri diyaloga ara verdiler. Köylülerin topraklarından zorla kovulması uygulamasının durdurulmasını istediler.

Aleman özellikle Ortega'yı övücü açıklamalarla kazanmak istiyor. Ortega'nın Sandinist yönetiminin baskısı altında olduğunu söylüyor. Hükümet bu stratejiyle Sandinist Hareketi parçalamak ve etkisiz hale getirmek hesabı içinde. FSLN ise kitleleri karşı-devrime karşı harekete geçirmek ve muhalefeti devrimci bir çizgide geliştirmek konumundan uzak durumda. Buna ne niyeti ve ne de gücü var.

Oligarşi ekonomik ve politik gücünü şimdilik pekiştirmiş bulunuyor. Bu nedenle her fırsatta devrimin sosyal kazanımlarına saldırıyor. Son olarak diktatör Somoza'nın yeğeni Jose Sevilla'yı Arjantin'e büyük elçi olarak göndererek onore etti. Bu davranışın derin bir sembolik anlamı var.

Yeni oligarşi güçlerinin bu karşı-devrimci saldırılarında ne derece başarılı olacakları kitlelerin göstereceği direnişe bağlıdır. Kitleler bugün için bu konuda bir hayli kararlı gözüküyor. FSLN'nin gelecekteki varlığı da kitlelerin bu devrimci kararlılığı karşısında takınacakları tavra sıkı sıkıya bağlı. FSLN'nin taban örgütleri, Somoza mülkiyetinin geri verilmesi girişimine karşı ölümüne mücadele edeceklerini açıkladılar.

Mobutu rejimi yıkılırken...

Zaire'de emperyalist talanın yeni evresi

Zaire'de gelişmeler güç geçtikçe hızlanmaktadır. Bir taraftan, Güney Afrika'da, Birleşmiş Milletler Örgütü ve Afrika Birliği Örgütü gözetimi ve arabuluculuğu altında, Mobutu rejimi temsilcileri ile Laurent Désiré Kabila'nın delegeleri arasında sözde ateşkes ve uzlaşma pazarlıkları yapılmaktadır. Hatta Mobutu ile şu anda Mandela'yla görüşen Kabila'nın da bir araya geleceği iddia edilmektedir. Diğer taraftan ise, Demokratik İttifak Güçleri ülkenin ikinci büyük kenti Lubumbashi'yi ele geçirerek hızla ilerliyorlar. Bu arada başkent Kinshasa'da trajik komik sahneler yaşanmakta, yangından mal kaçırma operasyonları, yani İsviçre'ye valiz transferleri sürmektedir. Kısacası rejim toptan çöküşünün rezaletini yaşamaktadır.

Her şeyden önce şunu belirtelim ki, Zaire'de bir süredir siyasi rejim fiilen çökmüştür. Dolayısıyla Güney Afrika'da yapılan pazarlıkların da bir politik ciddiyeti olduğu iddia edilemez. Mobutu rejiminin Demokratik İttifak'la pazarlık masasına oturacak takati kalmamıştır.

Durum böyle olunca, bu saatten sonra yapılacak tek şey, Fransa'nın, Mobutu'nun kulağından tutup ailesi ile birlikte Akdeniz sahilindeki villalarından birisine yerleştirmesidir. Tıpkı zamanında Bokassa'ya yaptığı gibi. Ama öyle olmuyor. Çünkü bu göstermelik pazarlıklar aslında başka bazı gerçekleri perdeleme işlevi görüyor. Zaire'nin zenginlikleri üzerine uluslararası tekkeller tarafından örgütlenen talan, yapılan pazarlıklar ve imzalanan anlaşmalar çin zaman kazanılıyor.

Politik, askeri ve diplomatik bakımdan perde artık kapanmıştır. Fransız emperyalizminin Mobutu'yu kurtarmak için yapacağı fazla bir şey kalmamıştır. Emperyalizmin düne kadar Kara Afrika'da politik istikrarın teminatı diye kutsadığı Mareşal Mobutu'ya artık kimse sahip çıkmıyor. ABD ve Avrupa'nın değişik başkentlerinde ardarda yapılan açıklamalar ve yayınlanan resmi bildirimler, can çekişmekte olan Mobutu'ya sırtından hançer gibi saplanmaya devam ediyor.

İşte bunlardan bir kaç örnek: Beyaz Saray sözcüsü Michael McCurry: "Mobutu geçmişin bir yaratığıdır. Zaire tarihinde yeni bir sayfa açmak için yeterli desteğe sahip değildir. Mobutu çağı artık kapanmıştır. Statüko devam edemez."

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Nicolas Burns: "Mobutu'nun zamanının artık tamamlandığını düşünüyoruz. Zaire'da daha iyi seçeneğe geçişe

ihtiyacımız var."

İngiltere: "Zaire'de demokratik bir değişim ihtiyacı mevcuttur, Mobutu'yu vatandaşlarının dileklerine ve ülkenin ihtiyaçlarına denk düşen kararlar almaya çağırıyoruz."

Belçika: "Mobutizmin sayfası artık temelli kapandı."

İç kan ağlayan Fransa ise kıtada çok uyguladığı o meşhur senaryolarından birine atıfta bulunarak; "ulusal mutabakata ve seçimlere giden düzenli ve uzlaşmalı geçiş" çağrısında bulunuyor.

Perde arkasında yürütülen pazarlıkların iç yüzü nedir? Zaire'nin yer altı zenginlikleri bakımından dünyanın en zengin ülkelerinden birisi olduğu biliniyor. Burada tek bir rakam vermekle yetinelim. Bilim adamlarının pil üretiminde kullanılacağı için geleceğin madeni saydıkları kobalt rezervleri bakımından Zaire, dünya üretiminin %80'ine sahiptir. Mobutu'yu iktidara getiren, çavuşluktan mareşalliğe terfi ettiren ve otuz yıldır ayakta tutan esas güç, bu zenginlikleri gaspeden uluslararası tekkellerdir. Zaire'de iktidar değişimini gündeme getiren faktör yine esas olarak bu zenginliklerdir. Toplumsal hoşnutsuzluğun, uygun tarihsel ve konjonktürel koşullarda ve Kabila'nın Demokratik İttifak'ı aracılığıyla, kendisine bir yol araladığı ve rejimi zora zoktuğu bir gerçektir. Ama esas belirleyici faktör, Sovyetler Birliği'nin çöküp dağılmasından sonra artık açıktan birbirleriyle çatışmak zorunda kalan emperyalist güçlerin ve çok uluslu tekkellerin bu ülkenin zenginliklerini yeniden paylaşma istemidir.

Kabila da kudretini bir bakıma bu zenginlikleri paylaşma isteminin kazandığı dinamikten almaktadır. Her şeyin darmadağın olduğu, iktidarın sokakta terk edildiği, yaşamın her alanında karışıklığın hüküm sürdüğü ve güçlü bir gerilla hareketinin hızla ilerlediği dev bir ülkede, çok uluslu şirketler, eşine rastlanmamış bir

soğukkanlılıkla yatırım yapmaktadırlar. Kabila güçlerinin Lubumbashi'ne girmelerinden yalnızca üç gün önce, Belçika'nın Forrest adındaki bir maden işletme tekeli, bakır ve kobalt ocaklarını işletme ve ihrac etmek için onlarca milyon dolar tutarında bir anlaşma imzaladı. 1995 yılından bu yana Lubumbashi ve Kolwezi bölgesinde, Forrest'in yaptığı gibi, başka bazı uluslararası tekkeller 2 milyar dolar yatırımda bulundular. İsviçre, İsveç ve Kanada'nın ortaklaşa kurduğu ve bir asır boyunca kobalt işletecek şirketin tek başına proje tutarı bir milyar dolar değerindedir.

Kabila'yı askeri alanda zaferden zafere koşturan kudretin gerisinde, çok uluslu tekkellere açılan bu yeni talan imkanlarını görmek gerekiyor. Güney Afrika'nın Zaireliler arası pazarlıklarda evsahipliği yapması ve bir diplomasi mekanına dönüşmesi bir tesadüf değildir. Görüşme ve pazarlıkların seremonisini hazırlayan Mandela'dır. Fakat esas söz sahibi olan ise, Kabila ile çok sıkı ilişkiler içinde olan ve onun

Lubumbashi'yi ele geçirmesini kolaylaştıran, dünya mücevher pazarlarının hakimi De Beers tekeldir.

Bununla birlikte, Demokratik İttifak'ın saflarında, ülkesinin talanını örgütleyen ve talanda aldığı komisyonları İsviçre bankalarına istif eden emperyalizmin piyonu Mobutu rejimine karşı mücadele veren yurtseverlerin, devrimcilerin olduğuna da kuşku yoktur.

Sonuç olarak, esas adıyla Joseph Désiré Mobutu, tarihsel misyonunu, kendisi ve efendileri payına hakkını vermek gerekir ki, oldukça başarılı bir biçimde tamamlamış oluyor. O zamanında Belçika sömürge ordusunda görev yapan silik bir subaydı. Ulusal kurtuluş mücadelesinin Kara Afrika'daki tarihsel sembolü Patrice Lumumba'nın yanında yer almakla ve MNC (Kongo Ulusal Hareketi) saflarında Lumumba'nın yardımcısı olmakla değişik bir kimlik kazanmış göründü. Ama çok geçmeden ihanete battı. Emperyalizmin satın alarak kendisine maşa seçtiği Mobutu'nun ilk işi, "Bağımsızlık Belçika'nın bir armağanı değil, Kongo halkının temel bir hakkıdır" şiarıyla kitleleri sömürgecilğe karşı seferber eden ve bölgede parlak bir ulusal kurtuluş hareketi süreci başlatan Patrice Lumumba'yı 1961 yılında katletmek oldu.

Dünyanın en büyük kişisel servetlerinden birine sahip olan bu vatan haini zat, otuz küsur yıl boyunca ve farklı emperyalist güçlerin doğrudan askeri desteği ile, açlığa ve sefalete mahkum edilmiş olan masum Zaire halkına kan kusturdu. Onun bu kadar uzun ömürlü olmasının diğer bir nedeni ise, emperyalist güçlerin birbirlerinin kuyruklarına basmayı fazla göze alamadıkları bir tarihsel dönemde, emperyalistler arası çelişkilere faydalanmasını bilmesiydi. Kendisini ortama ve koşullara göre farklı güçlere pazarlamasını başarmış olmasıydı.

Ve dolayısıyla, Joseph Désiré Mobutu, bugün artık tamamen yalama olduğu, kendisini satacak yeni bir güç bulamadığı, daha doğrusu alıcısı çıkmadığı için, yalnızlık içinde yıkılıyor. Ve yerine, uluslararası mücevher tekkellerinin omuzlarında, onlara çoktan satılmış, üstelik utanmadan Che Guevara'nın silah arkadaşı olmakla övünen, eski bir devrimci olan yeni bir Désiré geliyor. Laurent Désiré Kabila! Ama o öyle bir devrimci ki, Che'yi ve Kübalı devrimcileri Tanganika gölünün sazlıklarında bırakarak, silah getiriyorum diye gittiği Tanzanya'dan, aylarca sonra ve sadece şampanya kasalarıyla dönen biri!

Fransa: Jacques Chirac parlamentoyu feshetti

Yeni bir saldırı furyası kapıda!

Fransız Cumhurbaşkanı Jacques Chirac 21 Nisan günü, anayasanın kendisine tanıdığı yetkiyi kullanarak parlamentoyu feshetti. Bugün çaresizlik içinde parlamentoyu dağıtan Jacques Chirac, göreve başladığı günlerde, büyük oynamak istediğini ortaya koymuş ve nükleer denemeleri başlatmış, hemen ardından da orduyu profesyonelleştirmişti.

Normalde Chirac'ın durup dururken, olağanüstü koşullarda devlet başkanının rejimi politik çıkmazlardan kurtarması için öngörülen fesih silahını kullanması toplumda süpriz etkisi yapması gerekiyordu. Geçmişte, 1962'de Cezayir savaşı ortamında, 1968'de Fransa'daki sosyal patlama koşullarında De Gaulle'ün aynı yola başvurmasının, politik düzen açısından koşulları mevcuttu. Yine Mitterrand'ın 1981'de devlet başkanlığına seçilmesinin hemen ardından sağın çoğunlukta olduğu parlamentoyu dağıtması sürecin doğal mantığı gereği idi.

Chirac'ın parlamentoyu fesih nedeni olarak ise, 2000 yılına daha güçlü girmek, topluma dinamizm ve güven kazandırmak vb. türden yığınla gereksiz bahane uydurulmaktadır. Oysa, Chirac iki yıl önce devlet başkanlığına seçildi. Parlamentoda ise onun hükümetinin yürüttüğü politikayı kayıtsız şartsız destekleyen ezici bir sağcı parlamenter çoğunluk mevcut. Hatırlanırsa '95 işçi eyleminde Fransız burjuvazisi tek yumruk gibi Juppé hükümetinin etrafında birlik oluşturmuştu.

Kısacası Fransa'da burjuva politik düzenin tüm aktörleri, çoğunluk olsun muhalefet olsun, kendi hallerinden pek memnundur. Ancak gerçek olan şudur ki emekçi kitleler düzenden ve onun temel kurumlarından hiç de hoşnut değildirler. Ekonomik durgunluk sürmekte, işsizlik ve sefalet oranı hızla yükselmeye devam etmektedir. Bu arada da vurgunlar, mali skandallar birbirlerini izlemektedir. Toplumda genel bir hoşnutsuzluğun mayalanmaya devam ettiği bir ortamda düzenin can simidi gibi seçim sandığına sarılması ve taze kan arayışına çıkması hiç de şaşırtıcı olmamaktadır.

Tali politik hesaplar bir yana, bu kararın arkasında duran gerçek şudur: Fransız burjuvazisi erken seçimlerin düzene taşıyacağı taze kanı işçi sınıfına, emekçilere yeni bir saldırı kampanyasının sıçrama tahtasına dönüştürmeyi planlamaktadır. On dört

yıllık Mitterrand döneminin enkazı altında henüz çıkamayan Fransız solunun, beklenmedik süpriz bir sonuç saklı tutulmam kaydı ile, genellikle gafil avlandığı böylesi erken seçimlerin mevcut iktidar açısından bir tehlike oluşturmadığı açıktır.

Bu nedenle sandıktan çıkacak olan daha katı bir kemer sıkma politikasıdır, ultra-liberalizmdir. Sözde Fransız toplumuna hakim olan geleneksel blokajları aşma amacıyla yapılan bu erken seçim, Maastricht anlaşmasının öngördüğü kriterler bahane edilerek özelleştirmeleri, toptan işten atmaları, sosyal kazanımların budanmasını hızlandırmaktan başka bir işlev görmeyecektir. Dahası erken seçimler devletin en üst kademelerini ve ülkenin en önde gelen işverenlerini de kapsayan mali skandalların, dev ölçekli vurgunların kamuoyunda yarattığı

etkiyi hafifletme ve hatta kırma rolü de görmüş olacaktırlar.

Bilindiği gibi, Sosyalist Partisi'nin muhalefete düşmesi ve özellikle de Mitterrand devrinin son bulmasıyla birlikte Fransa'da, doruktaki örneğini '95 eyleminin oluşturduğu, işçi hareketinde ciddi bir canlanma yaşandı. İşçi sınıfının eylemliliği burjuvazinin Chirac vasıtasıyla uygulamaya koymayı hesapladığı yeni saldırı planlarını önemli ölçüde sekteye uğrattı. Söz konusu erken seçimlerle burjuvazi bir yandan emekçi kitlelere yönelik yeni bir oyalama ve hayal yayma dönemi başlatırken, öte yandan da kendi cephesine bir çeki düzen vererek yeni bir saldırı cephesi açmaya çalışmaktadır.

Oysa, erken seçim gibi geçici rahatlamaların iliklerine kadar çürümüş düzen için bir kurtuluş yolu olmadığını, uzun vadeli nefes kazandırmadığını tarihsel örnekler kanıtlamaktadırlar. Seçimlerin yarattığı psikolojik şok artık Avrupa ülkelerinde eskiden olduğu gibi yıllar sürmüyor. Fazla uzaklara gitmeye gerek yok. 1995 yılı Mayıs ayında Chirac'ın devlet başkanlığına seçildiği dönemde yarattığı etki, yaz tatilini de dahil etsek bile bir kaç ay zor dayanmıştı ve ardından bildiğimiz eylem süreci başlamıştı. Büyük bir sabırsızlık ve beklenti içinde olan bir toplumda bir erken seçimin düzene taşıyacağı taze kanın olsa olsa bir kaç haftalık ömrü olur demek abartı olmayacaktır.

Bulgaristan'da erken genel seçimler "Neo-komünizm"den ultra liberalizme...

Bulgaristan'da 19 Nisan günü düzenlenen erken genel seçimler Birleşik Demokratik Güçler etiketi arkasına gizlenen ultra liberal ve anti komünist koalisyonun parlamentoda salt çoğunluğu elde etmesiyle sonuçlandı. Eski mecliste 125 milletvekili ile temsil edilen Bulgaristan Sosyalist Partisi ise yarı yarıya oy kaybetti. 58 milletvekili çıkartarak tam bir hezimete uğradı.

Böylece 1990'da yıkılan Todor Jivkov iktidarından bu yana ilk kez yönetim el değiştirmiş oldu. Eski Bulgar rejiminin Doğu Bloku ile birlikte çöktüğü sırada, bir çok ülkede olduğu gibi, Bulgaristan'da da Bulgar Komünist Partisi bu kalemin gibi renk değiştirip yeni manzaraya ayak uydurarak iktidarını korumayı başarabilmişti. Yeni türeyen muhalefet partileri yer yer koalisyonlara ortak olsa da bugüne kadar ülkeyi yönetmeye devam eden Bulgaristan Komünist Partisi olmuştu.

Burjuva medya bu dönemi "eski rejimin devamlılığı" ya da "demokrat maskeli neo-komünist" dönem diye tanımlıyor. Bulgar halkının ve emekçilerinin önemli bir bölümü de buna inanmış, bu doğrultuda oy kullanmış ve yeni tercihlerini yapmış bulunuyorlar.

Sovyetler Birliği dahil, Doğu Bloku'nun dağılmasından sonra bu ülkelerde politik yaşam temelde aynı olma koşulu ile iki biçimde gelişti. Birincisi; iktidardaki mevcut "komünist" partiler biçimsel yapılarını koruyarak liberalleşti, "sosyalist" etiketi takılarak yumuşatıldı. Bulgaristan'da, Sırbistan'da ve Romanya'da olduğu gibi yönetimde kalmaları sağlandı. En tipik örneğini Arnautluk'un temsil ettiği ikinci yönelişte ise, eski partilerin dışında oluşturulmuş yeni yapılanmalar yönetime geldiler. Polonya'daki Dayanışma Hareketi de sürecinin özgünlüğüne rağmen bu türden bir iktidar değişiminin tipik bir örneği olarak anılabilir.

Bazı küçük farklılıklar dışında, özünde aynı ideolojik ve politik tercihlerle tekabül eden, liberalizmin çeşitli yerel özgünlüklere uyarlanarak farklı dozlarda uygulanmasından ibaret olan bu formasyonlar arasında ilkesel

bir fark yoktur. Birine "neo-komünist" ötekine "demokrat" etiketleri yakıştırmak zoraki demagoji yapma ihtiyacından kaynaklanmaktadır. Ancak, burjuvazi için bu tür suni ayrıntılar kısa sürede etkisini gösterebilecek bir politik propaganda malzemesi olabilmektedirler.

Bu yolla Bulgaristan'da kapitalizmin getirdiği ekonomik ve sosyal yıkıma karşı gelişen kitle muhalefeti anti komünist bir cereyana dönüştürüldü. Yılın başlarında Bulgaristan'da güçlü bir kitle hareketinin doğmasına ve erken seçimlerin gündeme gelmesine neden olan ekonomik yıkıntının böylece kolay bir sorumlusu bulunmuş oldu. Yani krizin sorumlusu vahşi kapitalist uygulamaya değil de eski rejimin sözümona kesintiye uğramadan devam etmesiydi! Oysa, Bulgaristan'ın yanbaşı Arnautluk'ta geçmişten köklü bir kopuş yaşanmış hatta eski rejimin sorumluları cezaevlerine konmuş ve iktidara emperyalizmin kusursuz demokrat yaftası ile onurlandırıldığı Sali Berişa'nın partisi gelmişti. üstelik Berişa iktidarı batının salık verdiği ekonomik politikayı harfiyen uygulamıştı. Sonucun nereye vardığını bizzat Arnautluk halkı tüm dünyaya en berrak bir biçimde gösterdi. Ek bir açıklama getirmeye gerek yoktur.

Bulgaristan Sosyalist Partisi iktidarda ülkenin temel işletmelerini birer arpalık olarak kullanıyor, uyguladığı liberal ekonomik politika ile ülkeyi iktisadi iflasla başbaşa bırakıyor, toplumsal çöküntünün mimarlığını yapıyordu. Bu gün emperyalist metropollerin tek ağızdan yeni "demokrat" iktidar olarak kutladıkları ekibin üstlendiği misyon kısa sürede eski rezil geçmişi aratacaktır. Bu ekibin önünde duran misyon IMF ve Dünya Bankası tarafından çoktan belirlenmiştir. Eski iktidarın uygulamaya koyduğu ekonomik politikanın dozu kat kat arttırılmıştır. "Toplu talan operasyonu" diye özetlenebilecek olan bir ultra-liberal ekonomik politika Bulgar emekçilerini beklemektedir. Tıpkı Arnautluk'ta olduğu gibi Bulgar halkı ve emekçileri en nihayetinde, kendilerine sırınğa edilen zehirli yalan yığınının etkisinden kurtulacak ve acı gerçeği göreceklerdir.

EKİM

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:168, 15 Nisan '97

1 Mayıs: Atılımlarımızın yeni halkası

1 Mayıs, taşıdığı özel önemle, bütün bir yıla damgasını vuran özel bir kavga günüdür. Gerek devlet, gerekse devrimci ve reformist sol akımlar bu özel günün önemine uygun bir çalışma temposuna girerler. Düzen cephesi fiili ve psikolojik terörünün dozunu artırır. Buna 1 Mayıs öncesinde başlar ve 1 Mayıs günü düzenlediği provokasyon ve katliamlarıyla tamamlar. Sermaye uşağı sendika bürokratlarının çabası da, devrimci bir etkiden ve havadan olabildiğince uzaklaştırılmış bir 1 Mayıs çabasıdır. Faaliyet ve konumlanışları itibarıyla tatlı su solcusu reformist akımların konumu da onlardan pek farklı değildir. Esas olarak gövde gösterisi peşindedirler ve kendi güçlerinin propagandası kaygısıyla hareket ederler. Genele ilişkin çabaları ise, 1 Mayıs'ı bir kavga günü olmaktan çıkarıp sıradan bir karnavala dönüştürme eksenindedir. Nesnel konumlanışları ve amaçlarıyla devrimci hedeflerin karşısına düştükleri için, özleyip hayal ettikleri bir 1 Mayıs'ın gerçekleşmemesinin sorumlusu olarak devrimci hareketlerin varlık ve hareket tarzını görürler. Bu nedenle, çoğu durumda, devrimci harekete karşı düzenin ağızyla konuşmaktan kurtulamazlar. 1 Mayıs '96 bunun hafızalara kazınmış yeni ve canlı bir örneğidir.

Devrimci akımlar ise, kuşkusuz ki belli bir ciddiyet içinde hazırlanırlar 1 Mayıs'a. Alana kitle katılımı ve bunun biçimleri konusunda gerekli hassasiyet fazlasıyla gösterilir. 1 Mayıs'a öngelen faaliyette ise aynı hassasiyeti görmek genellikle mümkün olmaz. Günün önemine uygun olarak hiç olmazsa öncelikle işçi sınıfı kitlelerine yönelmek, Kürt-Alevi emekçi mahallerine sıkışmayı kırıp, emekçi sınıfın geneline yönelen bir propaganda-ajitasyon düzeyi tutturmak yakıcı görevlerinin üzerinden kolayca atlanır. Temellerine inildiğinde, bu durumun ve tutumun gerisinde devrimci iktidar perspektifinden uzaklığın bulunduğu görülür. Aynı mantığın bir başka uzantısı da, 1 Mayıs'ın bir bütün olarak devrimci yürüyüş ve faaliyette bir sıçramanın, daha ileri hedeflere yönelmenin bir vesilesi olarak değerlendirilememesidir. 1 Mayıs'ın dar grupsal kaygılar içinde ele alınması, kendi içinde amaç edinilmesidir. 1 Mayıs'ta alana şöyle ya da böyle bir kitle gücüyle katılan bir dizi akımın bütün bir yıllık faaliyet ve çabasına bakıldığında, anlamlı bir pratikle karşılaşılmasının nedeni de budur.

Hareketimizin hemen bütün yürüyüş ve faaliyeti içinde 1 Mayıs'ı oturttuğu yer ve bu döneme yükleniş tarzı ise

temelden farklıdır. Parti ve iktidar yürüyüşünü güçlendirip sıçratmanın, devrimci proletaryanın militan politik kitle eylemliliğini büyütüp güçlendirmenin adıdır bizim için 1 Mayıs. Ve elbette bu çerçevede bu özel kavga günü özel bir hazırlık, ısrar ve yoğunlaşma konusudur. Eksenine işçi sınıfı kitesini alan, ama bütün bir emekçi sınıf ve katmanlara seslenen, onları sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim temelinde saflaştırmayı hedefleyen, toplumun güncel sorunlarını bu ekseninde canlı bir propaganda ve ajitasyonun konusu yapan bir faaliyet... Sınıfın devrimci potansiyelini açığa çıkarmak, bunu sınıf hareketinde bir sıçramanın dayanağı haline getirmek... İşte faaliyetimizi karakterize eden amaç ve kaygılar bunlardır.

Bu yıl, 1 Mayıs'ı önceki yıllardan farklı bir düzeyde, parti düzeyiyle karşıladığımız biliniyor. Bu henüz toplanacak kuruluş kongremizce resmileşecek de olsa, dost ve düşman önünde ifade edilmiş açık bir iddia, hayatta cisimleşen bir düzeydir. Asgari niteliklerine ulaştığımız parti düzeyi, bizim farklı, yer yer çelişik görünen gelişme süreçleri yaşadığımız, ama bunların organik toplamının tek bir yönü/doğrultuyu ifade ettiğini bize unutturmamalıdır. Bu ne anlama geliyor? Devrimci bir sınıf örgütü, varolana onu anlayıp/aşma çaba ve iradesiyle yaklaşır. Bizler de bugün esasa ilişkin nitelik ve düzey bakımından parti aşamasına ulaşmış kendi gerçekliğimize hep böyle baktık. Şimdi 1 Mayıs öncesinde, hem bu gerçekliği görenler karşısında yeniden üretmek, hem de bu çabayı varolan eksiklik ve sorunlarımızı aşmanın zeminine, oturmamış yönleri oturtmanın imkanına dönüştürmek iddiasındayız.

"Parti ve atılımlar" dönemi bizde kendisini herşeyden önce iki temel alandaki sıçrama ile gösterdi. Bunlar hareketin, nesnelliliğinin de etkisiyle, öncesinde en temel zorlanma alanlarıydı. Bunlardan ilki, kadrolaşma alanında yaşadığımız sıçramadır. Hareketimizin ön süreçlerinden haberdar olanlar bilir, kadro sorununda "kan uyuşmazlığı" ve bir noktadan sonra tümüyle olumsuz bir yüklemle kullanılan "ileri kadrolar" gerçekliği, 3. Genel Konferans dahil, hareketin temel önemde sorunlarından biriydi. 3. Genel Konferans sonrasında bu alanda gerçek bir sıçrama yaşadık. Artık merkezi önderlik ekibinin ötesinde yaslanabileceğimiz ve halihazırda politik sınıf çalışmasının yürütücüsü ve güvencesi olan asgari bir kadro

birikimine ulaşmış bulunuyoruz. Bu süreç elbette kolay yaşanmadı. Zorluklarla boğuşa boğuşa geldik bu günlere. Hala da farklı düzeylerdeki zorluklarla boğuşuyoruz. Geriye baktığımızda, yaşadığımız sürecin kelimenin gerçek anlamıyla bir arınma süreci olduğunu söyleyebiliriz. Hala da böyledir. Lenin'in "Ne Yapmalı"nın başında Lasalle'dan yaptığı alıntıda söylediği gibi, "parti, arınarak güçlenir"! Bizde de bu böyle yaşandı. Bu bilinçle bakıldığında, aslında yer yer niceliksel olarak daralan, fakat geçmişle hiçbir biçimde kıyaslanmayacak zorlu görevlerin altına girebilecek güç ve kapasitede bir ileri kadro birikiminin varlığını görürüz. Şimdi geçmişte bir komite eliyle yürüttüğümüz çalışmaların yer yer tek bir sorumlu eliyle bile yürütülebildiğini, fakat politik etki, önderlik ve yoğunlaşma bakımından geçmişten tümüyle farklı bir düzeyde, parti düzeyinde olduğumuzu söyleyebiliriz. Paradoksal görünebilir, ancak gelişmenin mantığını bilenler için şaşılacak bir yanı yoktur. Geçici yol arkadaşları safları terkederken, yer yer merkezi geniş çaplı, yer yer kısmi hız kesme biçiminde düşman saldırıları ve kuşatması altında, süzülüp gelen bir nitelikten ve arınmadan söz ediyoruz.

Hareketimizin yaşadığı bir başka gelişme ise, sınıf çalışmasında neredeyse on yıllık birikim ve emeğimiz üzerinden bugün artık almayı başardığımız mesafedir. Örgütümüz geride bıraktığı dönemde temel gövdesiyle sınıf/fabrika çalışmasına kilitlendi. Sınıf kitlelerinin gündelik mücadelesi ve eylemliliklerinde pratik önderlik niteliğini ve politik önderlik kapasitesini sınamadı ve geliştirdi. 3. Genel Konferans sonrası dönemde belli fabrika, direniş ve alanlar adımızla anılır hale geldi. Bu tümüyle yılları bulan ısrarlı emeğin karşılığıydı, tutarlı bir politik duruşun tercümesiydi. Ürünlerini hakkıyla toplama düzeyinden ayrı olarak söylüyoruz bunları. Sınıf/fabrika çalışması, bütün güç ve enerjimizi akıttığımız bu alan, sınıf hareketinin seyrine bağlı olarak, kadrolaşmanın süreç ve dinamiklerinin farklılıklar gösterdiği bir alandır. İsrar, tam da bu yüzden ideolojik-sınıfsal bir bilinç, devrimci sınıfsal bir cüret sorunudur. İhtilalci illegal bir yapı için kadrolaşmadan söz ediyoruz. Şaşmaz kadro kaynağımız işçi sınıfı olacak demistik, hala da bu iddiaya uygun davranıyoruz. Ama politik etkiyle kadrolaşma birbirine bağlı, fakat yer yer ayrı süreçler olarak yaşanıyor. Gelişme süreçlerimiz şimdi artık rayına oturmuştur. Ama temponun mutlak biçimde yükseltilmesi hala da bir

ihtiyaçtır.

Burada araya bir not düşmek istiyoruz. Sınıf çalışmasında ve kadrolaşmada ulaştığımız düzey artık herhangi bir biçimde geriye çevrilemez bir niteliği anlatıyor. Düşmanın saldırı hazırlıklarının özel bir biçimde yoğunlaştığı bir dönemde, bu doğru politik içeriğiyle anlaşılırsa eğer, adımlarımızı daha bir emin atmanın imkanı demektir. Bir hareketin ideolojik, politik, örgütsel birikim ve düzeyi, eğer onun kendi iç yapısal yetersizlikleri nedeniyle kendi içinde boşa çıkarılmıyorsa, dıştan gelen düşman saldırılarının etkisi sadece geçici olacaktır. Hatta, yer yer daha güçlü kuruluşların, daha gürbüz bir gelişmenin ek imkanları bile olabilir bu saldırılar. Diyalektik gelişmenin mantığı bunu öğretir. 1905 Devrimi sonrası gerici dönemlerde, Bolşevik yeraltı örgütü tamamen tasfiye olmuş gibidir. Fakat artık o devrimci proletaryanın, ayaklanıp savaşmış bir sınıfın hafıza ve eyleminde hergün yeniden doğmaktadır. Bir yoldaşın çok yerinde bir benzetmesiyle; "ağır büyük bir kayayı dik, sarp bir yamaca çıkarmaya çalışıyoruz. Bu çaba içinde kaya defalarca ellerimizden kurtulup yeniden en dibe yuvarlanacak. Fakat bize miras kalan, onu ulaştırdığımız düzeyin bilgisi, deneyimi, özgüveni olacaktır, yeter ki kayanın altında kalıp ezilmeyelim." Ve aslında bu çaba ve "başarısızlık" silsilesinin kendisinden edinilen deneyim, kayanın eldeki imkanlarla zirveye çıkarılmasının yolunu düzler. Benzetmedeki "kayanın altında ezilmek" esprisi ise geçici başarısızlıkların, engellerin basıncı altında inanç ve özgüven kaybetmek şeklinde anlaşılmalıdır.

Evet, parti artık geri döndürülemez bir nitelikte bizim için!

Konumuza dönersek; yaşadığımız gelişme düzeyinin, aldığımız mesafenin sorunlu olan, aksayan veya ortaya çıkardığı geçici açmazlarıyla bizi zorlayan yönleri nelerdir? Ve 1 Mayıs faaliyetimizde bunlara rağmen ileri bir performans nasıl tutturacağız? Dahası bu çaba, tam da bu sorunları aşmanın güçlü bir ilk adımı olabilecek midir?

Zorlanma alanlarımız değişik vesilelerle örgüt basınıma yansımıştır. Sınıf çalışmasına hız kazandırmakta, sonuçlarını devşirmekte, bunu deyim yerindeyse, her gün yeniden üretilen "kendiliğinden" bir refleks haline getirmekte ve bunun imkanlarıyla giderek daha ileri mevziler tutmakta hala da zorlanıyoruz. Bunun için çalışma ve mücadele yöntem ve araçlarında yaratıcılığa, gündelik faaliyette daha fazla hız ve hırsla

ihtiyacımız var. Fabrikalarda binbir olanaktan yararlanarak yürütülen sözlü-yazılı propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetini daha da güçlendirmeli, bunu kimi taktik platformlar üzerinden işkolu ve bölge çalışmasına bağlayabilmeliyiz. Şu veya bu sendikanın açtığı bir imza kampanyası, bir kitle gösterisi, bir grev veya direnişi ziyaret etkinliği, siyasal süreçlerdeki önemli gelişmeler, her biri hiçbir özel yönlendirme gerektirmeden artık gündelik faaliyetin imkanları olarak kullanılabilir. 1 Mayıs dönemi andığımız sorun ve görevler için şimdi bulunmaz bir imkan demektir. Çalışmada yeni bir derinleşme ve sıçrama, yüklenmesini bilerek hiç de zor değildir.

İkinci zorlanma alanı, sınıf/fabrika çalışmasından alınan güçle, fakat onun ritmine bağlı olmaksızın geliştirilmesi gereken mahalli önderlik gücü ve kapasitesindedir. Yoğunlaştığımız fabrikalarda süreçler şöyle ya da böyle seyredebilir. Fakat biz şu veya bu çalışma alanında görevli yerel bir önderlik isek eğer, aynı zamanda bölgenin, bu bölgede yoğunlaştığımız sektörlerin genel işçi-emekçi potansiyeline ulaşmak, bu amaca yönelik genel bir politik çalışma ve müdahale ortaya koyabilmek durumundayız. Alandaki çok çeşitli platformlara müdahale etmek, bu tarz devrimci taktik platformları bizzat yaratmak, bölgenin genç ve dinamik potansiyeline ulaşip kazanmak, sınıf çalışmasını onlarla destekleyip güçlendirmek vb. temel sorumluluklarımızın gereklerini yerine getirmek zorundayız. Kısacası istenen bölgenin, sektörün işçi-emekçi ve gençlik hareketine politik önderlik düzeyidir. Örneğin "bir dakika karanlık" eylemleri böyle bir yönelim ve sıçrama için bir imkandı. Şimdi ise 1 Mayıs faaliyeti, bu alandaki eksiklerimizi gidermenin çok uygun bir imkanlıdır.

Sonuç olarak, gelişmenin çelişik yönlerinden de kolayca anlaşılacağı gibi, genel politik faaliyet kapasitesinde henüz istenilen düzeyde değiliz. 1 Mayıs faaliyet döneminde bu alandaki zayıflığımızı, çeperimizdeki güçleri faaliyete seferber ederek ve her düzeyde daha ileri bir risk alarak aşmaya çalışıyoruz, aşacağız. 1 Mayıs'ı parti niteliğine yakışır bir politik faaliyet kapasitesiyle karşılayacağız. Önümüzdeki dönemde ise bu sorunu, bölge örgütlerinin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak kaynaklara ulaşarak, yeni profesyonel dağıtım grupları kurarak esastan çözeceğiz.

Parti ve devrimci proletaryanın iktidar yürüyüşü, hergün daha ileri düzeyde yeniden üretilmesi gereken, boşluk ve gevşeme tanımayan bir hırs ve tarz gerektiriyor. İşçi sınıfı devrimcisi Ekimci komünistler olarak bu niteliği en ileri düzeyde kazanacağız!

Asker Analarına Açık Mektup...

Ana yüreği yufkadır. Ana duygusaldır. Herşeyden öteye, evlat sevgisiyle dolup taşan bir ırmaktır. Sadakatlidir. Özverilidir. Tabii, tüm bu erdemler ezilmiş, horlanmış, emek vermiş, kıt kanaat geçinen işçi-emekçi sınıflara mensup analara özgüdür. Tarih boyunca sömürmemiş, asalakça yaşamamış, sürekli alın-teri ve emeğiyle geçinmiş olduğu içindir ki emeğe saygı duyar analarımız.

İçinde yaşadıkları koşulların onlara verdiği kültürle analarımız yememiş yedirmiş, içmemiş içirmiş, giymemiş giydirmiş, çocuklarına bir parça ekmek yetiştirmek için nice acılara ve baskılara boyun eğmiştir. Sömürücüler tarafından bilinçleri öyle bir dumura uğratılmış, dünyaları o kadar küçülmüştür ki, çoğunlukla gelecekle ilgili çocuklarının okuyup ne olacağı, büyüyünce nasıl bir meslek tutacağı üzerine kurmuşlardır.

Ama nafile. Günü gelince sermayenin zulüm düzeni kendi sefil çıkarları uğruna anaların küçük dünyalarını hiç tereddüt etmeden yıkıyor.

Kimilerinin evladı daha gencecik yaşta okullarda faşist cellatlarca katledilir. Kimilerinin çocuğu işkenceye, sokak infazına, faili meçhul cinayete kurban gider. Kimileri, üzerinde titredikleri çocuğunun gün be gün sömürü sisteminin dişlileri arasında ezildiğini izler, içi kan ağlayarak.

Neredeyse tüm analar ise çocuğunun en verimli çağında, yirmi yaşına gelince zebanilerin sefil çıkarlarını beklemek üzere askere çağırılacağını bilir. Bir yandan "en büyük asker Türk askeri", "Ezan susmaz, bayrak inmez" gibi gerici propagandalar, diğer yandan çaresizlik engel olur anaların "ben evladımı vermiyorum" cüretini göstermesine.

Peki asker anası, üzerinde 20 yıl titrediğin, uğruna nice zorluklara katlandığın, her olumsuz davranışını gördüğünde uyardığın ve dürüstlük, namus, insanlık gibi toplumsal erdemlerle yetiştirmeye çalıştığın oğlun şimdi nerede ne yapıyor biliyor musun?

O şimdi Kürdistan'da Kürt kadınına tecavüz ediyor. Yaşlı kadınları evlere kilitleyerek ateşe veriyor. Gerillanın kulağını keserek, kafasına basarak hatıra fotoğrafları çektiriyor. Ya Kürdistan'da değil de başka yerde "görev" yapıyorsa. O zaman da bil ki; fabrikasında grev yapan işçiye, yürüyüş yapan memura kurşun sıkıyor, jop sallıyor.

Bir ana için bundan daha büyük bir acı olur mu? Hiç düşündün mü niye Çiller'in, Doğan Güreş'in, Ağar'ın ya da diğer mevki sahiplerinin çocukları askerlik yerine, sayfiyelerde tatil yaptıklarını? Nedeni basit. Çünkü onların parası var, fabrikası var, mülkiyeti var. Senin ve senin gibi milyonlarca emekçinin sırtında dönen çarkları var. Senin gibi yoksul ya da kafası milliyetçilikle, şovenistlikle dumura uğratılmışların çocuklarını kendi sefil çıkarları için savaştırıyorlar da onun için.

Bir düşün. Öyle değil ama, diyelim ki "Kürtler vatanımızı bölmek istedikleri için düşmandır"lar. Peki Kore halkı ne yaptı da, 1950-51'de sırf emperyalistlerin çıkarlarını savunmak ve iyi bir uşak olduğunu emperyalistlere kanıtlamak için, binlerce Türk askeri Kore'ye savaşa gönderildi. Kore halkına kan kusturdu. Kore halkının çektiği acıların yanısıra bu savaşta bine yakın Türk askeri körü körüne, daha ne için savaştığını bilmeden öldü, yüzlercesi de sakat kaldı. Ne oldu? Kore'de Kore halkı acı çekti. Bu savaşta ölen Türk askerleri içinse binlerce ana ve eş acı çekti, ağıt yaktı, çocuklar yetim kaldı. Sonra... Dullara, yetimlere üç kuruş aylık bağlandı; "gaziler" in boynuna da "madalya" adı altında birer teneke asıldı.

Yine Yunan halkıyla senin ne düşmanlığın vardı da, 1974'te oğlun Kıbrıs'ın işgali için Yunan halkının üzerine sürüldü. Yine acı çeken Yunan halkı ve sen olmadınız mı? Kahramanlık ise Çankaya'da döner koltukta keyif çatan Ecevit'e kalmadı mı?

1993'te bu kez askerler Bosna-Hersek'e, 1995'de ise Somali'ye gönderildi. Halklara nice acılar çektiler. Şimdi ise senin oğlun Arnavutluk halkına karşı savaşmak üzere Arnavutluk'a yollanıyor. "Allah bilir" yine "vatan için" gittiğini düşünüyorsundur. Oğlunun Arnavutluk'ta ne işi olabilir ki? Orası Arnavut halkının vatanıdır. Arnavutluk halkı ABD, Fransa, Almanya, İtalya gibi emperyalist haydutlarla işbirliği içinde kendisine zulüm kusan Berişa hükümetine ve sömürücülere karşı ayaklanmış. Başındaki sömürücü çeteleri defetmek, insanca ve tüm halklarla beraber kardeşçe yaşamak için isyan bayrağını kaldırmış.

Kendi sefil çıkarları için senin oğlunu canavarlaştıran, o savaştan bu savaşa koşturan Çillerler, Ağarlar, Güreşler, Karadayılar, Demireller, Bucaklar gibi herbiri birer çetenin başı olan mafya ve katil sürüleri Arnavutluk'ta da var. İşte Arnavutluk halkı bu çetelerin saltanatına karşı ayaklandılar. Sen ise, Arnavutluk halkının yanında yer alacağına, Susurluk'ta açığa çıkan çete devletine karşı duracağına oğlunu Arnavutluk halkına karşı savaşa gönderdin.

Eğer gerçekten Kürtler, Ermeniler, Rumlar, Ruslar, Yahudiler, Bulgarlar ve tüm "gavur" alemi bizim düşmanlarımızsa. Eğer, seni bütün kardeş ve komşu halklara karşı kışkırtan bu çete devletinin dediği gibi "Türk'ün Türk'ten başka dostu yok"sa, o halde düşman dedikleri ülkelerin cumhurbaşkanlarıyla, başbakanlarıyla, generalleri ve kodamanlarıyla her geçen gün yeni askeri ve ekonomik işbirlikleri yapan, yemek partilerinde sarmaş dolaş eğlenenler kimdir? O halde Çiller gibilerinin yatırımlarını bu ülkelere yapmalarına ne demeli?

Demek ki ortada düşman falan yok. Bütün sömürücülerin çıkarları böyle gerektirdiği için onlar sana komşu ve kardeş Kürt halkını düşman olarak gösteriyorlar. Seni şovenizm ve gericilikle zehirliyorlar. Oysa senin düşmanın halklar değil, ülkenin tüm zenginliklerini soyup soğana çeviren, ürettiğimiz değerleri pervasızca çiğneyen, talan eden emperyalistler ve onlarla işbirliği içindeki sermaye devletidir.

Eğer oğlunun insan kalmasını, insanlığa karşı namus borcunu ödemesini istiyorsan hep beraber bizi sömüren bu çete devletine karşı savaşmalıyız. Oğlunu daha fazla haksız, kirli savaşlarda savaştırıp, canavarlaştırmalarına izin vermemelisin. Çünkü yarın çok geç olabilir.

Oğlun, geleceğin Kürdistan'da ya da Arnavutluk'ta ne için, kimin için savaştığını bile anlamadan pisi pisine bir kurşuna kurban gidebilir. Yirmi yıl gözün gibi sakındığın evladın, birkaç tahta parçası içinde donmuş vaziyette sana geri gelebilir.

Devlet, sana, sermayenin-emperyalizmin sömürücü çıkarları için kardeş bir halkın topraklarını işgale giderken ölmüş oğlun için "o vatani için yiğitçe şehit düştü" diyecek. Hayatı boyunca emeğiyle, namusuyla yaşamış, evlatlarını binbir özveri ve sadakatle yetiştirmiş bir anasın. Bu sözler acını dindirecek, vicdanını rahatlatacak mı? Kuşkusuz ki, hayır.

Yaşamın boyunca çektiğin acıları evlatlarının çekmesini istemiyorsan, geleceğe sahip çıkmak istiyorsan buna mücadele etme! Oğlunu askere gönderme!

YAŞASIN SOSYALİZM!
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!

1
'97
MAYIS

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete